DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

DEEL ELF

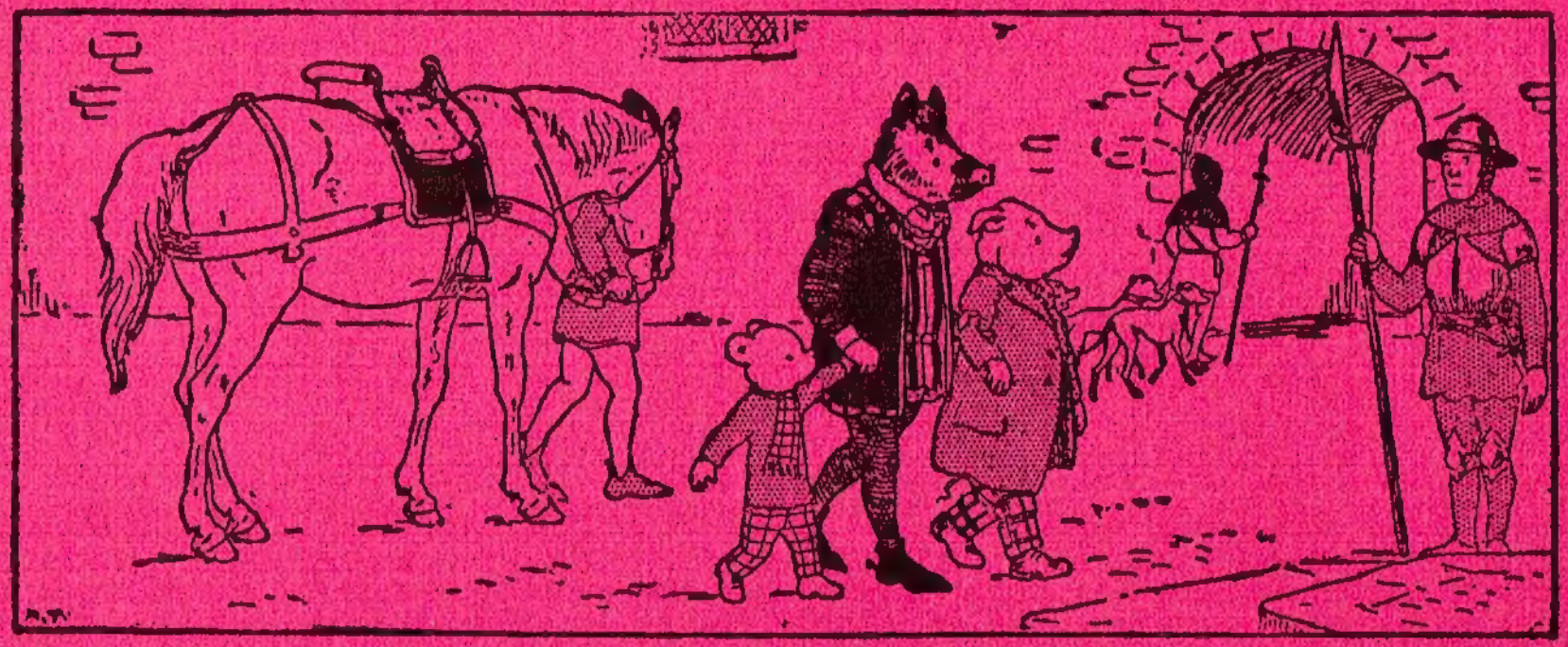

BRUINTJE BEER IN HET GEHEIMZINNIGE BOS • HET SNEEUWAVONTUUR VAN BRUINTJE BEER

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER IN HET GEHEIMZINNIGE BOS.

2. HET SNEEUWAVONTUUR VAN BRUINTJE BEER.

UITGEVERIJ SOLO - MEMPHIS BELLE INTERNATIONAL

Copyright ©2001 Express Newspapers
Rupert characters™ © Express Newspapers
Rep. by Memphis Belle International B.V.
Redactie & bewerking, Marjan Mundt-Muller
Dit is een uitgave van: Uitgeverij Solo, Bilthoven, Memphis Belle International, Amsterdam
Deze delen werden voorheen door het "Algemeen Handelsblad" uitgegeven.

1. BRUINTJE BEER IN HET GEHEIMZINNIGE BOS

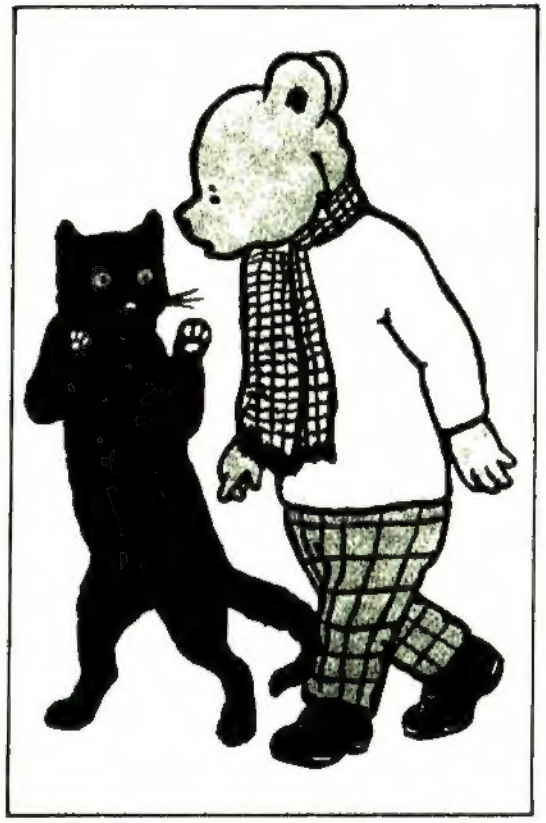

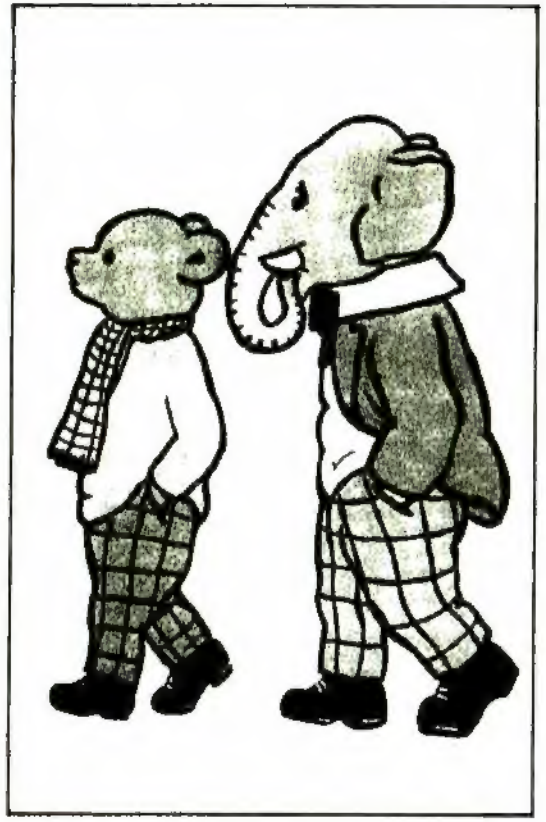

Er zijn nu ook

Bruintje Beer prentbrief-kaarten

Vier verschillende kaarten in kleur met de hoofdpersonen uit de "Avonturen van Bruintje Beer":

BRUINTJE BEER MET WIM DAS
BRUINTJE BEER MET FREDDIE SNUIT
BRUINTJE BEER MET DE ZWARTE POES
BRUINTJE BEER MET BRUINTJE BEER VADER KRULSTAART

Deze kaarten zijn per 2 x 4 = 8 stuks verkrijgbaar voor f 15.80 inclusief verzendkosten

Verkrijgbaar bij "Uitgeverij Solo" Bilthoven door overmaking van f 15.80 op bankrekening 833563378 met vermelding B/B kaarten.

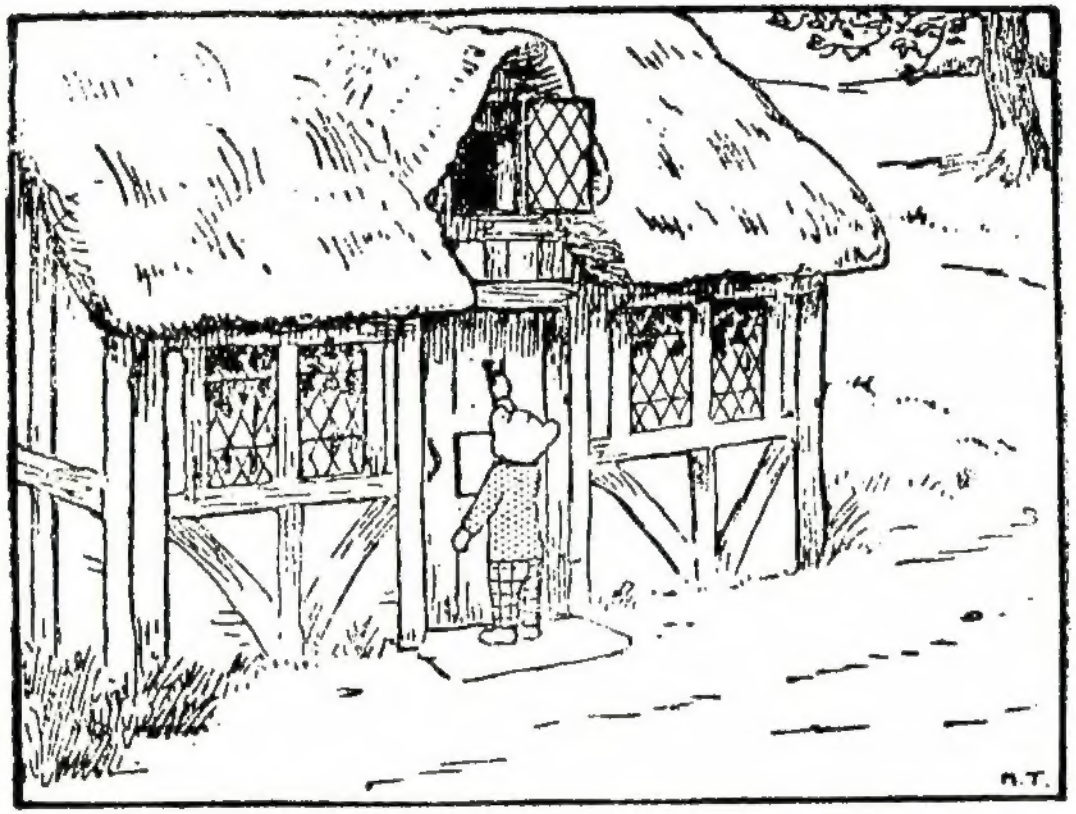

1. Bruintje's moeder vindt het goed, dat haar zoontje naar zijn vriendje Big Krulstaart gaat. Nu staat hij daar voor het huis van Big, terwijl hij met de klopper op de deur slaat. Maar de deur wordt niet opengedaan. Bruintje denkt: "ze zijn misschien alle uit..." Maar dan opeens hoort hij een bekend geluid... Iemand snurkt en dat kan niemand anders dan Big Krulstaart zijn. Zoals die snurkt, snurkt er geen...
Bruintje begrijpt het al - Big slaapt en hij is in huis alleen. Behalve op slapen is Big ook dol op eten, niemand kan dat beter dan Bruintje weten. Daarom roept Bruintje: "wordt wakker daar! Het eten is klaar!" Bruintje schreeuwt zo hard als hij maar kan. Even wacht hij dan...

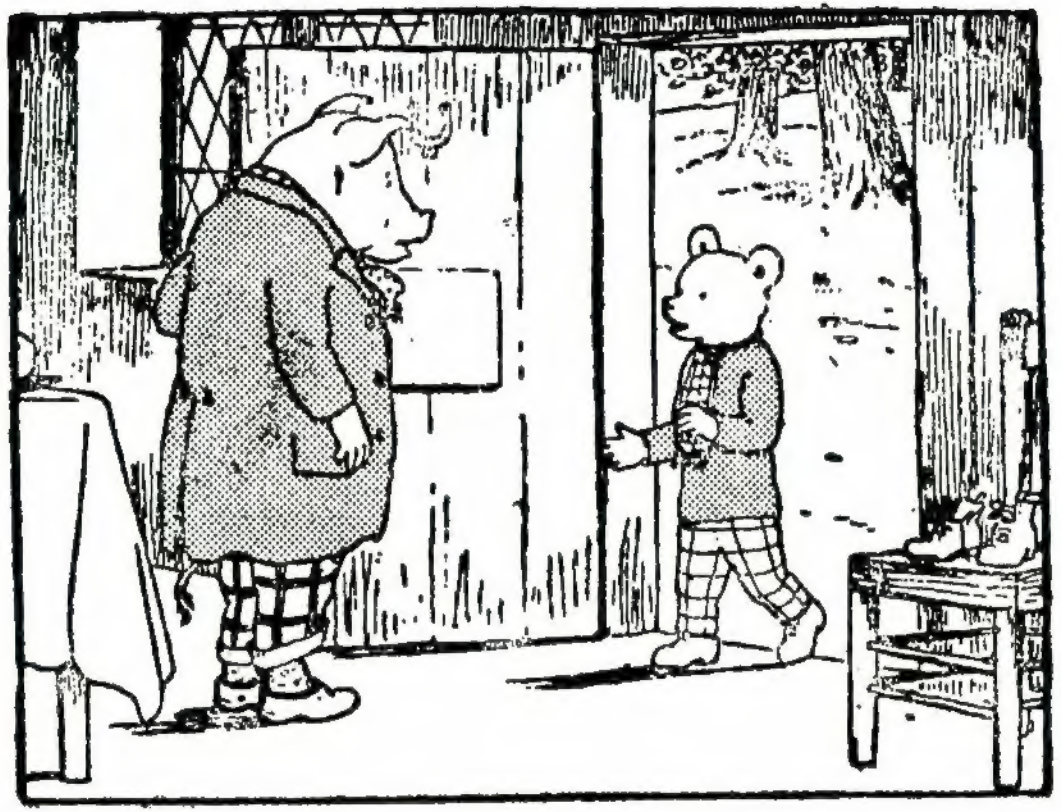

2. Bruintje's list gelukt. Rommeldebom, komt slaperige Big naar beneden. "O, ben jij het," zegt hij, als hij Bruintje ziet. "Als je wat lekkers voor me hebt gebracht, ben ik best tevreden."
"Nee," zegt Bruintje, "dat heb ik niet. Maar jij gaat met mij wandelen, wel meer dan een uur, dat is heel goed voor jouw figuur. Je wordt veel te dik. Als je moeder je wat minder te eten geeft, word je net zo slank als ik. Als je een uurtje hebt gelopen, zal ik wat lekkers voor je kopen." Big zegt: "vooruit dan maar. In twee minuten ben ik klaar."

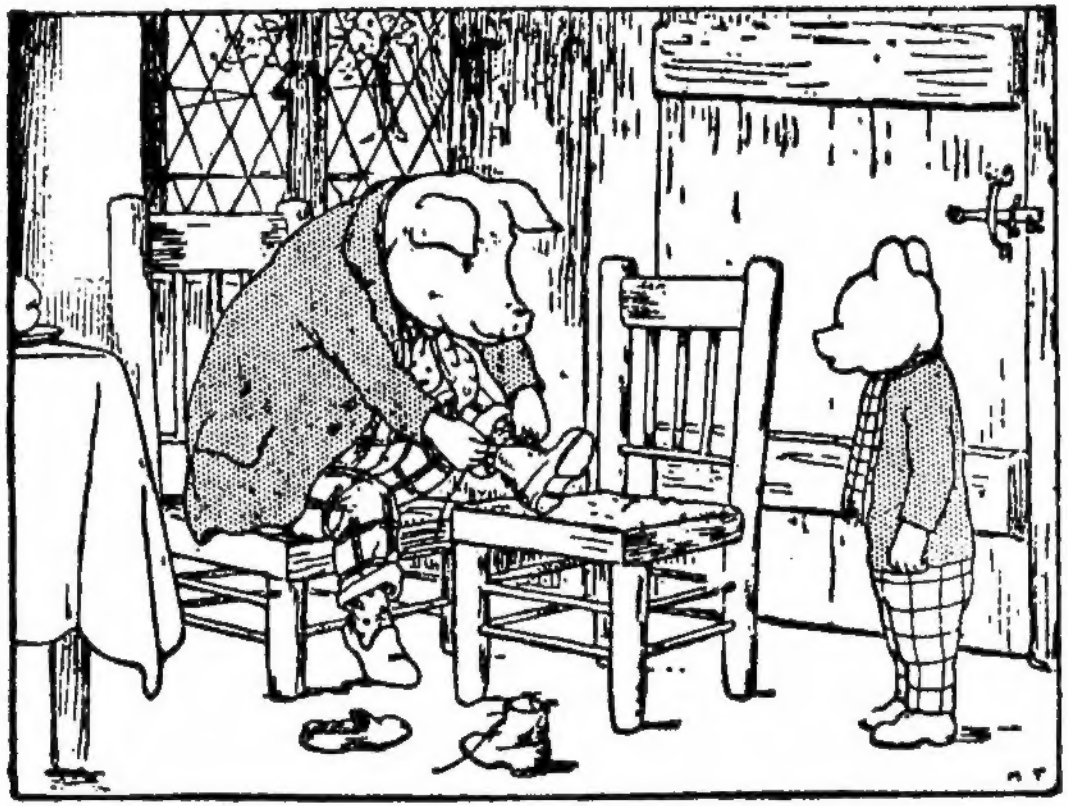

3. Big Krulstaart begint zijn schoenen aan te trekken. Heel gemakkelijk gaat dat niet, Bruintje, die dat ziet, zegt spottend: "je bent ook veel te vet. Dat komt, omdat je bijna nooit een voet verzet."
Dan zegt Big Krulstaart onverwacht: "nee Bruintje, ik heb me toch maar bedacht. Ik ga niet met je mee, want jij beleeft altijd van die rare avonturen." Maar Bruintje is daarmee niet tevree en zegt: "vooruit, geen kuren. Je hebt het beloofd. Maak je schoenen maar gauw dicht." Big gehoorzaamt, maar met een zuur gezicht.

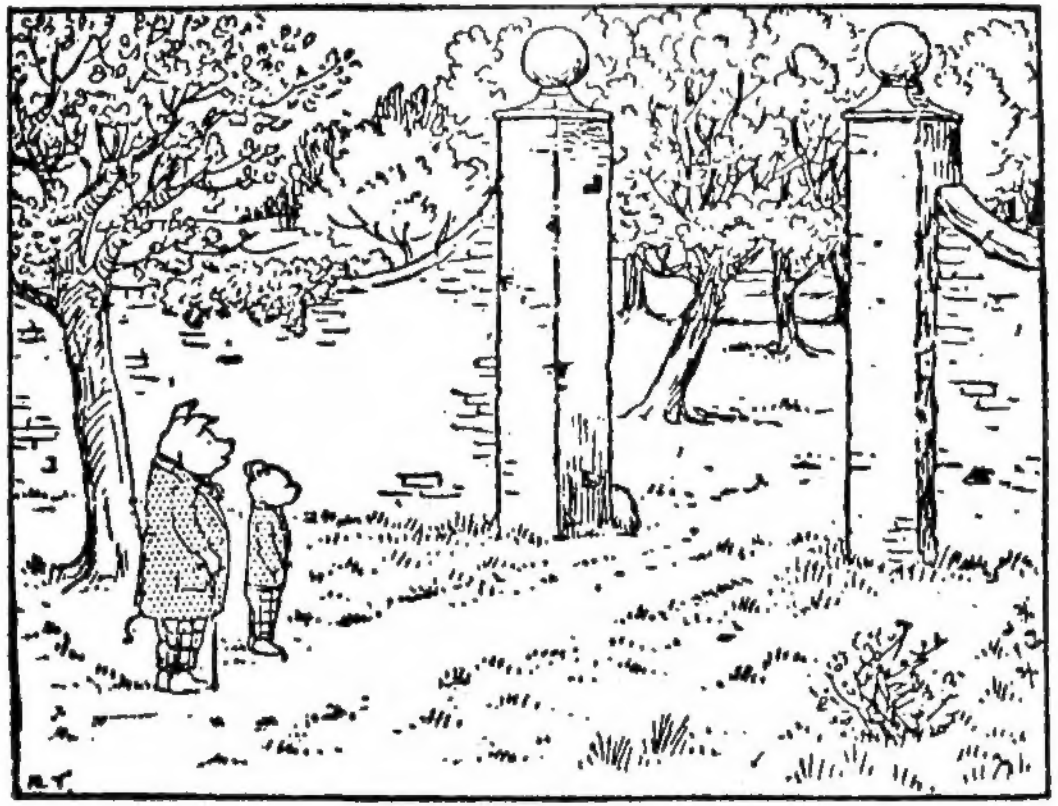

4. Eindelijk gaan ze op weg, nadat Big nog heeft gevraagd: "Bruintje wil je niet zo vlug lopen? Je weet dat ik niet zo vlug vooruitkom." Big zegt het net, of hij zichzelf beklaagt. Bruintje weet: "Hij is alleen lui," maar hij geeft hem toch z'n zin. Bedaard lopen ze voort: langzamerhand krijgt Big toch wel schik er in. Vrolijk praten ze over alles en nog wat en de tijd gaat vlug voorbij. Daar bereiken ze een oud hek van steen. Daarachter ligt een tuin waar veel bomen staan, netjes in een rij. Big is een beetje moe en vraagt: "waar gaan we nu naar toe? Kunnen we hier niet binnen?" vragend kijkt hij Bruintje aan.

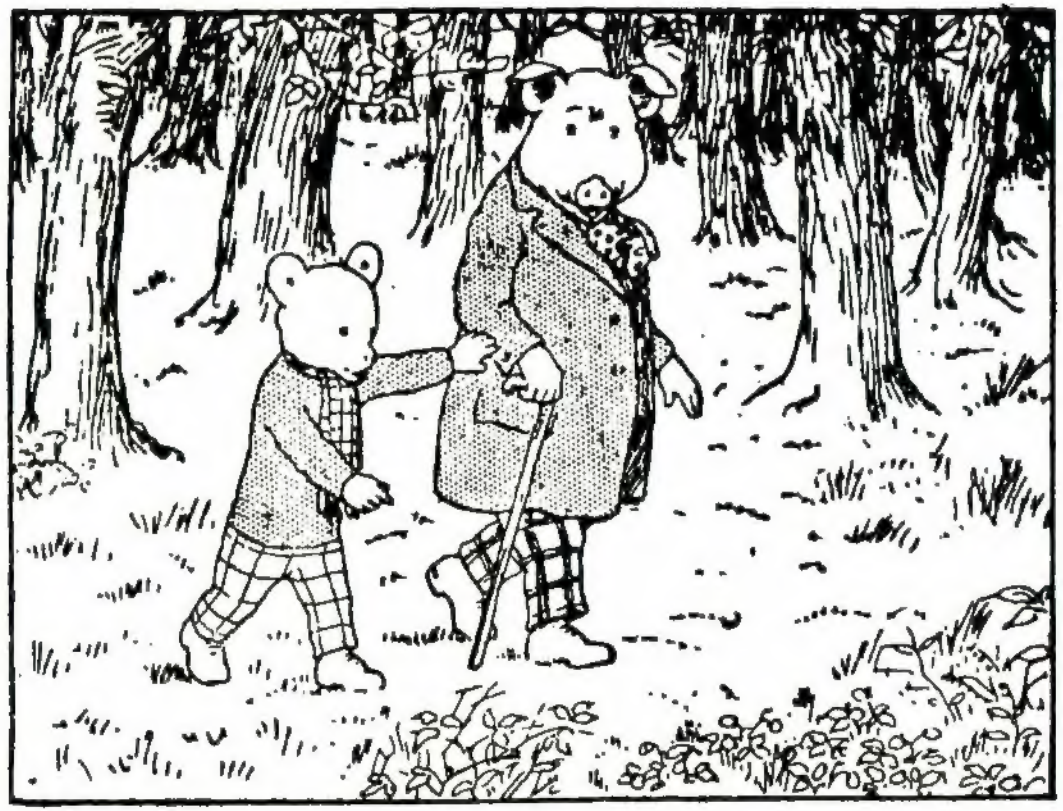

5. Heerlijk koel is het in de tuin in de schaduw van de bomen. "Ik wil graag een beetje rusten," zegt Big, als ze zover zijn gekomen. "Wees niet zo lui," zegt Bruintje Beer. "Wij zijn uitgegaan om te wandelen en niet om te rusten."
Opeens roept Big Krulstaart: "kijk eens wat een mooie aardbeien. Daar zou ik best wat van lusten." Vlug gaan ze aan het plukken, eten ze op en beweren dat aardbeien toch geweldig lekker zijn.

6. Als ze voldoende hebben gesmuld, wil Big wat rusten, maar Bruintje zegt: "even nog geduld. We lopen nog een eindje voort. Weet je wel dat wandelen je spieren staalt?" Big is moe en warm en hij zegt: "wat kan mij dat schelen!" Maar als hij ziet dat Bruintje aarzelend rondkijkt en de weg niet meer schijnt te weten, zegt hij: "O, Bruin, zijn we verdwaald? Wat voor streek heb je nu weer uitgehaald! Had ik je je zin maar niet gegeven. Was ik maar rustig thuis gebleven."

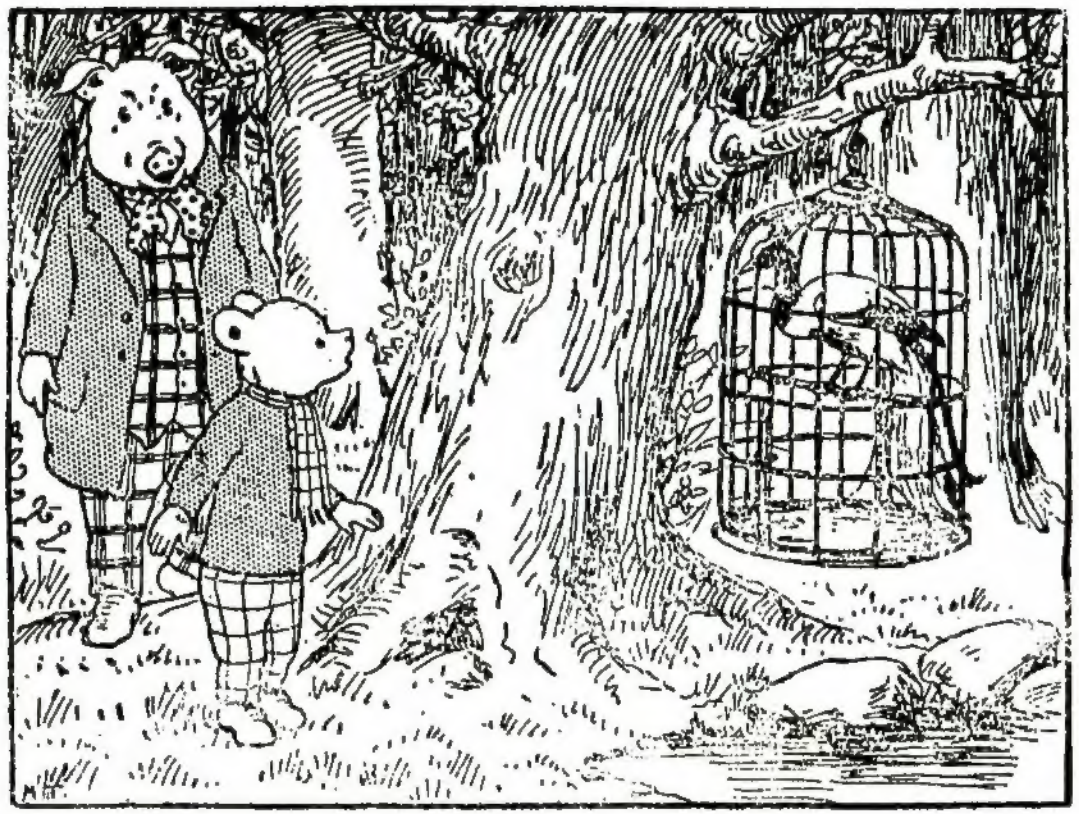

7. Zij volgen hun eigen voetsporen om de goede weg terug te vinden. Dat gelukt de beide vrinden, totdat zij plotseling een gouden kooi zien hangen aan een tak, heel laag bij de grond. In die kooi zit een prachtig gekleurde vogel, angstig kijkt hij in het rond. Verbaasd blijven Bruintje en Big staan en vol bewondering kijken zij de grote vogel aan.

8. Met grote ogen kijkt de vogel naar Big en Bruintje Beer en hij kijkt zo smekend alsof hij zeggen wil: "Geef mij de vrijheid weer."
"Arme vogel," zegt medelijdend Bruintje Beer. "Ik zal hem bevrijden uit deze kooi. Hij zal het daarin wel vervelend vinden, al is die nog zo mooi." "Doe het niet, doe het niet," zegt Big Krulstaart, "je komt er misschien door in moeilijkheden en dat is die vogel niet waard." En Big kijkt héél ontevreden.

9. Bruintje maakt de kooi toch open en de mooie vogel komt kalm naar buiten gelopen. Voor Bruintje blijft hij staan en hij kijkt het beertje dankbaar aan. Dan begint de vogel tot verbazing van Bruintje en Big te praten.
"Dank je wel, dat je me hebt vrijgelaten. Maar volg nu mijn goede raad - het is het beste dat je zo spoedig mogelijk dit bos verlaat. Verkeer je op een ogenblik toch in gevaar, denkt aan mij dan maar. Ik zal je te hulp komen, onmiddellijk en altijd, omdat jij me uit die nare kooi hebt bevrijd. En bovendien - raak niets aan en eet van niets hier in dit bos, hoe lekker het er ook uit mag zien."

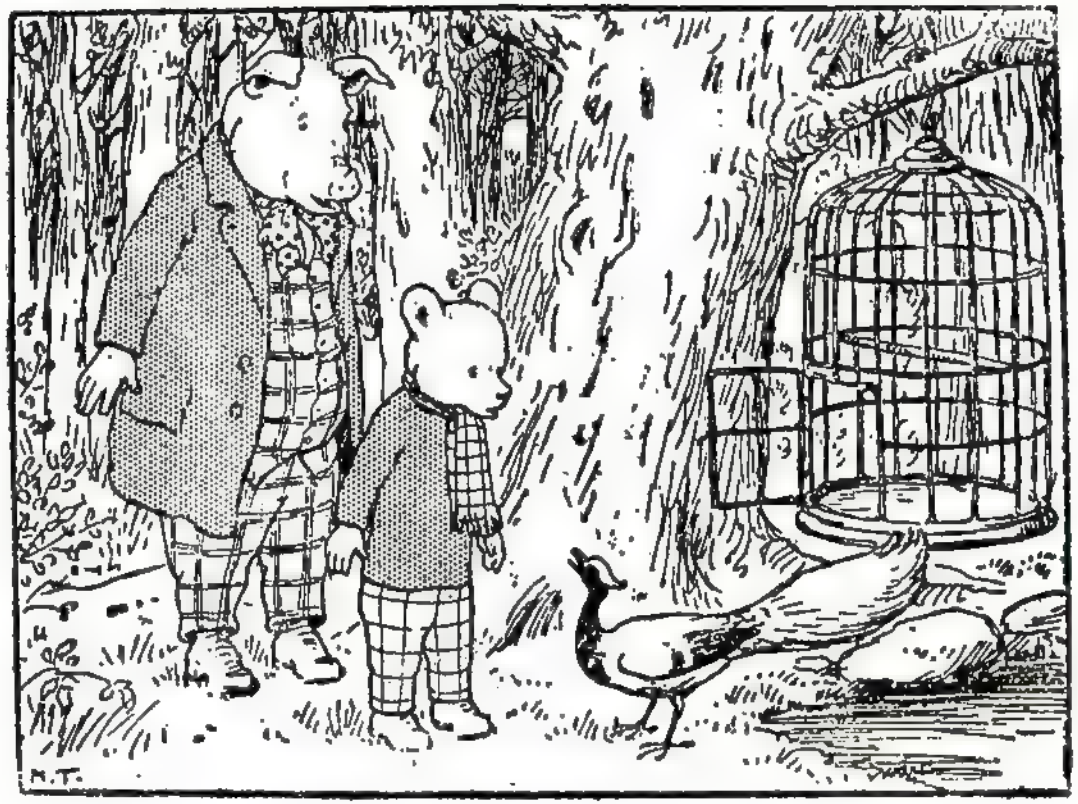

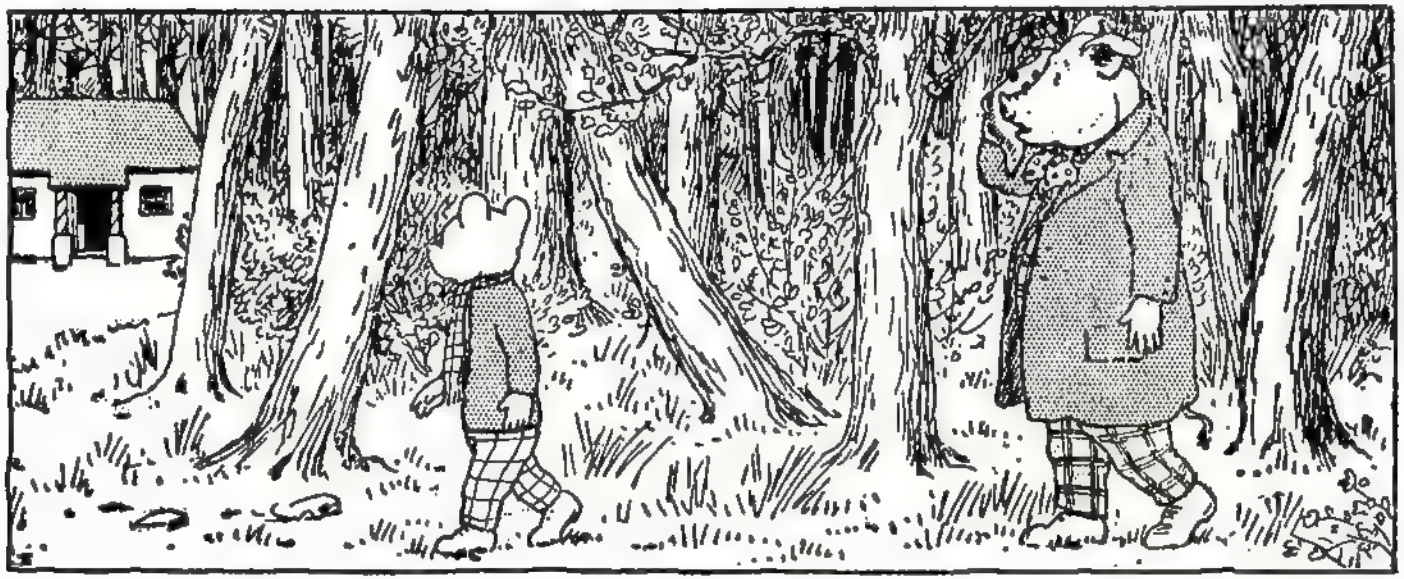

10. Als de vogel is weggevlogen, aanvaardt het tweetal de terugtocht - Bruintje, vrolijk als altijd en Big een beetje boos, omdat hij niet rusten mocht. Hij moppert en zeurt: "natuurlijk komen we nooit meer in ons huis terug. Was ik maar thuis gebleven, dan was me dat niet gebeurd."
Dat zegt hij telkens weer. "Houd er de moed maar in," zingt plagend Bruintje Beer. "Kijk eens wat zie ik daar staan? Een huisje! Daar zullen we meteen heengaan. Daar vragen we naar de goede weg. Dat noem ik boffen, zeg!"

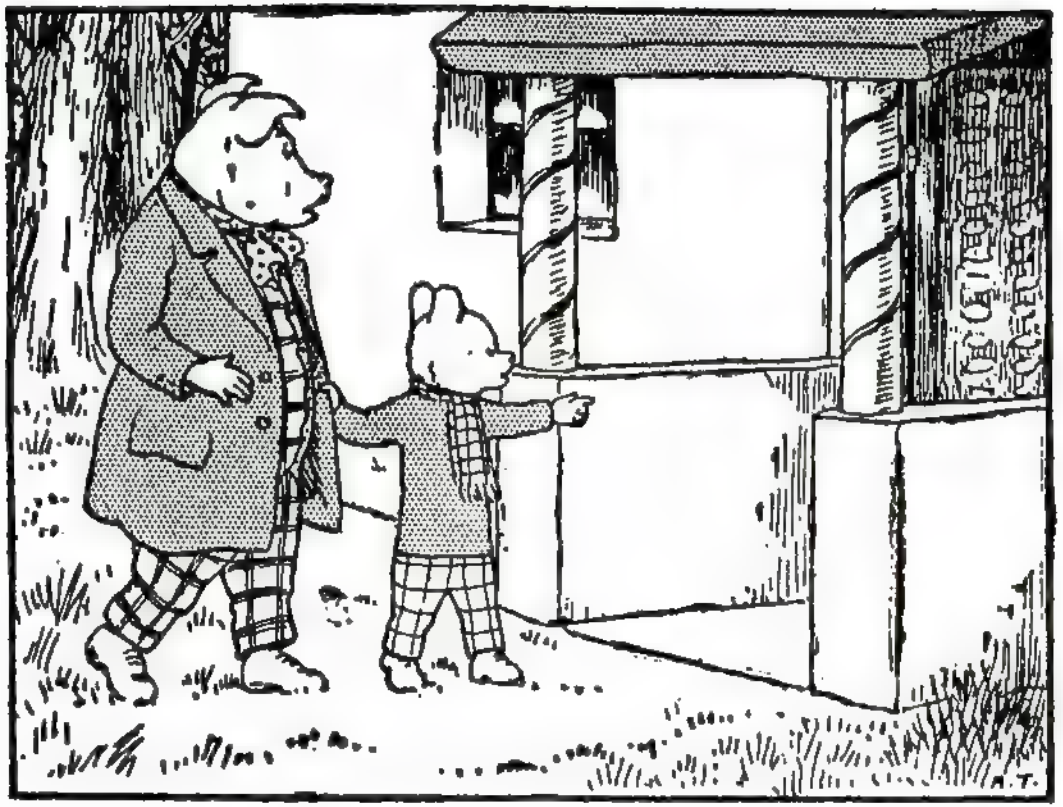

11. Wanneer ze voor het huisje staan, zien ze, dat ze er zo maar naar binnen kunnen gaan, want de deur staat open. Als ze willen kunnen ze vrij naar binnen lopen.
Bruintje roept: "Is daar iemand?... Mogen we binnenkomen?"
Maar geen antwoord wordt vernomen.
Langzaam komen ze dichterbij en dan zien ze zowaar dat de deur van speculaas is gemaakt. "Echte speculaas," zegt Bruintje, als hij de deur even aanraakt.

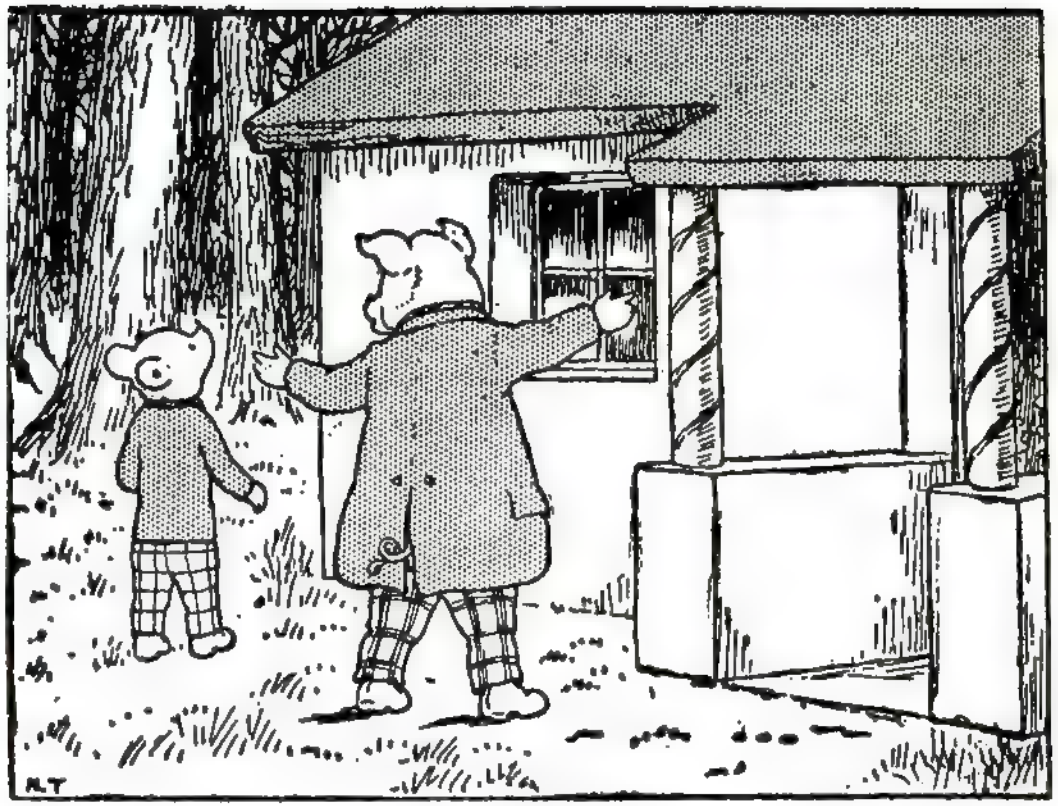

12. Dan gaan ze het huisje nog eens beter bekijken. Eerst kunnen ze het niet geloven, maar het huis is van snoepgoed gemaakt, vanonder tot boven! Het dak is van chocola, de muren van marsepein en de vensters van witte suiker...
Bruintje denkt: "Wat vreemd, wat zou dit nu zijn?" Maar Big is heel blij en roept: "Bruintje dat is fijn! Ik heb aan die pilaren gelikt en ik proefde dat het pepermuntstokken zijn."

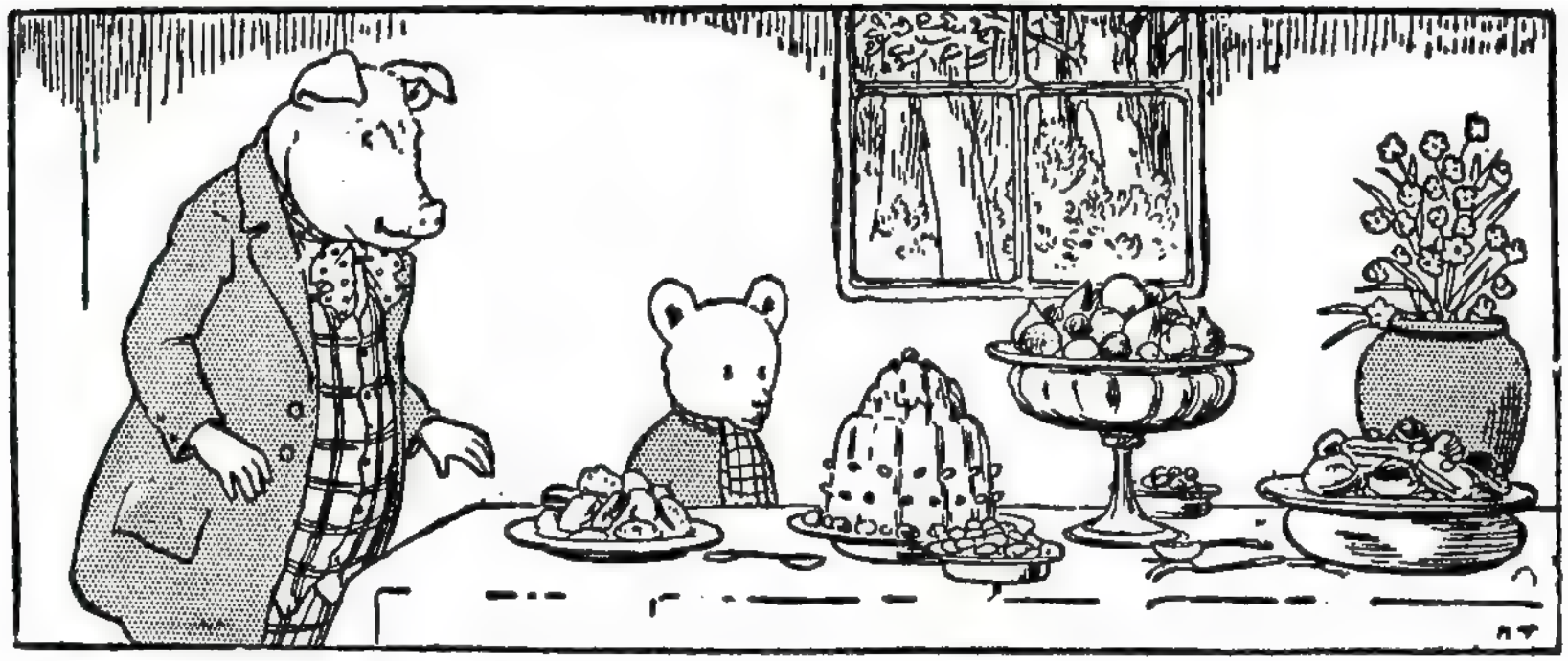

13. Heel nieuwsgierig stappen ze naar binnen en ze zien een keurig gedekte tafel staan. "Ik heb honger," zucht Big Krulstaart en begerig kijkt hij al dat lekkers aan - want op die tafel staan allerlei lekkernijen: koek, vruchten, taart en nog veel meer.
"Ja, het ziet er wel lekker uit," zegt Bruintje Beer. "Maar wat de vogel heeft gezegd mogen we niet vergeten. Hij zei, dat we van niets mochten eten..."

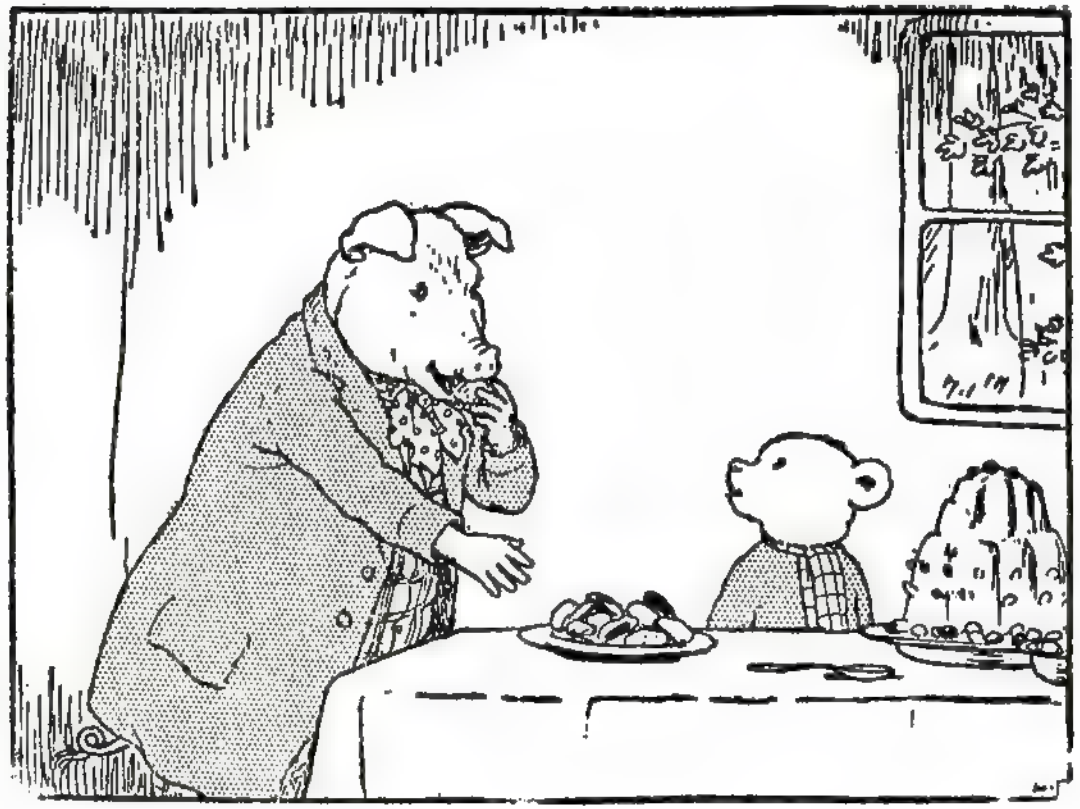

14. Maar Big stoort zich daar niet aan. Hoewel Bruintje roept: "Big niet doen! Raak het eten niet aan!" stopt Big toch een groot stuk koek in zijn mond. Bruintje kijkt hem aan en denkt angstig: "Wat zal er nu met Big Krulstaart gebeuren? Zou hij zijn snoeplust alweer moeten betreuren?"

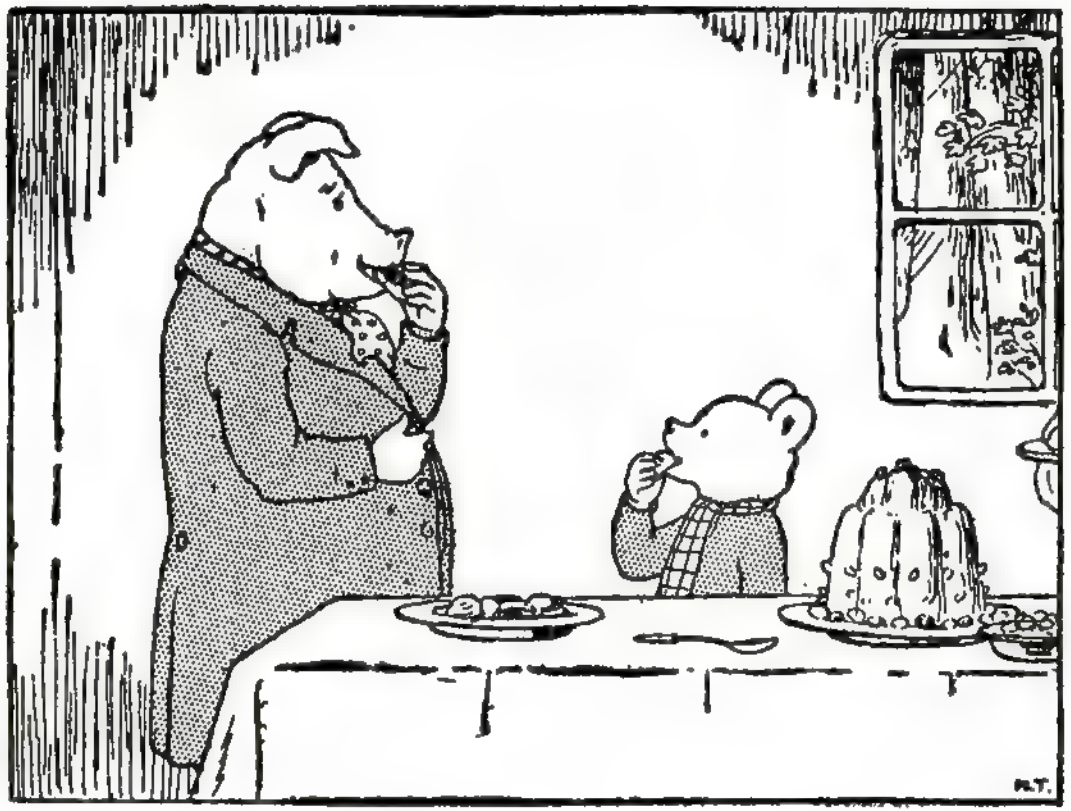

15. Maar er gebeurt helemaal niets met Big. Hij is vrolijk en tevree en zegt: "Kom Bruintje, eet ook een stukje mee. Ik ben die waarschuwing van die vogel niet vergeten, maar wat kan zo'n vogel daar nu van weten!
We hebben toch ook van die aardbeien gegeten in het bos - dan zou dat ook gevaarlijk zijn. En die hebben ons helemaal niets gedaan; ze waren lekker fris en ze smaakten ons fijn." "Ja dat is waar," zegt Bruintje, die ook honger heeft gekregen. Hij neemt ook een stukje taart... Heel tevreden kijkt Big Krulstaart.

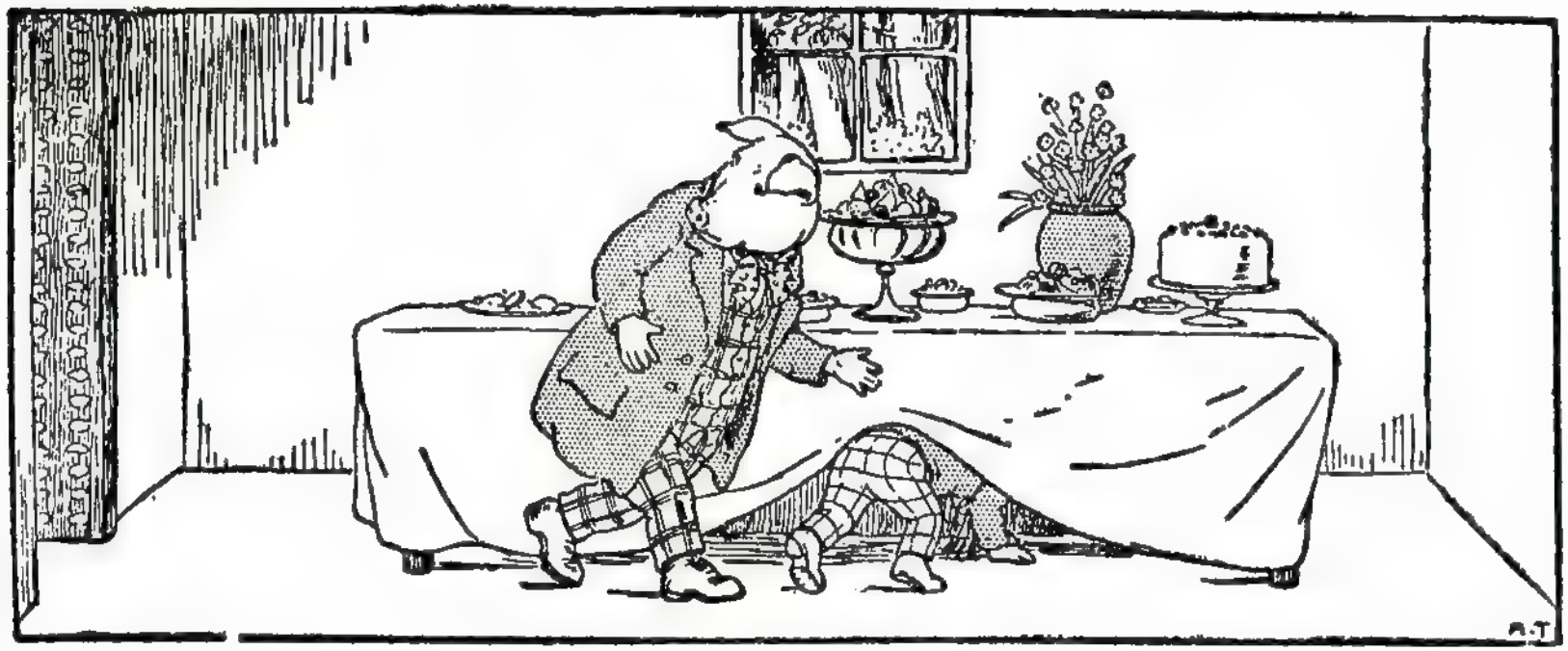

16. Op hun gemak staan ze daar te snoepen... Maar wat horen ze daar? Paardengetrappel... hoorngeschal... Angstig luisteren ze wat er nu komen zal.
"Wat is dat?" vraagt Big verschrikt, terwijl hij zijn vingers vlug aflikt. "We zijn gesnapt!" zegt Bruintje Beer, als hij hoort dat er iemand komt aangestapt. Weggelopen zonder dat iemand ze ziet, kunnen ze niet, daarom kruipen ze onder de tafel, eerst Bruintje en daarna Big. Onder het grote tafellaken verbergen ze zich...

17. Een vreemdsoortig man komt naar binnen stappen. Zo deftig als een prins is hij gekleed, in mooie kleren gemaakt van fluweel en satijn, maar in plaats van een mensenhoofd heeft hij een kop van een wild zwijn... Regelrecht loopt hij naar de gedekte tafel toe en aandachtig kijkt hij naar het eten. Teleurgesteld zegt hij dan: "Alweer niet! Ik heb het wel geweten." Dan roept hij naar buiten: "Bediende, kom hier en zoek. Er is iemand hier geweest. Waarschijnlijk heeft die zich verborgen in één of andere hoek."

18. Op het geroep verschijnt onmiddellijk een bediende, wie het gemakkelijk valt, te doen wat hem is bevolen. Want Big Krulstaart's voet is te zien van onder het tafellaken, waaronder hij zich heeft verscholen. "Daar zit er één, meester," zegt de man. "Kijk onder de tafel maar!" En als hij het laken even oplicht, zien ze een angstig tweetal bij elkaar.
Bruintje komt dadelijk te voorschijn als hij ziet, dat ze ontdekt zijn. Maar Big wordt aan zijn benen er onderuit getrokken en hij gilt heel hard en heel lang, want de dikzak is verschrikkelijk bang.

19. Stevig houdt de bediende Bruintje en Big Krulstaart vast. Bevend kijken ze de vreemdeling aan, die ze daar voor zich zien staan.
De man met de zwijnskop zegt: "Jammer, dat jullie ook al bezweken voor de verleiding. Ik ben nu nog steeds niet dichter bij mijn bevrijding."
Bruintje en Big denken allebei: "Wat bedoelt hij daarmee?" Maar ze worden niets wijzer als de vreemdeling zegt: "ook naar het paleis, alle twee."

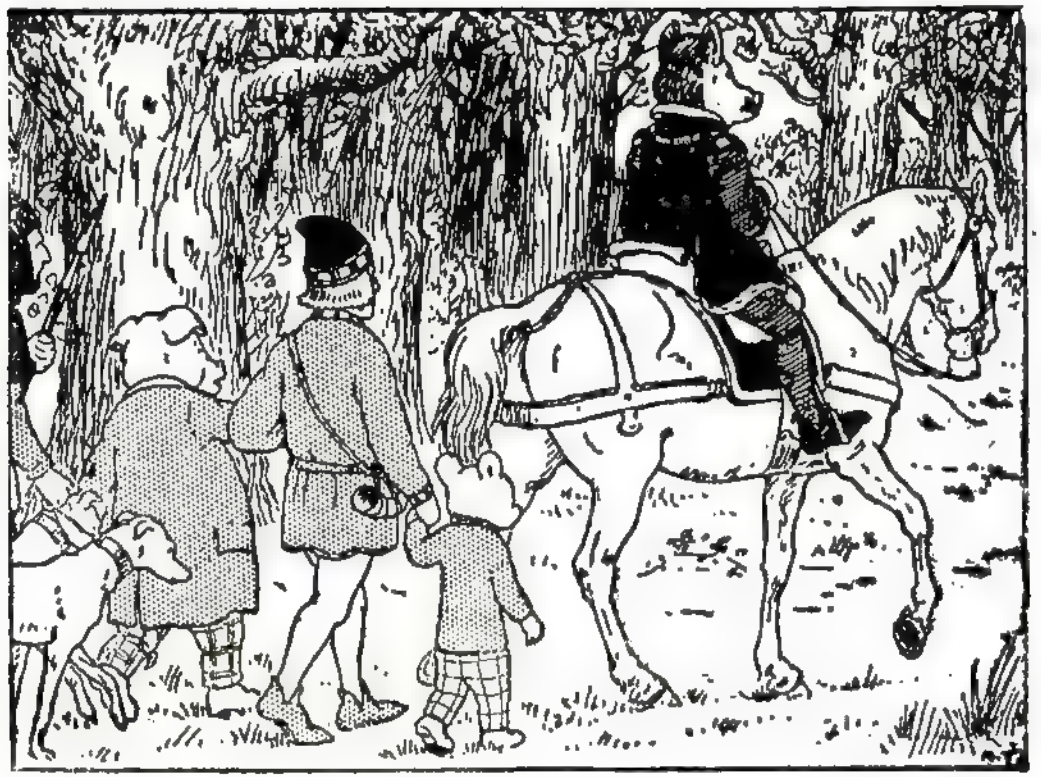

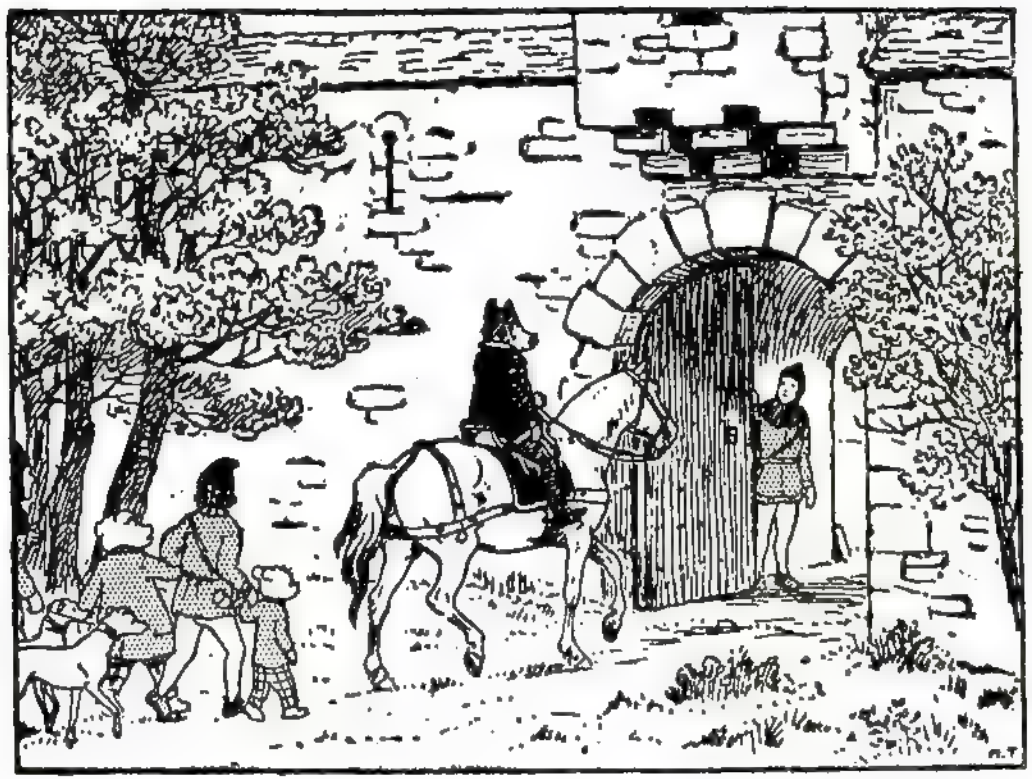

20. Buiten gekomen, stapt de vreemdeling op zijn paard. De bediende volgt met Bruintje Beer en Krulstaart. Zo lopen ze lange tijd door het bos en Big denkt al weer: "Was ik toch maar niet meegegaan met Bruintje Beer!"
Al wel tien maal heeft hij dat bedacht. Achter hen volgen nog meer bedienden met enige honden, want de vreemdeling komt terug van de jacht.

21. Nadat ze meer dan een uur hebben gelopen, bereiken ze een grote poort. Langzaam gaat de oude deur open als de stem van één der jagers wordt gehoord, die roept: "Maak open de poort. De prins staat er voor." Als de deur langzaam open draait, rijdt de prins te paard er door en alle volgen hem op de voet. Waarna de wachter de poort weer op slot doet.

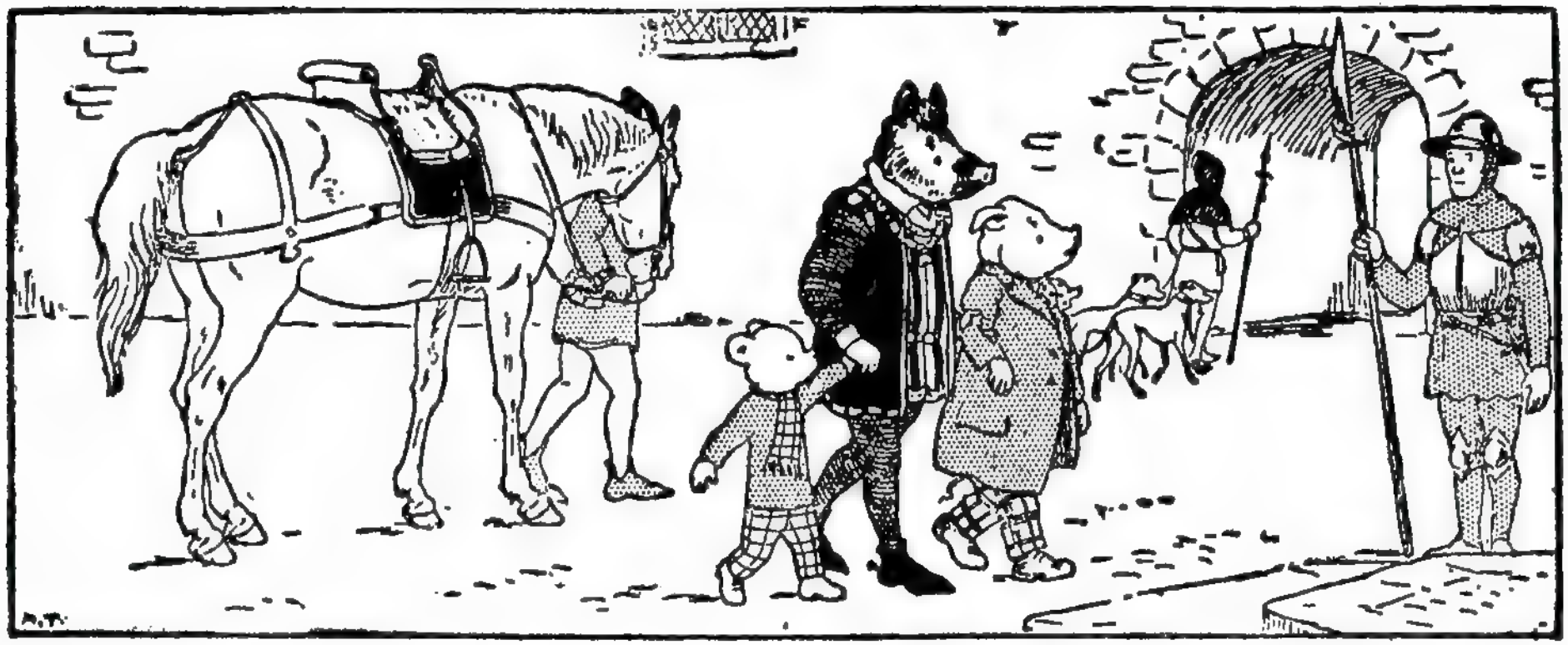

22. Bruintje en Big bevinden zich nu op de binnenplaats van een oud kasteel. De prins zendt allen weg, de bedienden, de honden en ook het paard; hijzelf ontfermt zich over Bruintje Beer en de angstig rondkijkende Big Krulstaart. "Kom met mij mee, allebei."
Zo stappen ze alle drie het kasteel binnen. Bruintje en Big vinden het allebei zo prettig niet, omdat ieder van hen nu de hoop op ontsnappen vervlogen ziet...

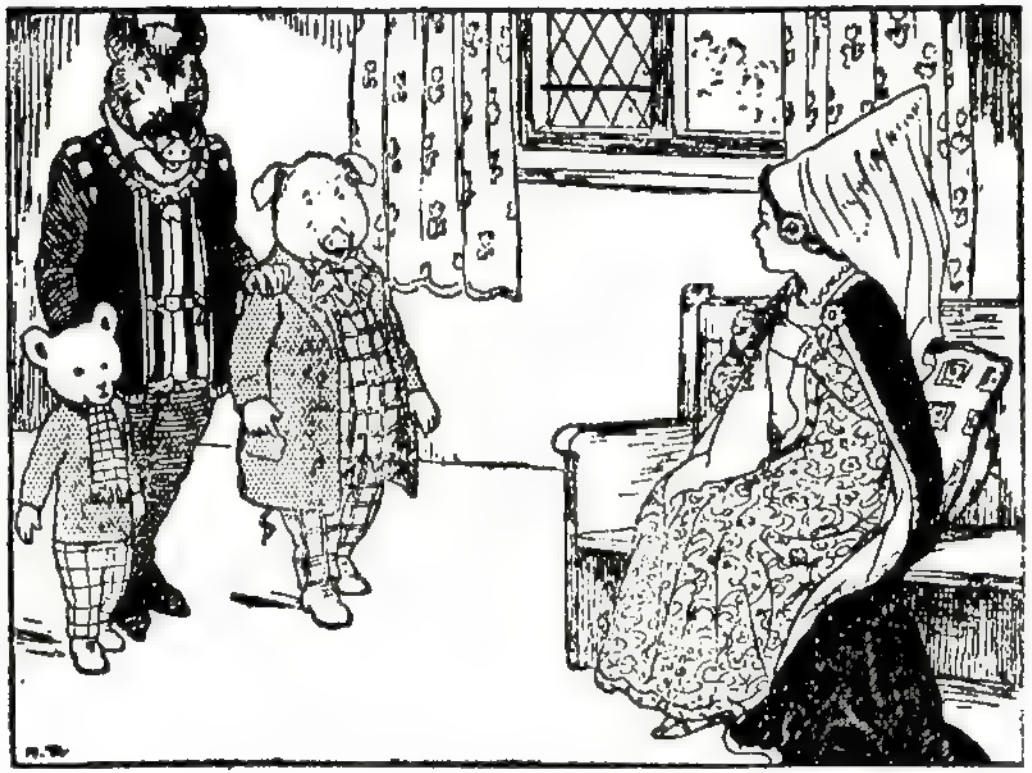

23. Door heel veel kamers en lange gangen loopt de prins met het tweetal, dat doodmoe is en naar rust begint te verlangen. Eindelijk komen ze in een vertrek, waar een mooie dame zit. Prachtig is ze gekleed, in goud, rood en wit.
"Ditmaal," zegt de prins tot haar, "heb ik een beertje en een big gevonden, die niet van het lekkers in het huisje afblijven konden." De dame kijkt Big en Bruintje aan, als ze verlegen voor haar staan. "O," zegt ze dan, "Wat een aardige kleine beer. Die houd ik hier als mijn page - dan voel ik me niet zo eenzaam meer."

24. De prins vertrekt en neemt Big Krulstaart mee, terwijl Bruintje achter blijft bij de prinses. Bang is hij niet, omdat die lieve dame er zo bijzonder vriendelijk uitziet. Daarom durft hij het ook te wagen haar dadelijk te vragen: "Och, lieve prinses laat me met Big Krulstaart toch weer naar huis toe gaan." Vol medelijden kijkt de prinses hem aan maar ze zegt: "Dat zal niet gaan. Graag had ik je dat toegestaan, maar het ligt heus niet in mijn macht. Als dat wel zo was, had ik je zelf naar huis toe gebracht."

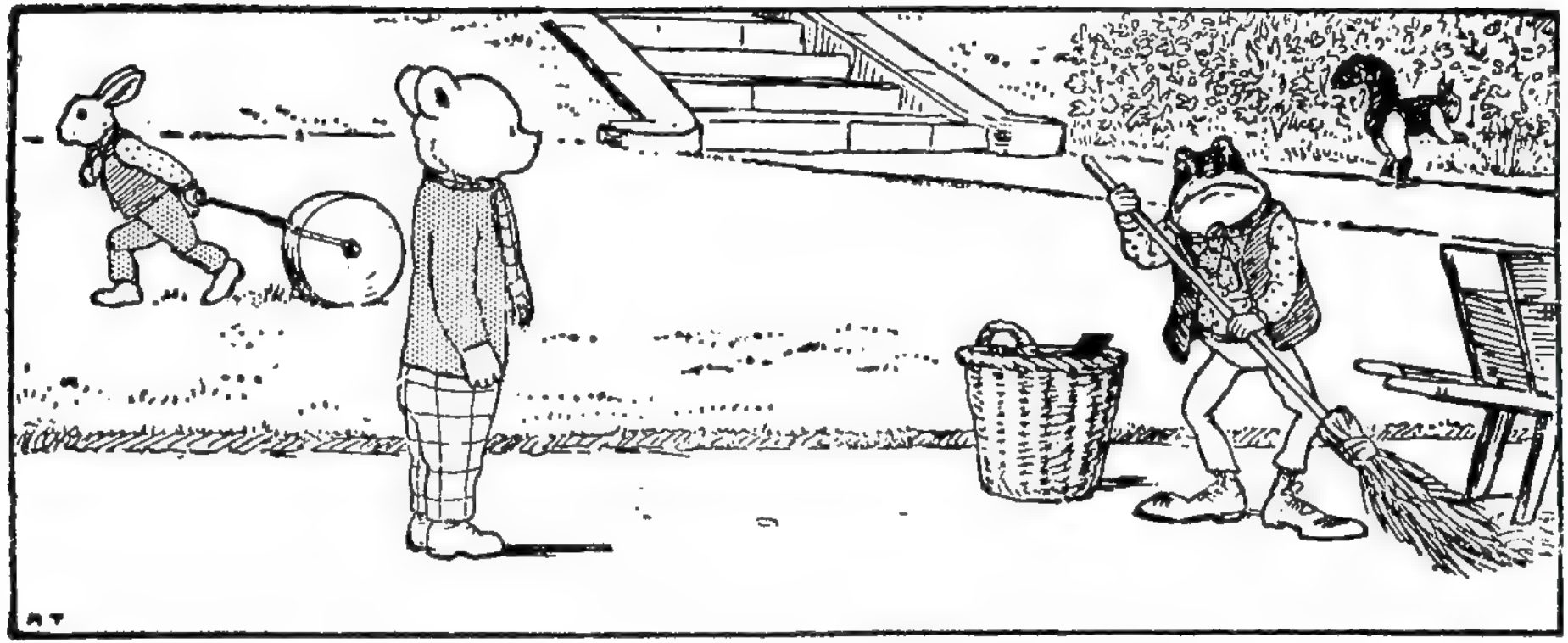

25. "Ga maar gerust een beetje naar buiten," zegt de prinses om Bruintje wat afleiding te bezorgen. "Je mag overal een kijkje nemen en gaan spelen als je lust hebt, de hele morgen. Maar één ding moet je goed begrijpen - ontvluchten is een onmogelijkheid. Je behoeft het heus niet te proberen. Ik zeg je vooruit, dat het tot niets leidt."
Bruintje zwerft verdrietig door het prachtige park. Een vreemd gezelschap is daar bijeen; hij ziet een konijn gras maaien, een haasje is bezig met een hark. Een kikvors is met een bezem aan het zwaaien om dorre bladeren weg te vegen en een eekhoorn heeft tot taak gekregen het onkruid te wieden. Al die dieren doen hun werk als echte tuinlieden. Bruintje vindt het allemaal wel raar, maar veel aandacht schenkt hij daaraan niet, want hij zoekt net zolang overal, totdat hij zijn vriend Big Krulstaart ziet.

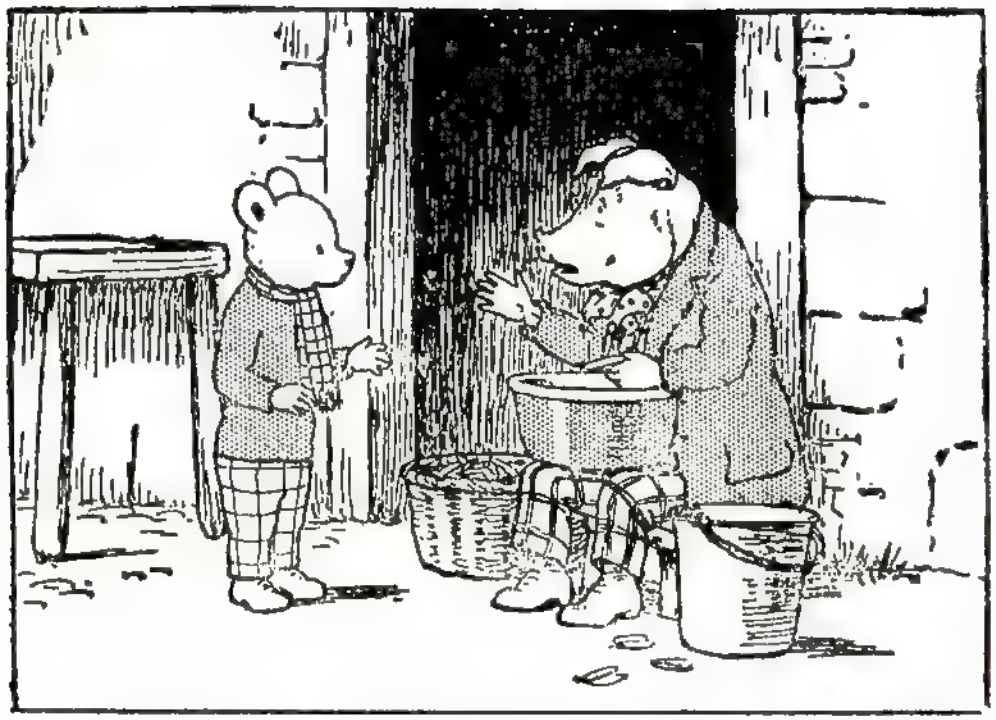

26. Die arme luie Big Krulstaart is het hulpje van de kok geworden. Hij vertelt dat hij eerst worst moest stoppen en nu zit hij bij de keukendeur erwtjes te doppen.
Hij moppert: "Dat is toch zeker geen werk voor mij. Ik doe het niet langer." Meteen zet hij de mand op zij, staat op en pakt Bruintje bij de hand. "We gaan er meteen vandoor, we hebben nu de kans, want de kok is even sla gaan plukken op het land. Het is net bijtijds, dat ik nu verdwijn; er zal wel ergens hier een uitweg zijn."

27. Bruintje gaat natuurlijk met Big Krulstaart mee, hoewel hij weet, dat het niets geeft en hij vertelt Big, dat de Prinses hem gewaarschuwd heeft, dat ontvluchten uit het park niet mogelijk is.
Maar Big zegt eigenwijs: "Natuurlijk heeft ze het mis. We blijven niet hier. Ik geloof van al dat gezeur geen zier." Hand in hand haasten ze zich voort, maar nergens zien ze de grote poort, waardoor ze binnen zijn gekomen. Bruintje zucht: "De prinses had toch gelijk. Ik denk, het is hier een betoverd rijk."
"Ze kan zoveel beweren," zegt Big koppig. "Toch zullen we het proberen, het is best de moeite waard."

28. Eindelijk, eindelijk, wordt hun moeite beloond, als in de stenen muur een oude houten deur zich aan hun ogen vertoont. Maar de deur is op slot en hoe ze ook duwen en trekken en trappen, geen beweging is erin te krijgen. Bruintje staat verdrietig te kijken en Big Krulstaart staat van vermoeidheid te hijgen. Een spottende stem klinkt hun dan in de oren: "Begin maar weer opnieuw. Haha-haha! De moed nu al verloren? Probeer het nog eens een keer. Maar ontvluchten kunnen jullie lekker niet, big en kleine beer!" Wie roept daar toch? Het geroep klinkt zo dichtbij, maar er is niemand te zien. Komt die stem uit die grote boom misschien?

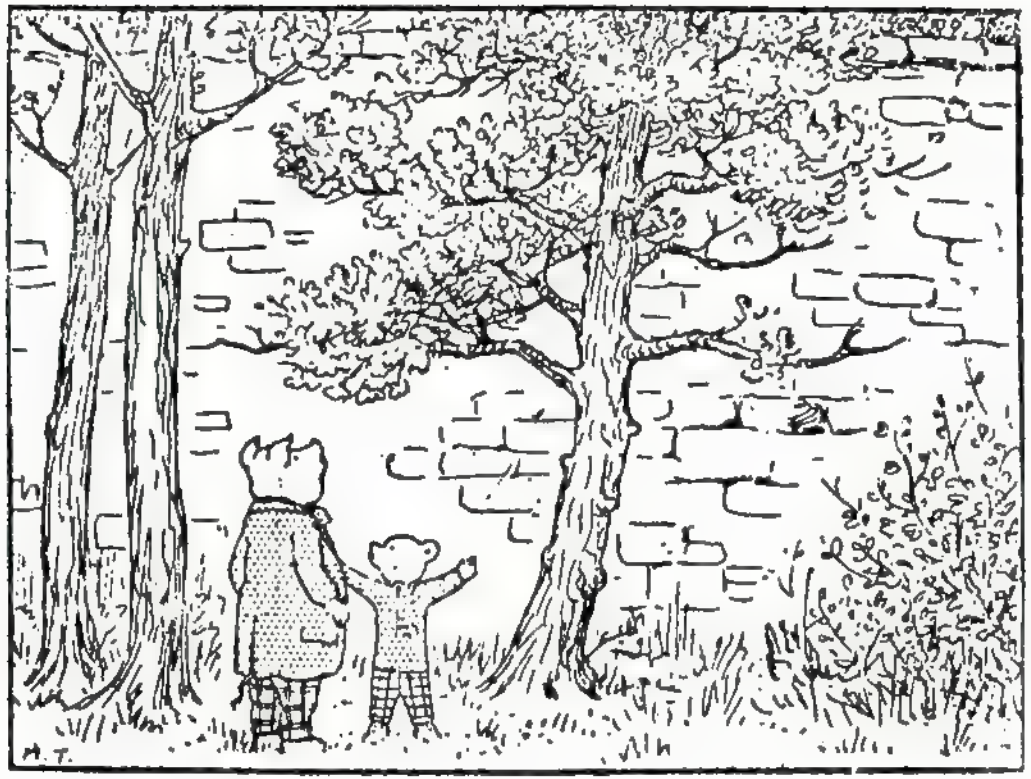

29. Verschrikt spitsen Bruin en Big de oren, als zij dat lachen maar steeds blijven horen. Haastig rennen ze de weg op en zien verderop weer hoge bomen. "Wij klimmen in één ervan," zegt Bruin, "om te zien hoe wij weer aan de andere kant kunnen komen."

30. Big Krulstaart vindt het een moeilijk geval. Hij is geen baas in het klimmen, maar met dat al zal hij het toch proberen. Angstig houdt hij zich vast aan een tak. Bruintje, die op de muur zit, hoort een luide krak en ziet dat zijn vriendje neerploft in het gras. Ai! denkt hij, dat komt Big lelijk te pas.

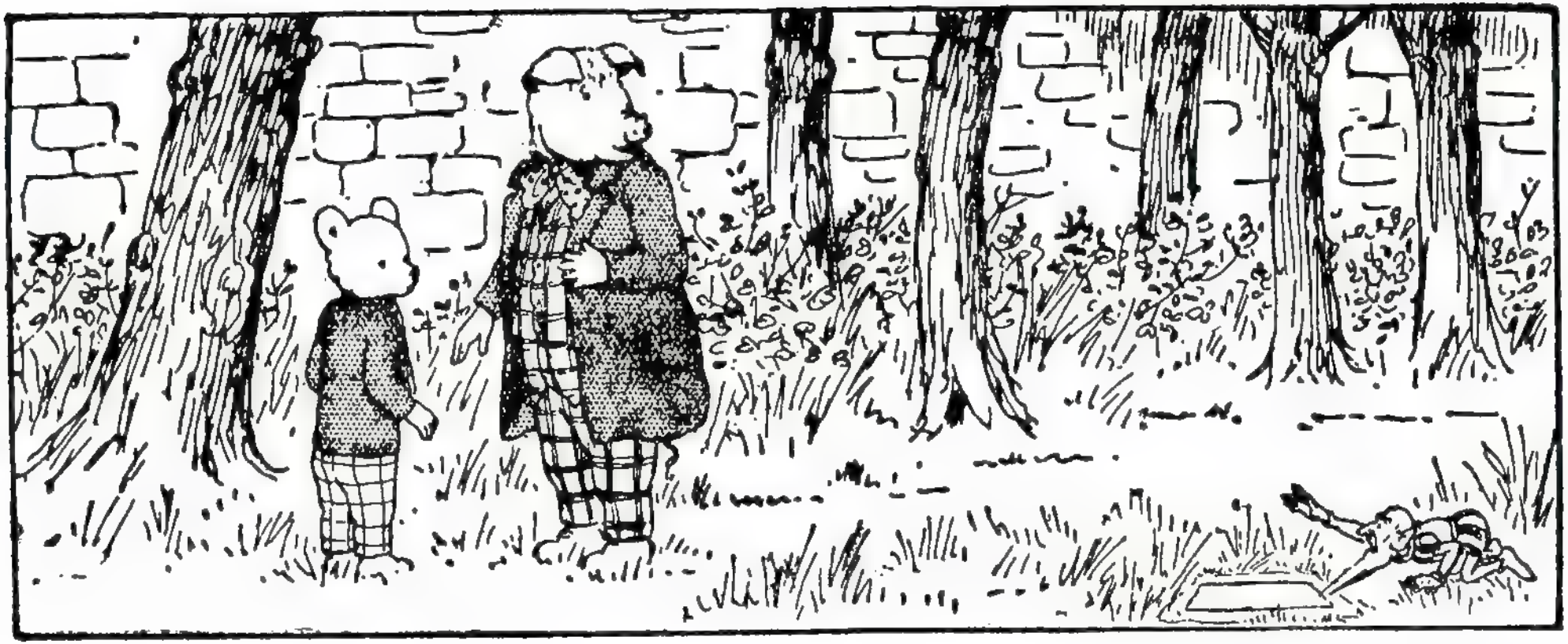

31. Big heeft zich niet bezeerd en is weer op de been. Bruin en hij kijken verschrikt om zich heen, als ze wéér dat spottende lachen horen. Nu wordt het gevolgd door kermen en klagen. "Wie helpt mij? Wie bevrijdt mij?" horen ze iemand vragen.
"Zeg Big," fluistert Bruin. " Waar komt die stem toch vandaan?" Dan klinkt het nijdig uit de verte: "Kom hier en help! Blijf daar niet langer staan."

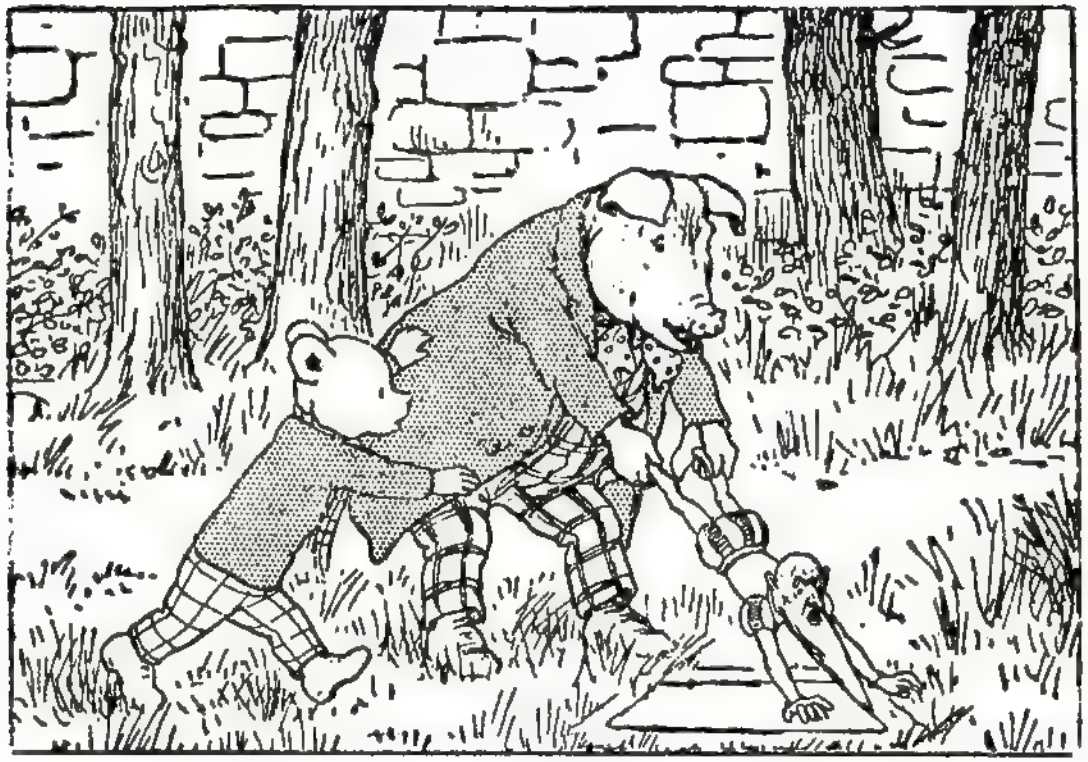

32. Angstig haast het tweetal zich naar de plek, waar de stem vandaan is gekomen. Tot hun verbazing zien zij een kleine man, die van de plaats niet los komen kan, omdat zijn baard tussen een luik is geraakt. Big pakt zijn benen en trekt met volle kracht. Dat had het mannetje niet verwacht. "Au!" schreeuwt hij woedend, "je doet mij pijn!"
Boos zegt Bruin: "Je kon wel wat dankbaarder zijn."

33. Big laat het nijdige mannetje los en Bruin tilt het luik ver omhoog. Woedend kijkt het kereltje hem aan en roept: "Ik raad je om dadelijk weg te gaan!" Met de hand aan zijn baard, pakt het zijn puntmuts en neemt de benen. In een ogenblik is het mannetje uit het gezicht verdwenen.

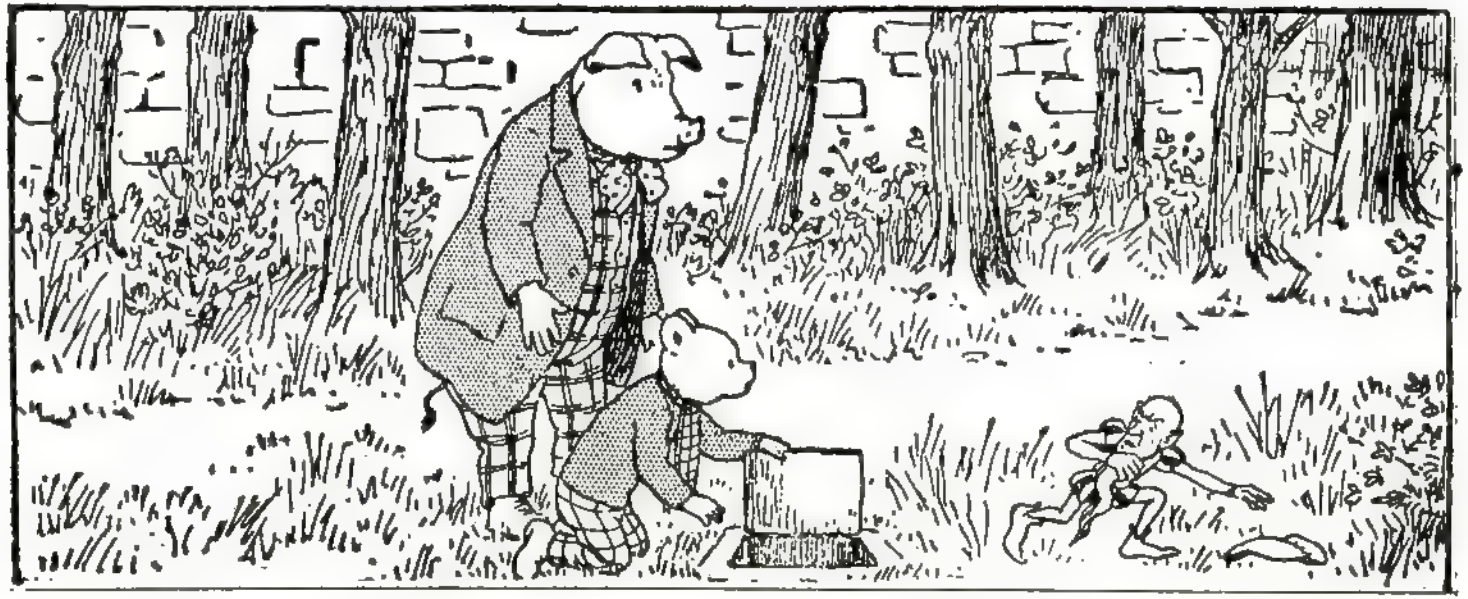

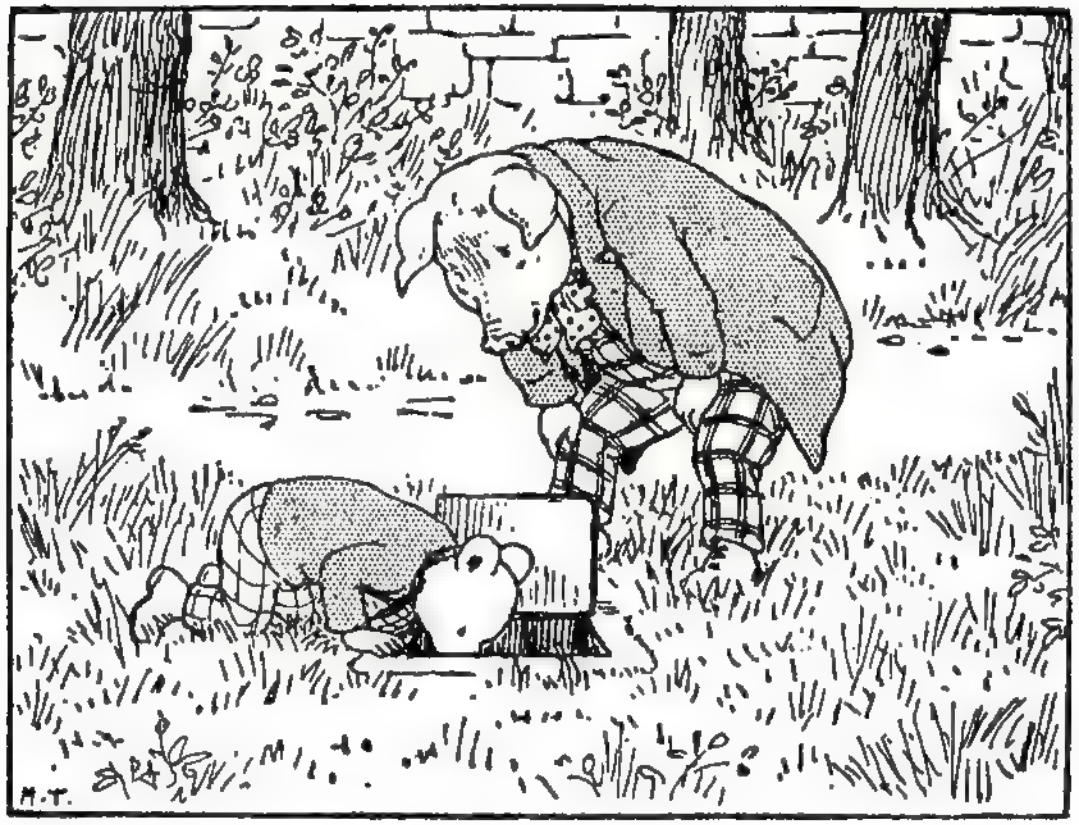

34. Het luik staat open en de beide vrienden kijken in een donker gat. "O, Big," roept Bruintje, die op de knieën ligt, "ik zie een lange trap met smalle treden, die loopt tot heel diep naar beneden. Het mannetje is vast en zeker een boze dwerg, die wonen altijd in donkere gangen en laten zich door niemand vangen."

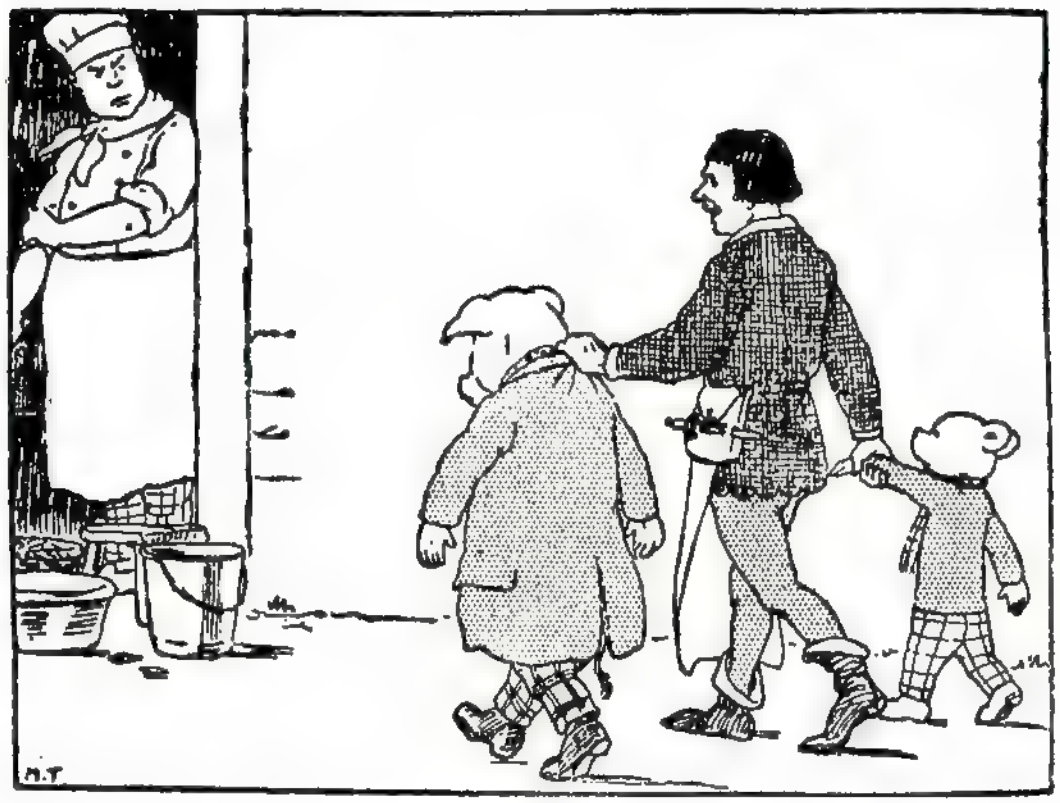

35. Toen Bruin en Big in de diepte keken, kwam er heel zacht een koksmaatje aan. Op bevel van zijn baas was hij op stap gegaan om Big, die weggelopen was, terug te halen. Hij grijpt het tweetal in de kraag en neemt ze mee. Big wordt door de kok onder handen genomen en Bruin hoort, dat hij dadelijk bij de prinses moet komen.

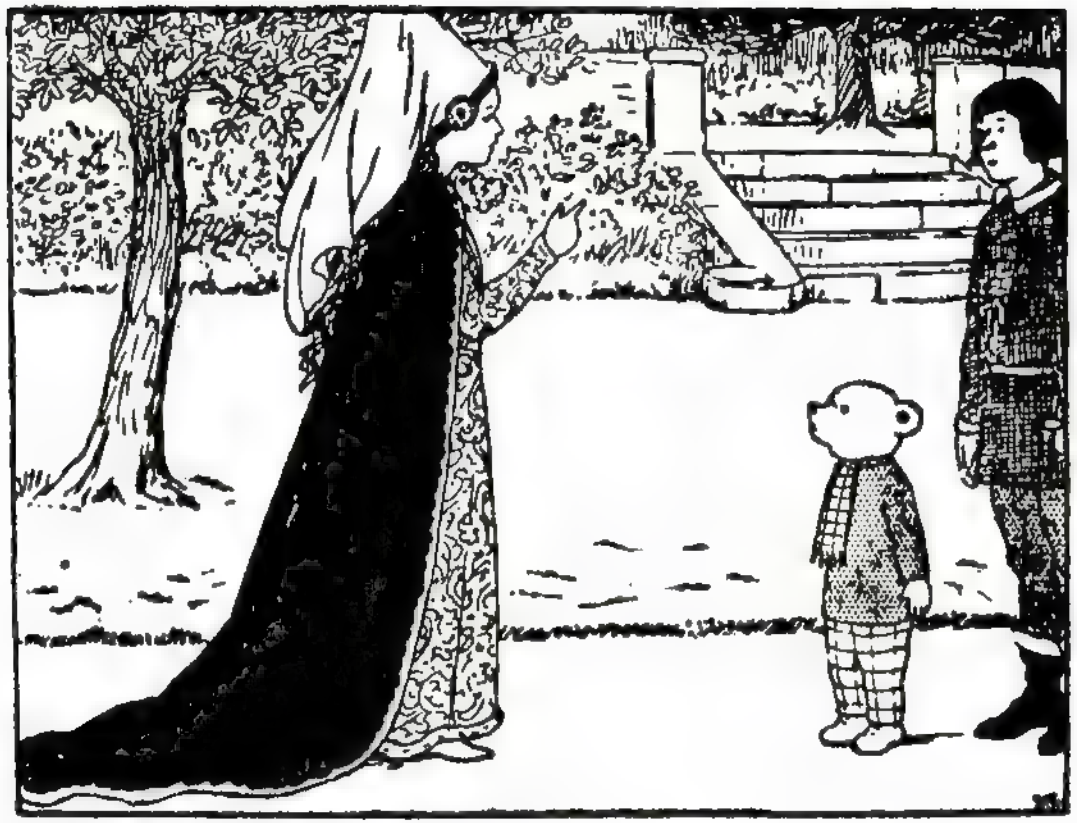

36. Het koksmaatje brengt Bruin naar de tuin, waar de prinses een wandeling maakt. Bedroefd kijkt zij haar vriendje aan en zegt: "Bruin waarom doe je mij zoveel verdriet? Ik had je gezegd dat je hier moest blijven, maar je deed het niet. Ik wist wel dat het weglopen je niets zou geven, omdat de meester van dit sombere woud ieder, die er komt gevangen houdt."

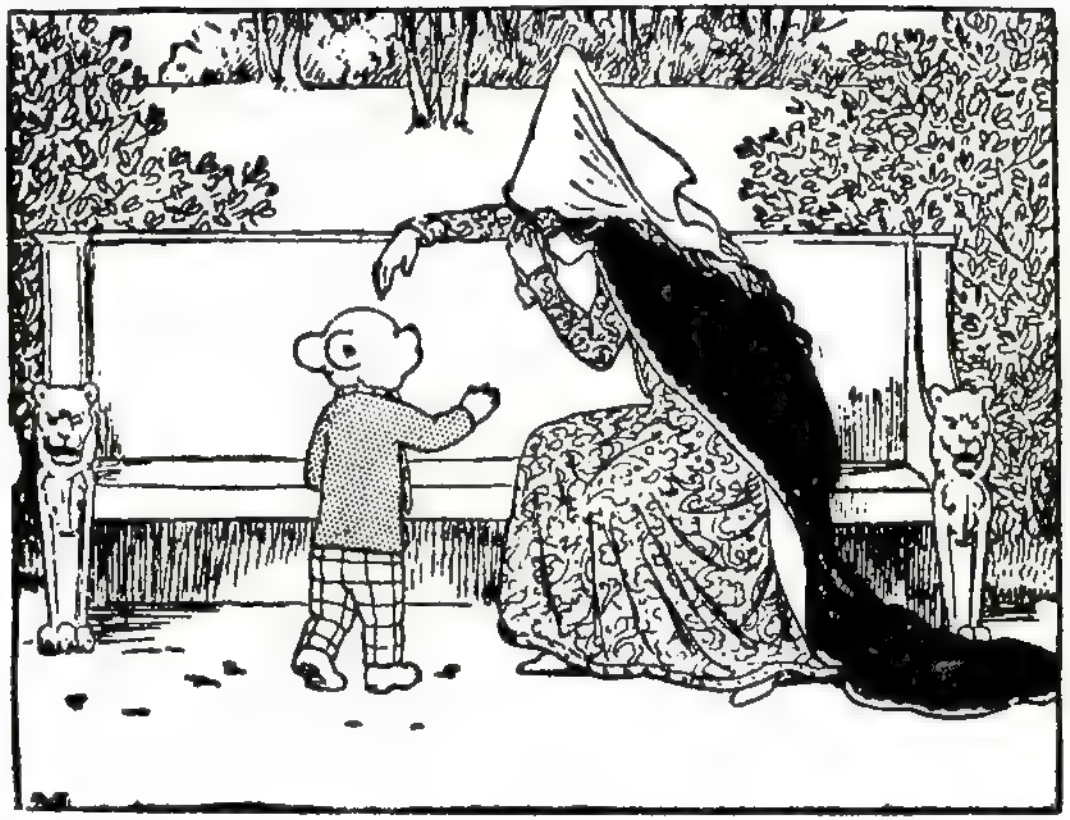

37. Schreiend gaat de prinses op een bank zitten. Bruintje vindt het naar. Wat zou hij haar graag willen helpen. Maar... hoe moet hij daarmee beginnen ? Plotseling schiet hem te binnen, dat de Wijze Geit al eerder hulp heeft gebracht. "Huil niet," troost hij de prinses, "wees niet zo bedroefd, vrees niet voor enig kwaad. Ik ga naar de oude Wijze Geit want die weet altijd raad."

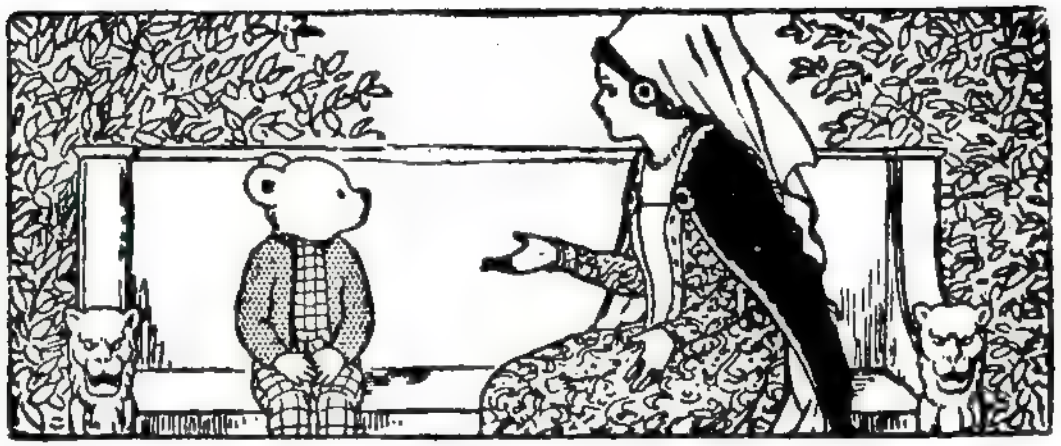

38. "Ik geloof niet," zegt de prinses, "dat je ons helpen kunt Bruin, want niemand mag immers uit deze geheimzinnige tuin. Zelfs mijn gemaal, die met zijn honden in het bos op de jacht kan gaan, blijft onder de bewaking van de boze dwerg en zijn helpers staan. Laat mij maar alleen met mijn verdriet en ga kijken, of je Big Krulstaart misschien in de keuken ziet." "En tòch," denkt Bruin, als hij de prinses gaat verlaten, "ik wil haar helpen - ik ga er met Krulstaart over praten."

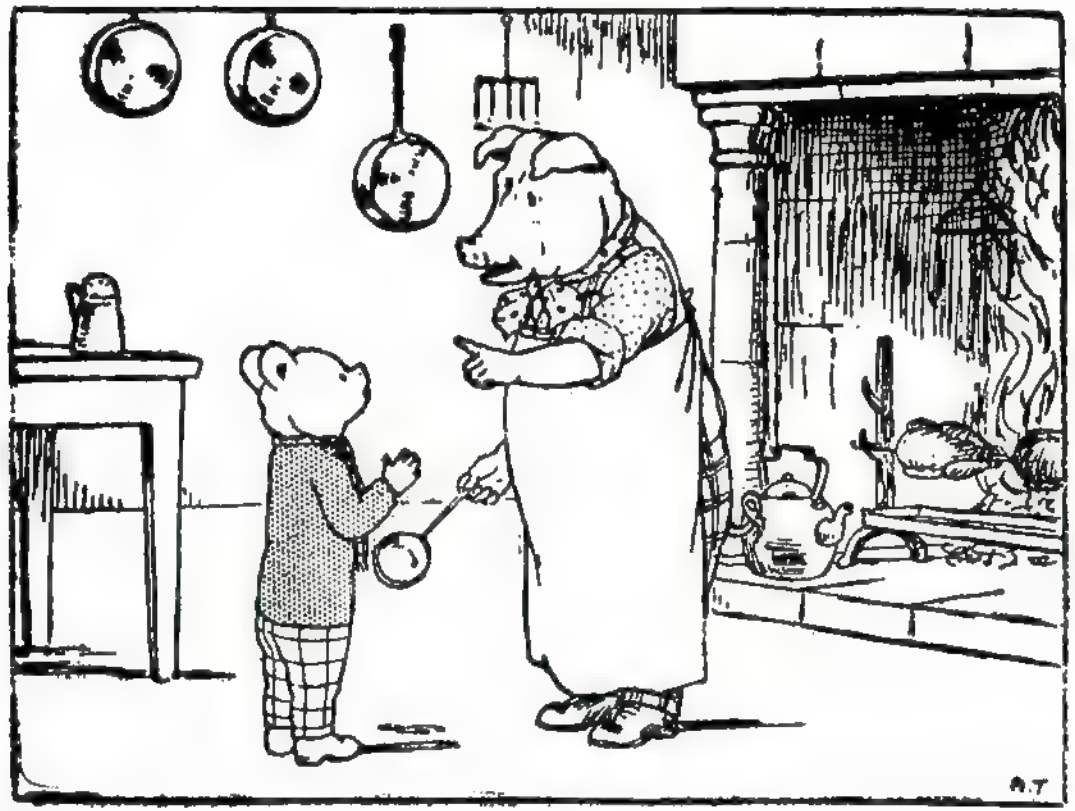

39. De kok heeft Big Krulstaart in de keuken aan het werk gezet. "Denk erom," zei hij, "dat je goed op het gevogelte let. Je moet de eenden bedruipen, want anders zal er straks wat voor je zwaaien!" Bruintje komt binnen, vertelt van de prinses. "Zij moet gered worden," zegt hij dan, "uit de betovering van die akelige kleine man. Wist de oude Wijze Geit maar dat wij hier zijn in die geheimzinnige tuin."
Krulstaart denkt na, dan roept hij verheugd: "Ik weet wat we moeten doen Bruin!"

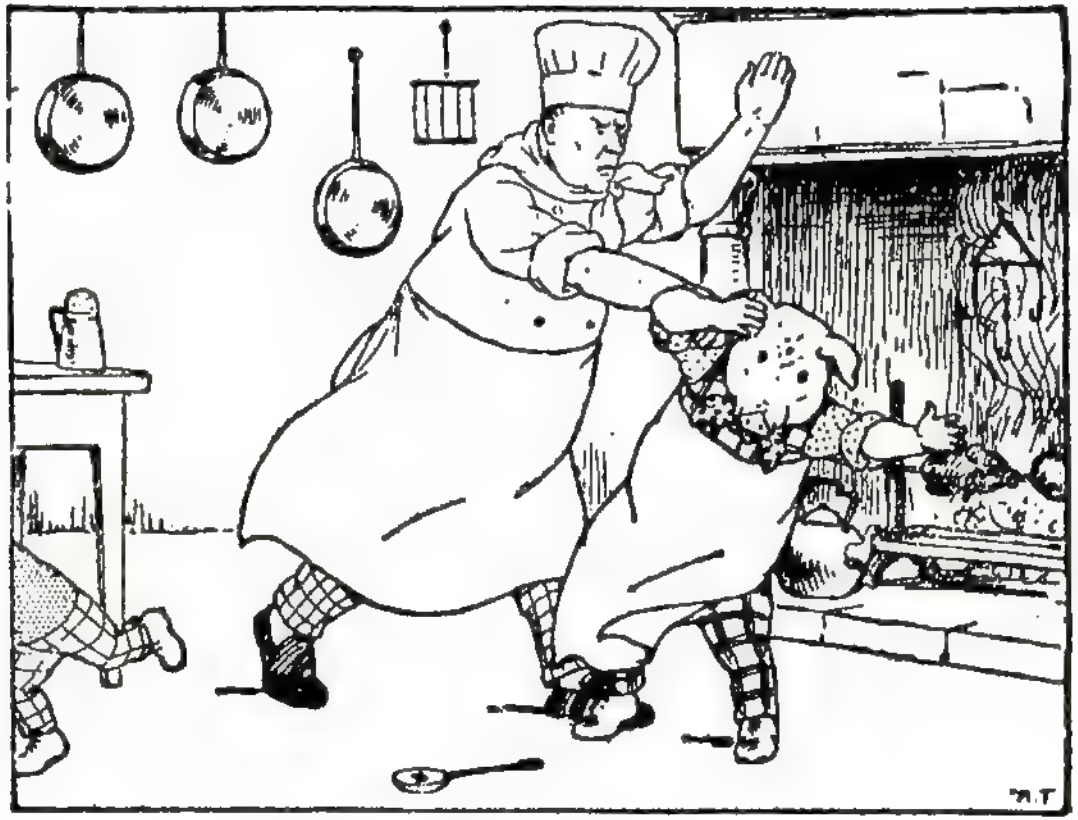

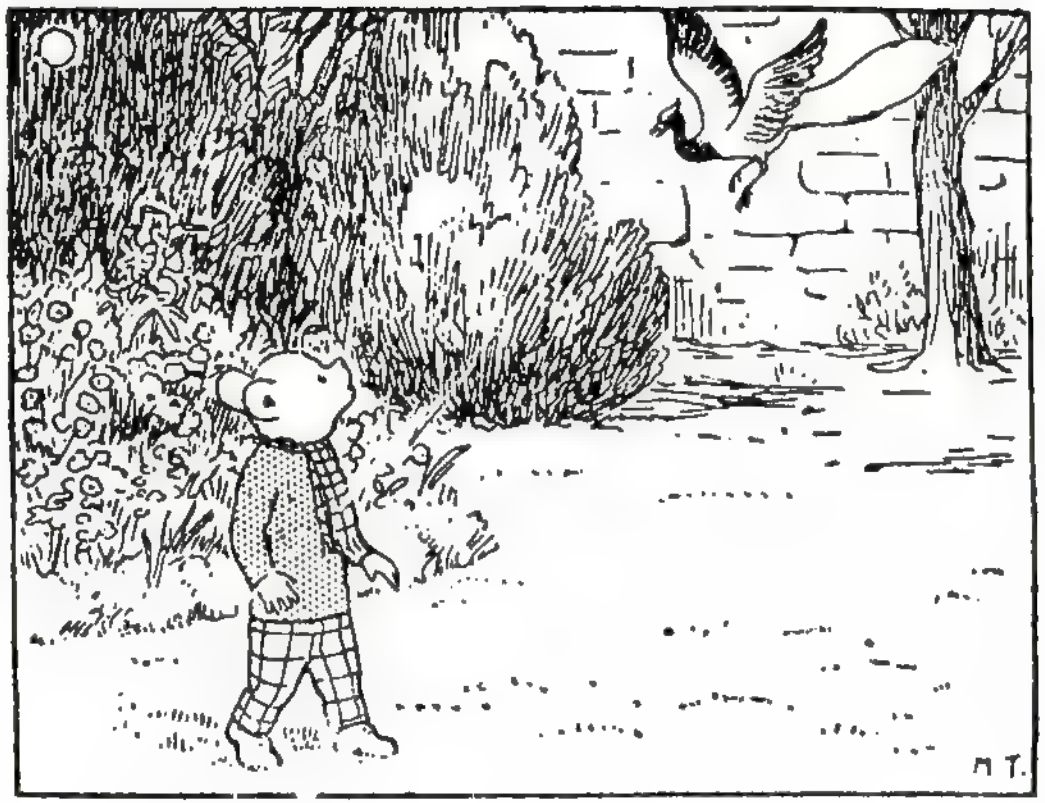

40. "Toen we de bonte vogel," zegt Krulstaart, "uit zijn kooi hebben gered, zei hij tegen ons: "Bruin en Big nu goed opgelet. Als je ooit in nood verkeert denk dan aan mij. Ik zal jullie helpen - ik sta jullie bij."
"Je hebt gelijk," zegt Bruin, "ik herinner het mij goed. Als ik nu maar wist, hoe ik bij hem komen moet." Op dat ogenblik komt de kok naar binnen stuiven en begint met een boos gezicht te snuiven. "Ellendige Big, je hebt mijn vogels laten verbranden." Hij geeft Krulstaart een klap en trekt hem aan zijn oor. Ondertussen gaat Bruintje er snel vandoor.

41. Met een vaart loopt Bruintje door de tuin, tot hij is gekomen aan een open plek omzoomd door struiken en bomen. Stokstijf blijft hij staan want in zwevende vlucht komt de bonte vogel uit de lucht. "Ik vergeet niet," zegt hij, "wat ik je heb beloofd, toen men mij van mijn vrijheid had beroofd. Jij hebt de kooi voor mij open gedaan. Nu verkeer jij in nood. En ik, wel ik ben gekomen, omdat jij aan mij dacht. Vertel maar wat je van mij verwacht."

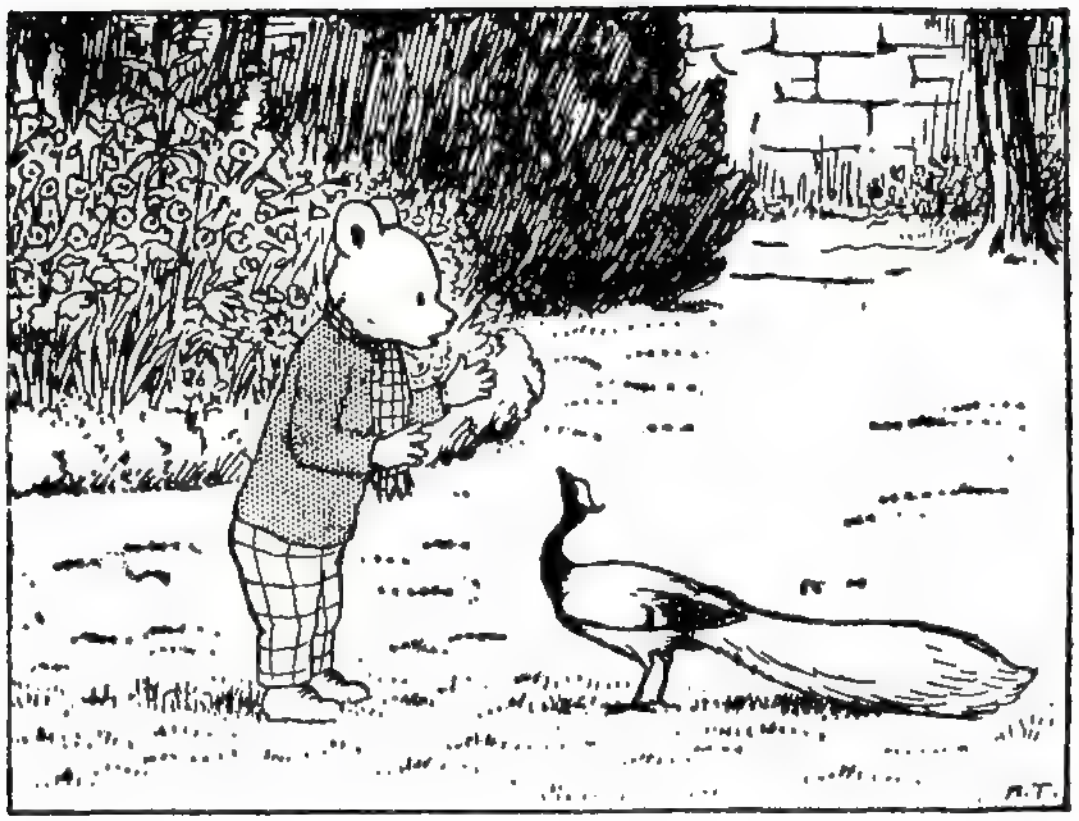

42. "Lieve vogel," smeekt Bruintje, "vlieg naar het huis van de oude wijze Geit, die altijd tot helpen is bereid. Vertel haar dat wij leven onder betovering van de kleine boze dwerg en dat wij het woud niet kunnen verlaten."
"Graag wil ik naar de oude wijze Geit toegaan," zegt de bonte vogel, "want die akelige kabouter heeft mij ook kwaad gedaan."

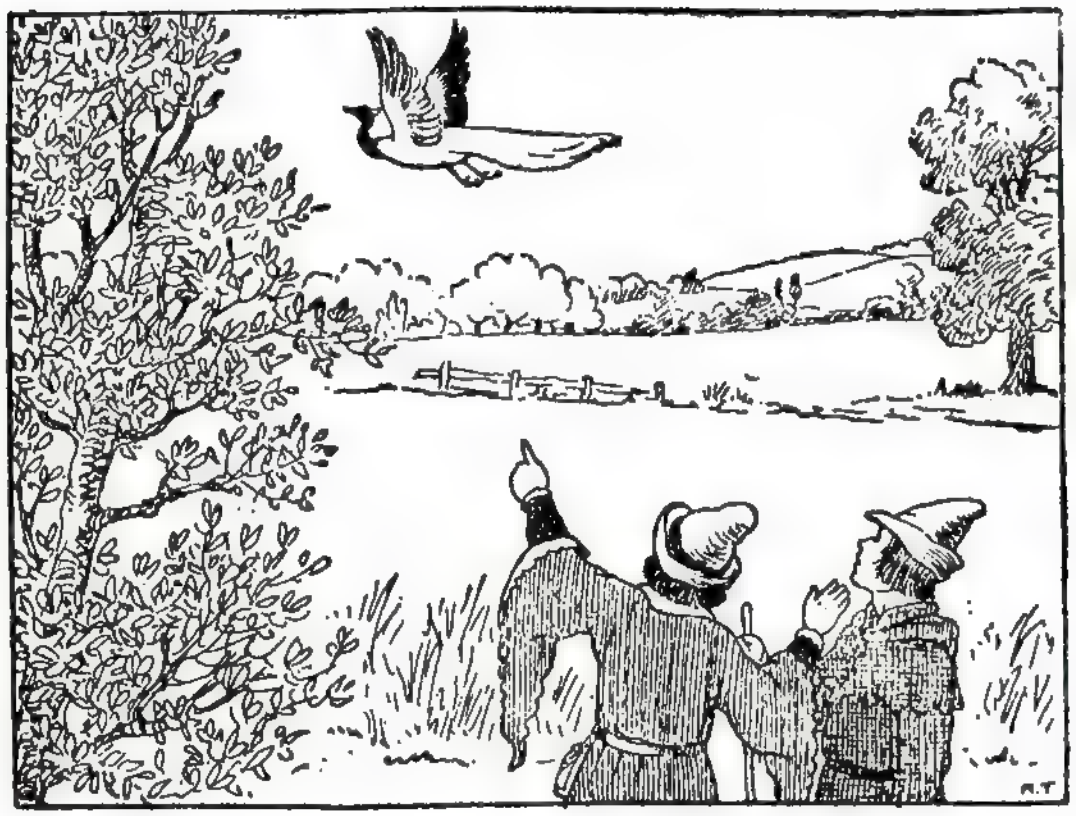

43. In brede vlucht klieft de bonte vogel de lucht. Zijn schitterende veren glanzen in de zon. Hij vliegt over wouden, velden en wegen. De mensen komen elkander tegen, zij blijven staan en turen omhoog, zij wijzen elkaar de kleurige boog en roepen: "kijk, wat schittert en glinstert dat allemaal fijn. Wie zou toch die prachtige vogel zijn?"

44. Voor de deur van de oude wijze Geit strijkt de vogel neer en begint te fluiten. Weldra komt nu de bewoonster naar buiten. De vogel brengt de boodschap over, door Bruintje gegeven en vertelt in welk een angst ze ginds allemaal leven. Aandachtig luistert de geit naar het verhaal over de dwerg. Dan schudt zij het vriendelijke hoofd en zegt: "Wat is dat erg!"

45. De oude wijze Geit gaat in huis om toverboeken op te slaan. De dappere bonte vogel komt bij haar op tafel staan. Lang bladert de geit, leest en denkt na, dan zegt zij: "ziezo nu weet ik waar het om gaat. Die kabouter heet Grundolf en wordt door iedereen gehaat omdat hij zo slecht en ondeugend is. Vlieg nu terug naar Bruintje Beer en zeg, dat hij mij spoedig kan verwachten. Ik zal hem helpen en bijstaan met al mijn krachten."

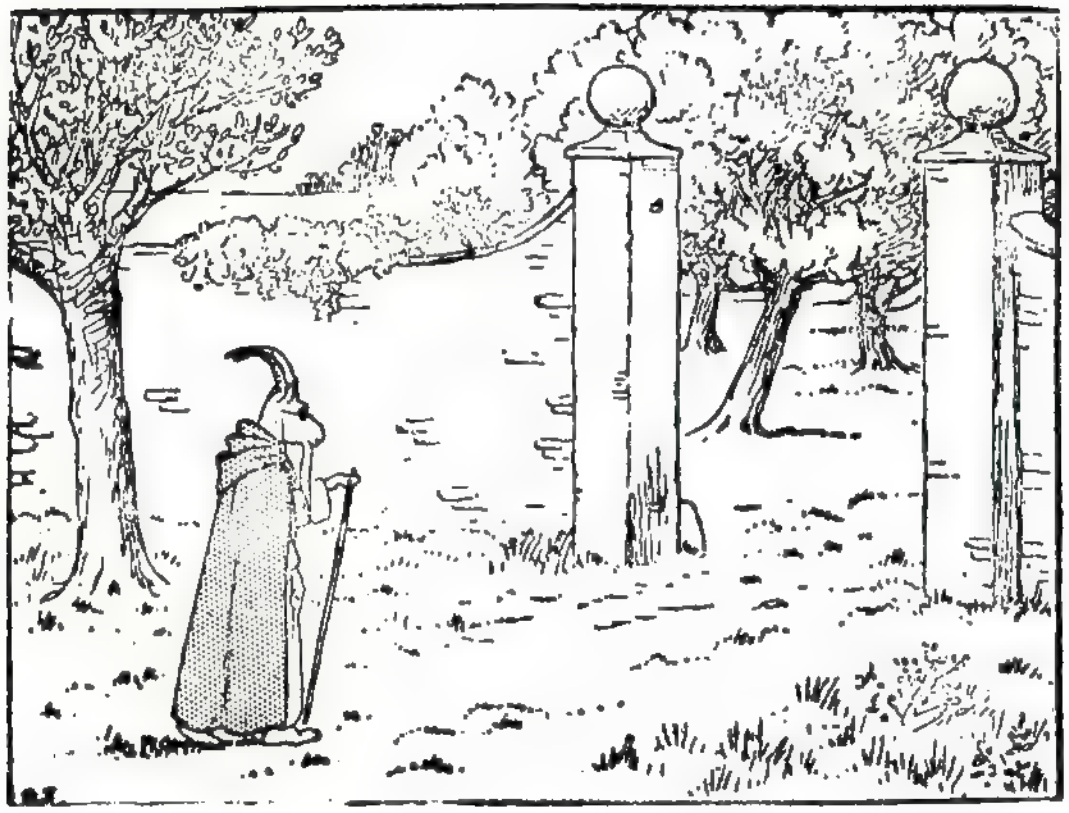

46. Leunend op haar lange, stevige stok, stapt nu de oude wijze Geit langs de wegen. Het is overal eenzaam, niemand komt zij tegen. Eindelijk ziet zij de hoge pilaren van de poort staan, waar ook Bruintje Beer en Big Krulstaart door zijn gegaan. "Daarachter ligt het geheimzinnige bos," zo denkt zij, "nu nog een korte wandeling en ik ben mijn doel nabij."

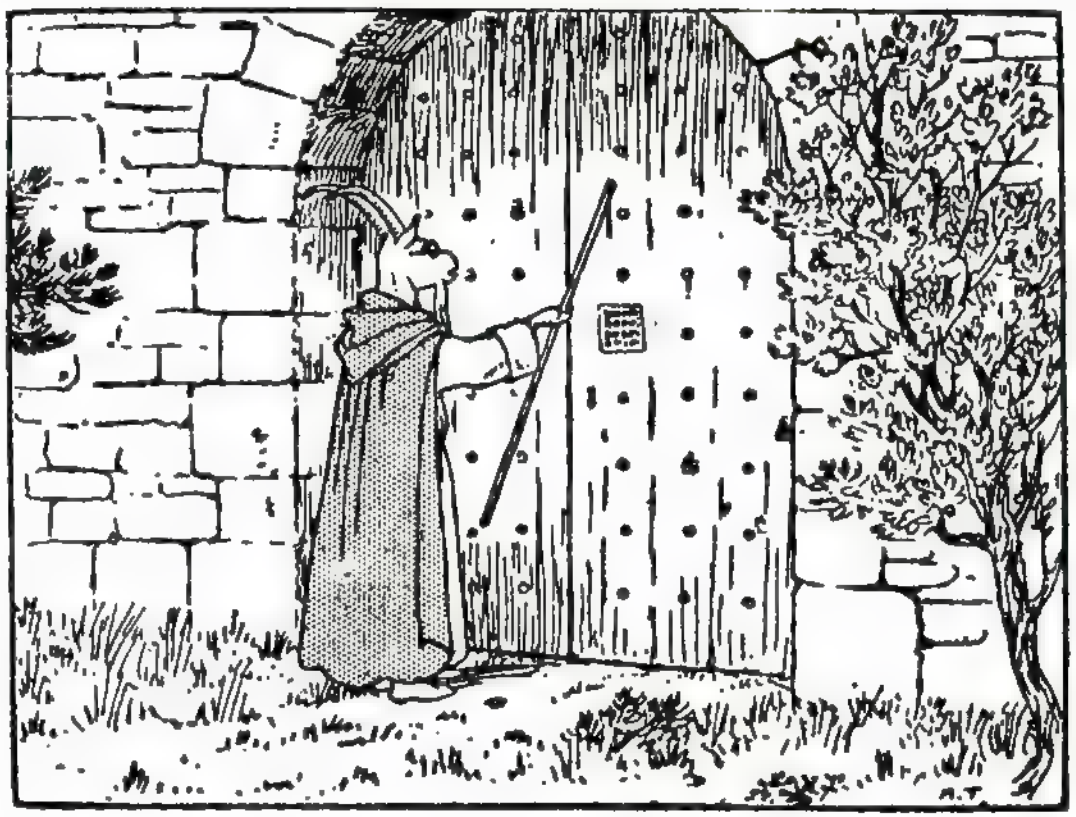

47. Zo komt de oude wijze Geit bij het kasteel. Met haar stok klopt zij aan de poort en dit geluid wordt binnen terstond gehoord. "Wie is daar? Wat komt ge hier zoeken?" klinkt het boos. "Doe dadelijk open," antwoordt de bezoekster. "Ik ben naar hier gegaan, omdat Grundolf, uw meester het mij heeft gelast."
"Dan zijt ge welkom, edele gast."

48. De naam Grundolf werkt als een toverwoord. Wijd open gaat de zware poort. Bedaard en statig wandelt de oude wijze Geit naar binnen en de wachter kijkt verbaasd naar dit ongewone bezoek. Meteen komt Bruintje Beer te voorschijn om een hoek.
"Wat ben ik blij," roept Bruintje vrolijk, "dat u hier bent gekomen. De bonte vogel had mij op de hoogte gebracht en met groot ongeduld heb ik u verwacht. Nu ge hier bent wordt alles zeker weer goed. U zult stellig wel weten wat er gebeuren moet."

49. Vertrouwelijk geeft Bruintje Beer zijn trouwe hulp een hand. "Kom mee," zegt hij, "ik breng u naar de tuin, waar de prins en de prinses wachten. O, lieve wijze Geit, verlos ons uit de boze tovermachten. Die arme prins ziet er zo vreemd, zo griezelig nu uit. De akelige dwerg gaf hem een zwijnensnuit." Het tweetal komt dan in de tuin. De prins staat op, hij gaat hen tegemoet en zegt: "Beste helpers in de nood, weest gegroet."

50. De prins en de prinses vertellen nu de wijze Geit, wat hen overkwam en hoe de kleine boze dwerg hen de vrijheid ontnam. Aandachtig luistert zij naar 't lang en droef verhaal. Dan nodigt zij het tweetal uit om met haar mee te gaan.
"Bruin," zegt zij, "loop jij maar vast vooruit en wijs de plek eens aan waar jij en Krulstaart de dwerg zo dapper hebben bevrijd. Wij moeten Grundolf vinden, want het is de hoogste tijd.

51. Bij het valluik gekomen, klopt de wijze Geit drie keer op de steen. Zij roept: "Grundolf, zo je al verdween, ik de wijze Geit beveel je dadelijk weer te verschijnen!"
Floep! - gaat het valluik omhoog en met een sprong staat Grundolf in het gras.
"Ik hoorde uw stem," zegt hij bedeesd, "en daarom kom ik meteen. Wat kan ik voor u doen o, wijze Geit? Wat gij ook vraagt of mij beveelt, ik ben terstond bereid."

52. Boos kijkt de oude geit het dwergje aan. "Grundolf," zegt zij en schudt het wijze hoofd, "wat heb je nu weer gedaan? Waarom moest je de prinses en de prins en al die anderen zo plagen, zodat de bonte vogel bij mij is komen klagen! Geef de prins zijn eigen hoofd terug. Ik beveel het je Grundolf - doe het vlug!" Dan spreekt de dwerg een toverwoord en de prins ziet er weer uit, zoals het hoort.

53. Verheugd kijkt de prinses de prins nu aan, dankbaar en blij dat alles zo goed is gegaan. Ook Bruintje is in z'n schik. Hij geeft de wijze Geit een hand en zegt: "wat bent u toch goed. Maar weet u wat er nu nog gebeuren moet? Wij zijn Big Krulstaart helemaal vergeten. Die heeft al die tijd in de keuken gezeten." "Ga hem dan maar halen," zegt de wijze Geit. En Bruintje is meteen bereid.

54. Nu spreekt de wijze Geit het boze dwergje aan: "naar mannetje, waarom heb je dat allemaal gedaan? Waarom ben je zo boos en kwaadaardig geweest? Waarom gaf je de prins de kop van een beest?" "Wijze Geit," antwoordt Grundolf, "al ben ik een dwerg, ik ben niet boos en ik meen het niet zo erg! Ze zijn allemaal in mijn bos geweest. Ik had ze nog wel zo gewaarschuwd van tevoren, maar ze wilden mijn stem niet horen."
"Dat is waar," zegt de wijze Geit, "ik zal je heus niet straffen, maar doe geen boze dingen meer!" En Grundolf antwoordt blij: "Ik dank u zeer."

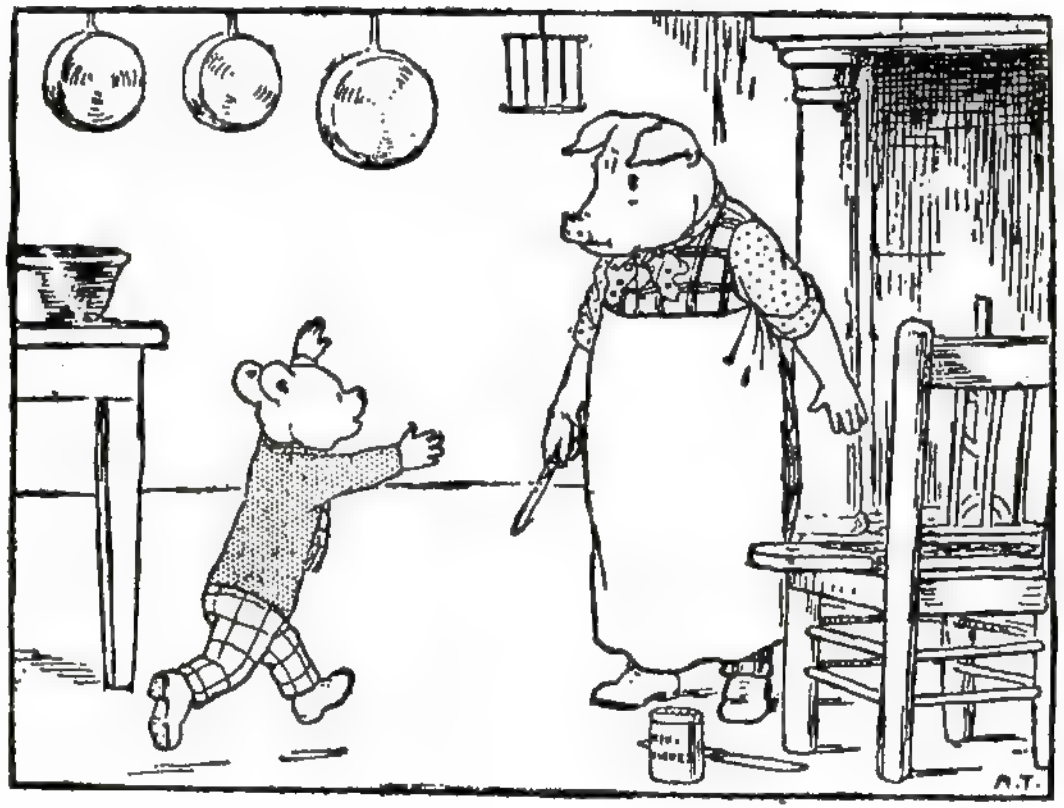

55. In de keuken staat Big Krulstaart messen te slijpen. Hij vindt het erg naar... Maar wat hoort hij daar? De stem van Bruintje klinkt luid en blij. "Hoera Big Krulstaart, kom mee met mij! De wijze Geit heeft alles in orde gebracht. Wij zijn verlost uit de tovermacht. We gaan allemaal naar huis terug. Kleed je gauw aan! Ga mee, wees vlug!"

56. Nu is het ogenblik gekomen dat men afscheid moet nemen. De wijze Geit, Big en Bruin maken zich voor het vertrek gereed. De prins en de prinses doet het leed, dat zij voortaan hun vriendjes niet meer zullen ontmoeten. Zij wuiven en blijven nog lange tijd groeten. "Kom spoedig logeren, alle drie!" roepen zij hen na. Dan wandelen ze verder. Big knort voor zich heen: "Bruintje een volgende keer ga jij maar alleen! Die kok was heel streng en Grundolf heel stout. Ik heb meer dan genoeg van dat geheimzinnige woud!"

2. HET SNEEUWAVONTUUR VAN BRUINTJE BEER

1. Op een morgen ziet Bruintje dat het heeft gesneeuwd, de gehele nacht. Bomen, velden en wegen zijn bedekt met een zachte witte vacht. "Sneeuwballen gooien en een sneeuwpop maken, fijn!" denkt Bruintje Beer, "ik houd van dat echte winterweer." Daar ziet hij een vogeltje - het diertje huppelt klagelijk tsjilpend in de sneeuw heen en weer. "Ach," denkt Bruin, "wat zielig. Die vindt natuurlijk nu geen eten meer." Dadelijk vraagt hij moeder een flink stuk brood en maakt er kruimels van en hij zegt: "Moeder, als ik de vogels te eten heb gegeven, maak ik een reusachtige sneeuwman."

2. De vogels kennen Bruintje wel, hij is één van hun beste vrienden. Dankbaar zijn ze voor wat eten dat ze nu nergens kunnen vinden. Zodra hij buiten staat en aan het strooien gaat, fladderen ze vrolijk in het rond en pikken ze de kruimels van de grond. Binnen een paar minuten is al het brood verdwenen.
Bruintje zal nog wat gaan halen, maar daar vliegt een zwarte vogel om hem heen; die tsjilpt heel duidelijk: "Doe dat niet. Ga dadelijk naar je vriend Bullie toe, die heeft je nodig. Hij heeft verdriet."

3. "Wat vreemd," denkt Bruintje, als hij naar het huis van Bullie loopt, zo vlug zijn beentjes hem kunnen dragen, "wat zou er met Bullie zijn? Waarvoor zou hij m'n hulp vragen?" Aan het hek staat inderdaad die arme Bullie Mops angstig uit te kijken. Wat is hij blij als hij Bruintje ziet.
"Vader is ziek," vertelt hij vlug, "en de dokter is er nog niet. Hij zei dat hij dadelijk weer terug zou komen met een drankje, maar dat is nu al weer een paar uur geleden. Zou er iets met hem gebeurd zijn? Zelf kan ik niet naar de dokter heen, want dan is Vader hier alleen."

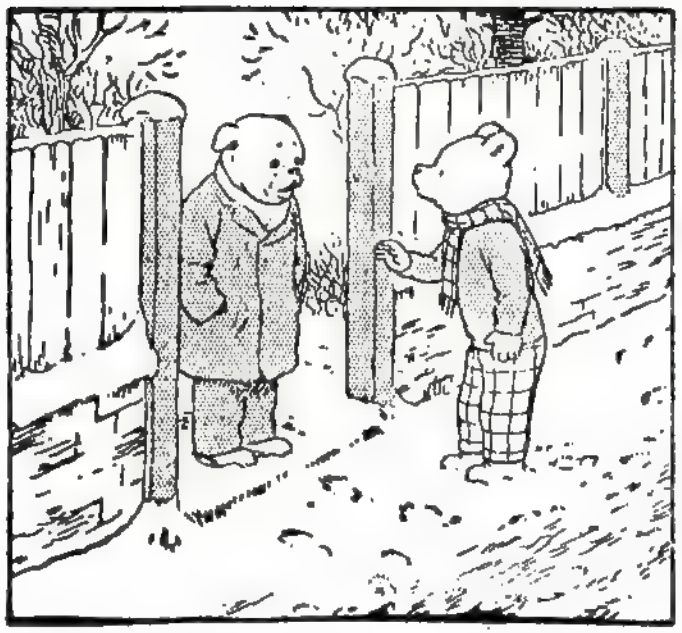

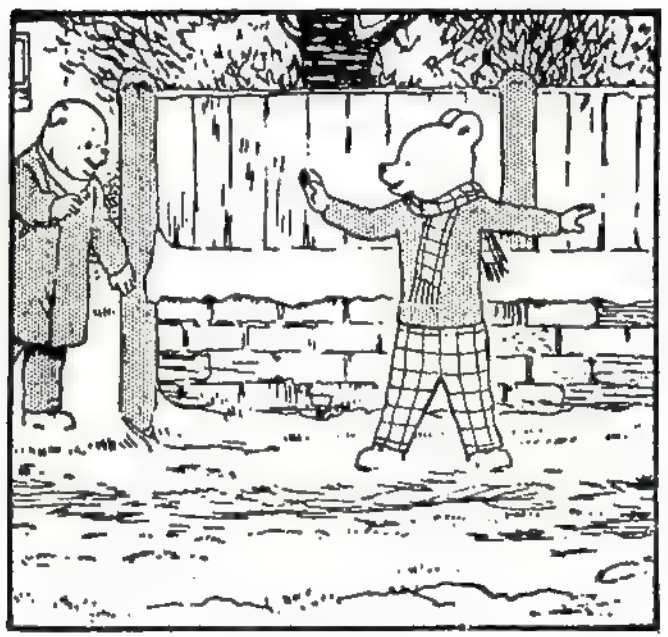

4. "Is het anders niet?" vraagt Bruintje Beer, als altijd tot helpen bereid. "Ik zal zorgen dat je vader die medicijnen binnen de kortst mogelijke tijd heeft. Ik ga dadelijk naar die dokter toe en ik zal hem vragen waarom hij niet komt. Misschien zit hij wel in de sneeuw vast met zijn wagen."
"Je bent een goeie vriend," zegt Bullie dankbaar, "jij staat altijd voor iedereen klaar." Dadelijk, als hij buiten het dorp komt, ziet Bruintje het al - precies wat hij dacht! Daar staat de dokter en naast hem, aan de kant van de weg ligt de auto, die door de sneeuw van de weg is afgegleden en in een greppel is beland.

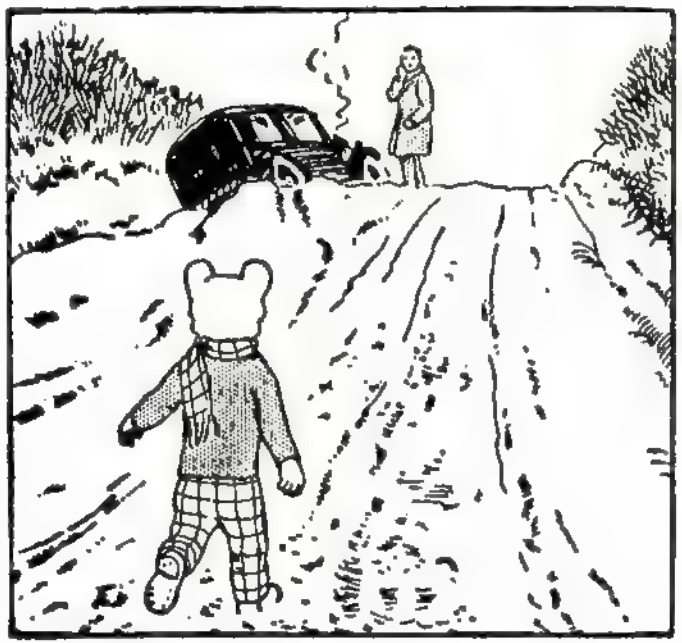

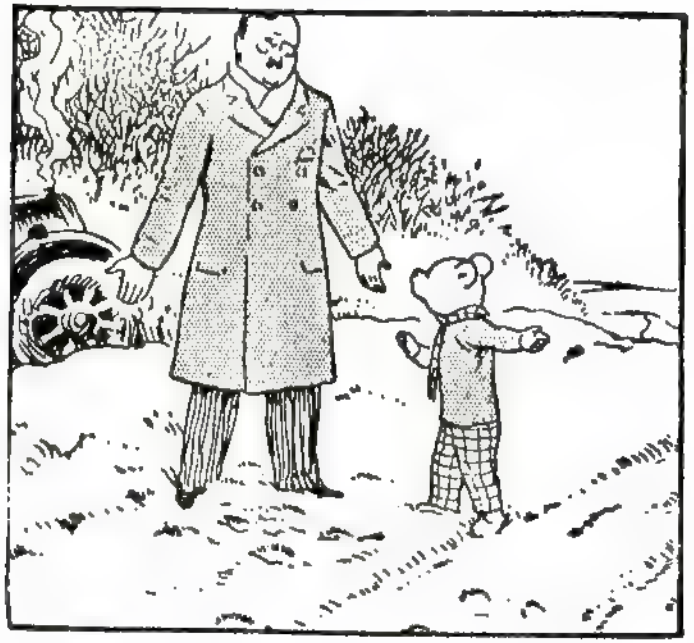

5. "O dokter," zegt Bruintje, "ik ben juist op weg naar u toe. Bullie Mops is zo ongerust omdat u niet terug bent gekomen met het drankje. Maar ik dacht wel dat er iets met uw auto niet in orde zou zijn. Als u mij het drankje geeft breng ik het dadelijk naar het huis van mijnheer Mops."
De dokter weet eerst niet hoe hij het heeft - is dat Beertje niet te klein om hem die medicijnen toe te vertrouwen ? Maar opeens herinnert hij zich weer - dat is immers die flinke Bruintje Beer en hij zegt: "Ik heb ook nog medicijnen voor meneer Snuit en mevrouw Geit." "Geeft u maar mee," zegt Bruintje, "die wonen allebei in de buurt van Notenwoud."

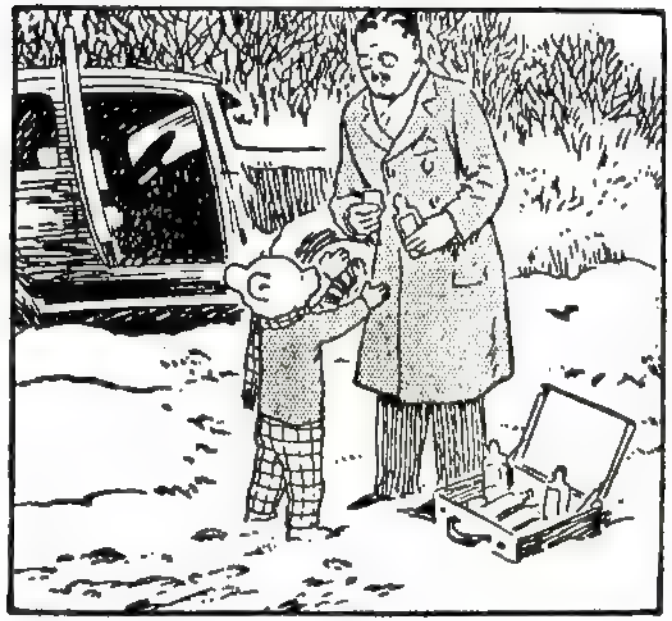

6. Heel stevig houdt Bruintje de flesjes vast. Hij is geweldig trots op zijn kostbare last. Langzaam loopt hij naar zijn dorp terug. Beter langzaam en voorzichtig, dan onvoorzichtig en vlug. Hij steekt de weg pas over nadat hij eerst naar links en dan naar rechts heeft gekeken, want als hij zou vallen zouden al die flesjes breken. Als hij zijn eigen huis bereikt, ontmoet hij daar zijn vader die heel verbaasd en ongelovig kijkt als hij ziet wat zijn zoontje in de armen draagt. Als hij hoort wat er gebeurd is, zegt hij: "Het is maar beter dat jij moeder om een mandje vraagt."

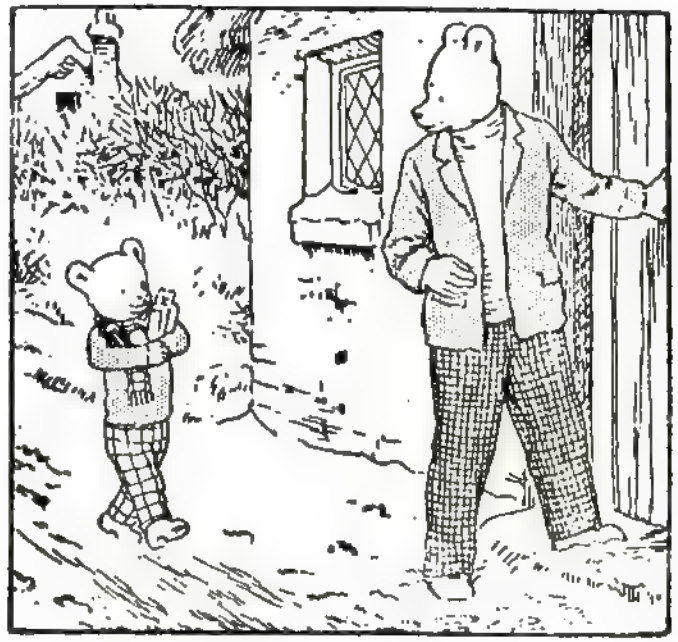

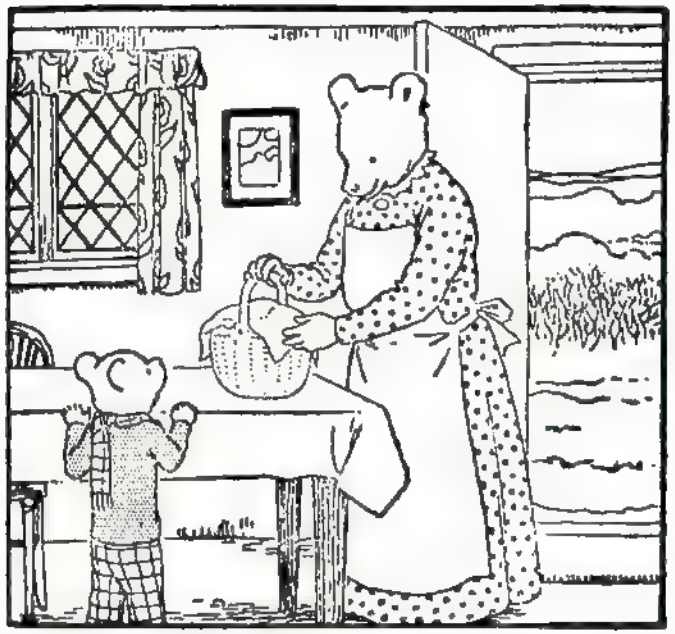

7. Mevrouw Beer vindt het natuurlijk goed dat haar jongen graag wat voor anderen doet. Ze pakt vlug de flesjes in een mand en ze stopt een paar boterhammen en een flesje melk aan de kant. " Want," zegt ze, "als je nog ergens onderweg wordt opgehouden, dan behoef je geen honger te lijden. Ach, is mijnheer Snuit ziek en mevrouw Geit ook? Doe van mij de groeten aan hen beide." Wat is Bullie blij als hij het drankje ziet. "Lang duurde het niet," zegt hij voldaan, "dank zij jou zal het nu wel beter gaan." "In orde," zegt Bruintje, "maar ik heb niet veel tijd, want ik moet ook nog een drankje brengen aan mijnheer Snuit en mevrouw Geit."

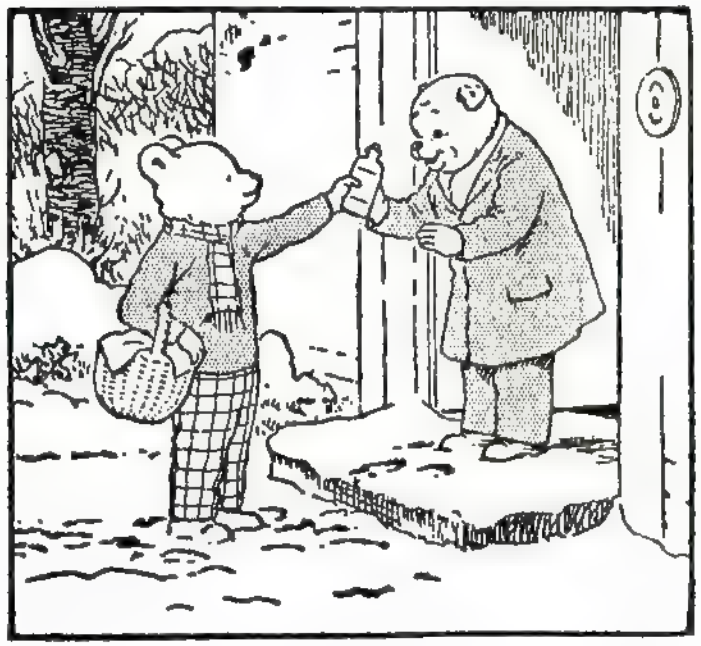

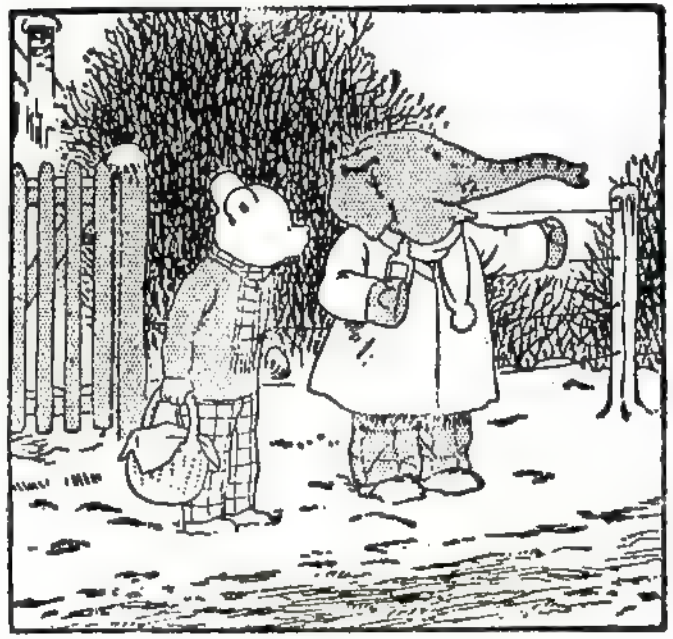

8. Als Freddie Snuit Bruintje ziet, zegt hij verbaasd: "Hoe kom jij aan die drankjes? Komt de dokter niet?" Bruintje vertelt weer wat er is gebeurd. Dan is Freddie blij dat hij het drankje toch nog heeft gekregen. Hij stond al naar de dokter uit te kijken. Hij wijst Bruintje welke weg hij moet gaan om het huisje van mevrouw Geit te bereiken. "Om de vijver heen en dan nog een kwartiertje." Bruintje gaat meteen op weg en spoedig heeft hij de vijver bereikt en hij ziet dat daar een meisje schaatsen rijdt, steeds heen en weer. "Fijn!" denkt Bruin, "nu kan ik recht oversteken en behoef ik er niet omheen te lopen. Dat spaart veel tijd."

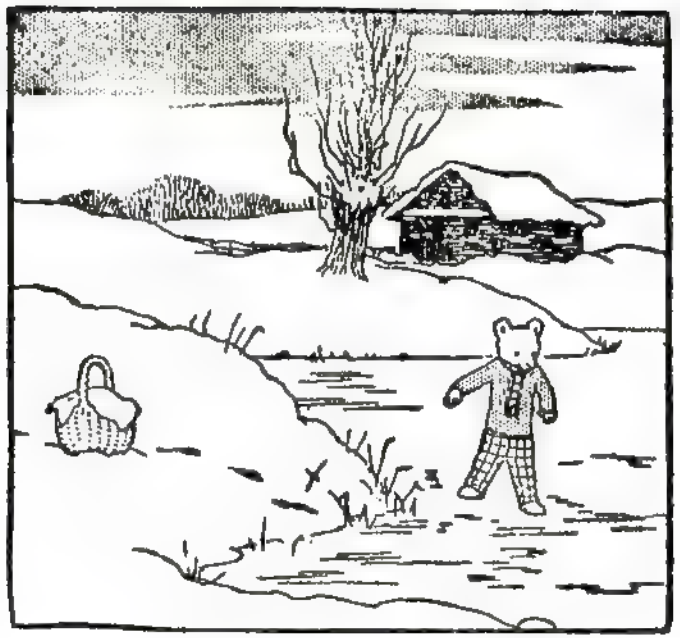

9. Bruintje, als altijd verstandig, zet het mandje met de drank even neer en dan probeert hij het ijs. Zou het sterk genoeg zijn om hem te dragen? Durft hij de overtocht wel te wagen? Daar komt het schaatsende meisje voorbij. Bruintje herkent zijn kleine vriendin Net. "Bruintje," roept ze blij, "kom gauw, samen hebben we nog veel meer pret." Bruintje denkt dan, terwijl hij Nettie begroet, "ik zal het maar doen. Het ijs is wel goed." Maar juist als hij zich omkeert om het mandje te pakken, hoort hij een angstkreet en ziet hij Net door het ijs zakken.

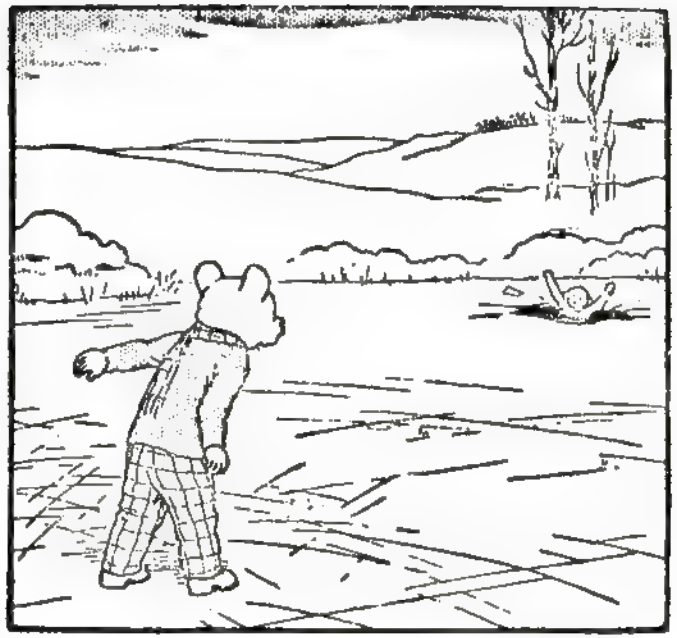

10. Bruintje begrijpt wel, dat hij alleen Net niet helpen kan. Met een vaartje loopt hij dan naar het hutje dat hij dicht bij de vijver ziet staan. Hijgend komt hij daar aan. Gelukkig zijn daar twee padvindsters aan het sleetje glijden. Vlug vertelt Bruintje hen wat er is geschied. De flinke meisjes aarzelen niet. "Vlug! De ladder," roept de één. Met behulp van Bruintje slepen ze de ladder naar de vijver.

11. Heel voorzichtig schuiven ze de ladder over het ijs naar Nettie toe. Maar het arme kind is uitgeput en moe en haar handjes zijn verstijfd van de kou, zodat ze de ladder niet kan vasthouden. Bruintje, die dat ziet, denkt: "Zo gaat dat niet. Ik ga haar helpen om er uit te komen." Bruintje volbrengt altijd alles wat hij zich heeft voorgenomen. Zo ook nu weer. Langzaam vooruit over de ladder kruipt Bruintje Beer... Eindelijk heeft hij Net bereikt, die hem heel dankbaar aankijkt, als hij haar uit het koude water trekt en haar veilig neerzet op het besneeuwde land.

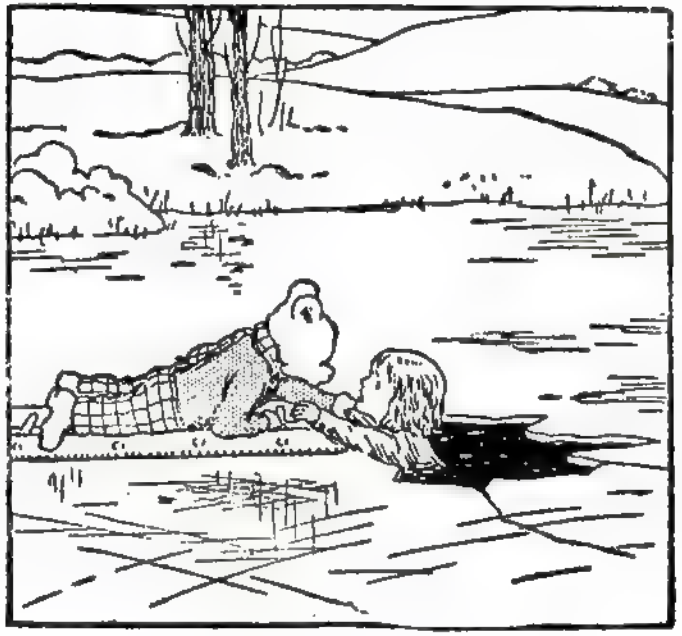

12. De twee meisjes dragen Net, die geheel is uitgeput naar de hut. Bruintje loopt zo hard hij kan naar Nettie's vader om te vragen of hij zijn dochtertje wil komen halen met de wagen. Nettie's vader schrikt als hij hoort wat er is geschied en hij gaat dadelijk met Bruintje mee. Bij de hut komt één van de padvindsters de auto tegemoet en ze zegt tot Nettie's vader: "Maakt u zich maar niet ongerust. Met uw dochtertje gaat het alweer goed."

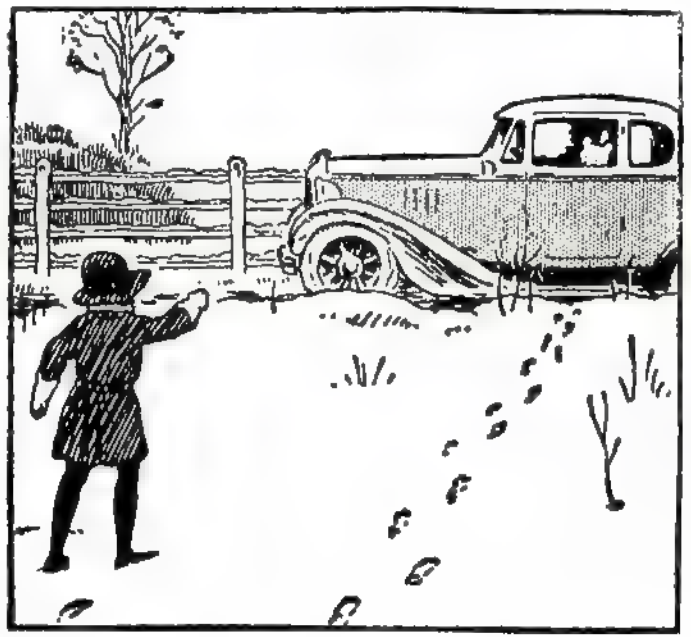

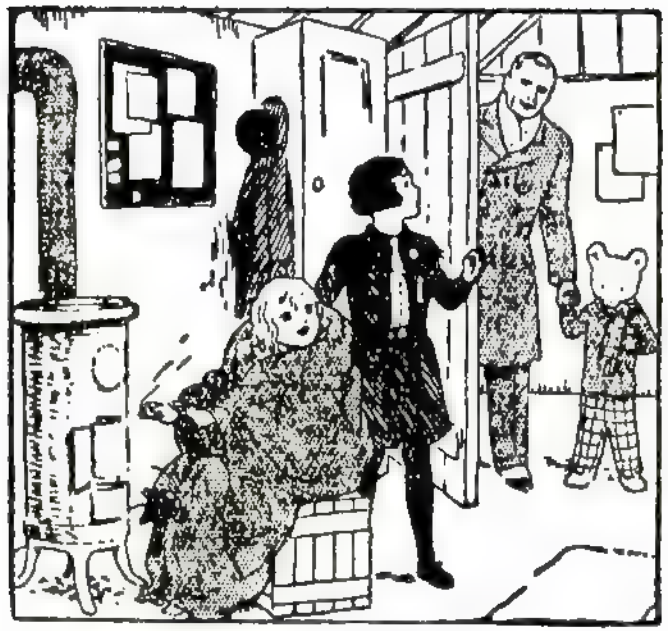

13. De padvindsters hebben kleine Net voor de warme kachel gezet en ze hebben haar een deken omgedaan. Vrolijk kijkt Net haar vader aan. Die is blij als hij zijn dochtertje daar ongedeerd ziet en hij bedankt de meisjes voor wat ze voor zijn Nettie hebben gedaan. Net's vader pakt haar op met deken en al en zegt: "Ik denk dat je wel blij zult zijn als je goed en wel in bed ligt!" Het drietal wuift Net goedendag en dan bedenkt Bruintje dat hij nu eindelijk dat drankje aan mevrouw Geit moet gaan brengen. Maar het mandje staat nog steeds aan de rand van de vijver!

14. Vlug loopt Bruintje Beer naar de plek, waar hij het mandje achterliet, maar het mandje is er niet... De meisjes weten ook niet wat ze er van moeten denken - voetsporen zijn er niet - wel zijn die van Bruintje Beer te zien, héél diep... net alsof er iemand in zijn voetsporen liep... Eén van de meisjes zegt: "Dat deed de dief misschien, opdat we zijn voetsporen niet zouden zien..."

15. Bruintje zegt: "Ik denk dat degeen die het mandje stal, het bos is ingegaan." Werkelijk is dat ook het geval, want aan de overkant van het ijs zien ze de vreemde voetsporen in de sneeuw staan. Jammer genoeg en tot hun grote spijt kunnen de meisjes Bruintje niet vergezellen, want hun ouders zouden angstig worden als zij niet thuis zijn op de gewone tijd.

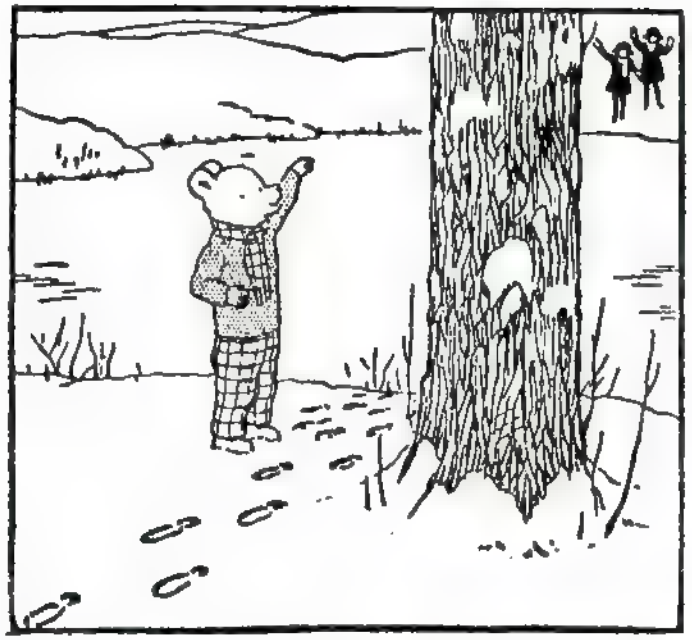

16. Duidelijk zijn ze te zien, de voetsporen. Bruintje vraagt zich af, aan wie die zouden toebehoren... Misschien was het de dief alleen maar te doen om het brood. Die kans is heel groot. Want niemand kan toch verzot zijn op een flesje medicijn... De sporen leiden naar een hutje dat vervallen is en oud. Bruintje hoort daar binnen gestommel, zodat hij weet dat iemand zich daar verborgen houdt. Wie is daar binnen? Besluiteloos blijft Bruintje staan, zal hij wel of niet naar binnen gaan?

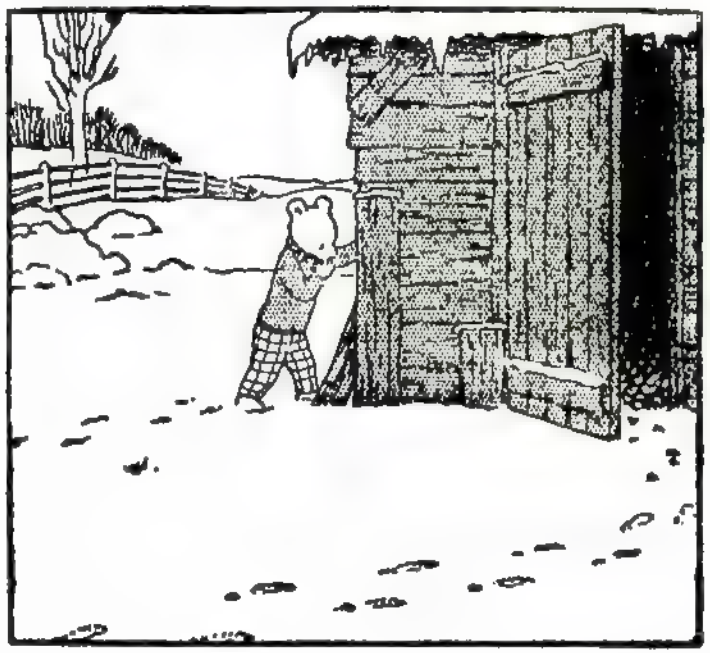

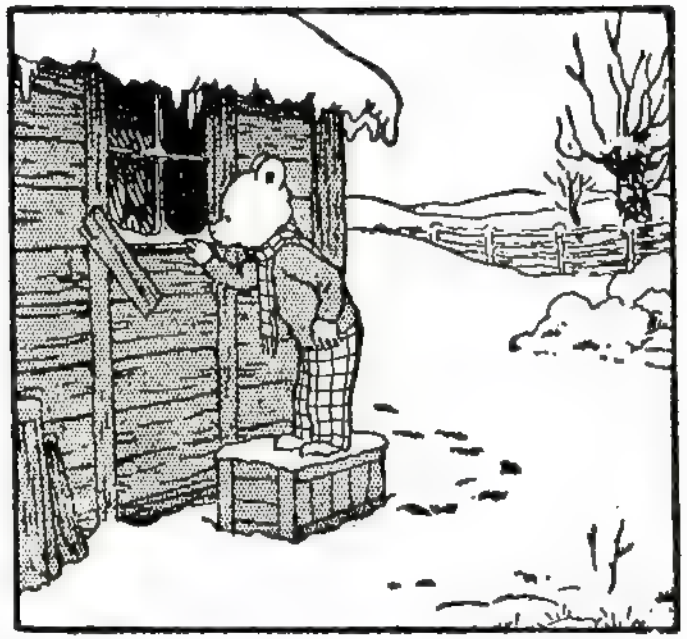

17. Bruintje weet op alles raad. Hij zal nog niet naar binnen gaan, maar hij kan door het raam gluren, als hij op een kistje staat... En wat ziet hij daar? Eerst geloof hij zijn ogen niet, maar het is toch waar: Big Krulstaart heeft het mandje weggenomen en om zich te goed te doen is hij naar dit hutje toegekomen! En dan ziet Bruintje tot zijn grote schrik dat Big Krulstaart, gulzig, dom en dik, je kunt het bijna niet raden, de drank wil opdrinken van mevrouw Geit. Hij denkt: het is limonade! Bruintje klopt tegen het raam en roept: "Niet doen!" Maar dan is het al te laat. In één slok drinkt Big de beker leeg als hij ziet dat Bruintje daar staat.

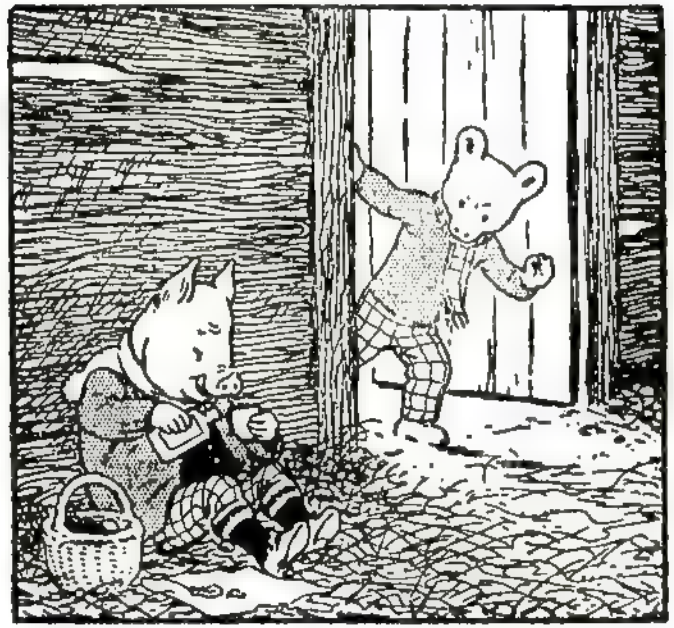

18. Bruintje Beer roept: "Krulstaart, wat ben jij een gulzigaard. Nu krijgt mevrouw Geit geen drankje en ze is heel erg ziek. Wat zal dat een teleurstelling voor haar zijn." Maar Big Krulstaart trekt zich daarvan niets aan. Hij is alleen met zijn eigen lot begaan, als hij hoort wat hij heeft gedaan. "Ik voel me zowaar nu al héél raar," kreunt de domme Big en in allerlei bochten kronkelt hij zich. Maar Bruintje Beer heeft geen medelijden. Het komt Big toe dat hij pijn moet lijden. "Dan moet je maar niet zo gulzig zijn, nu kan ik er weer op uit om een nieuw drankje te halen," zegt Bruintje Beer boos. "Ik ga nu eerst naar mevrouw Geit, die wacht al zo'n tijd!"

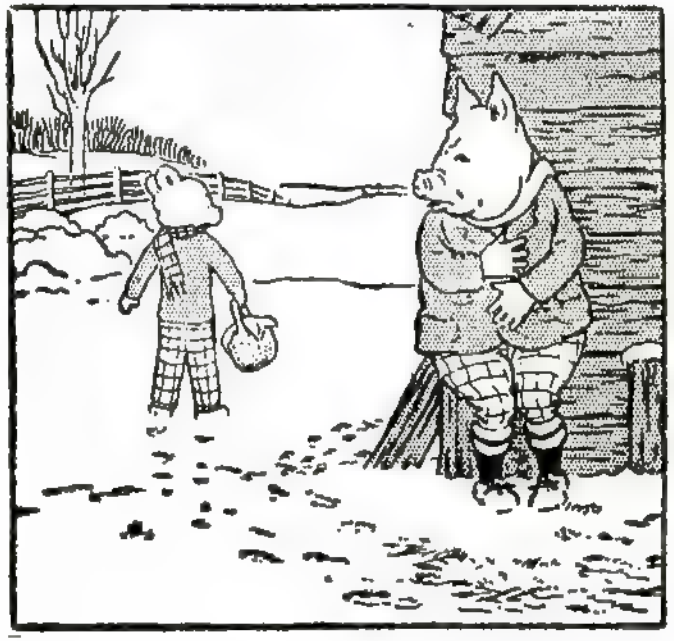

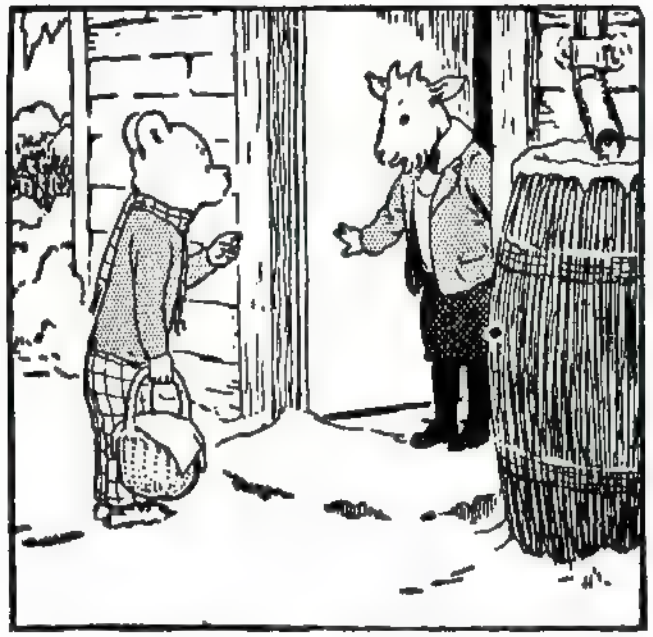

19. Na korte tijd bereikt hij het huisje van mevrouw Geit. Als hij belt doet Wim Geit open. "Ik hoor van de dokter," zegt Bruintje, "dat je oma ziek is - ik heb een nare mededeling voor haar want er is iets vervelends geschied en daardoor krijgt ze haar medicijnen nog niet." Als mevrouw Geit hoort wat Big Krulstaart heeft gedaan, kijkt ze Bruintje verdrietig aan. "Jammer," zegt ze, "want weet je Bruintje, de dokter had nog maar één flesje van deze drank. En het zal niet makkelijk zijn om nog meer daarvan te krijgen." "Dus dan is het nog erger dan ik dacht," zegt Bruintje verschrikt. Dat had hij helemaal niet verwacht.

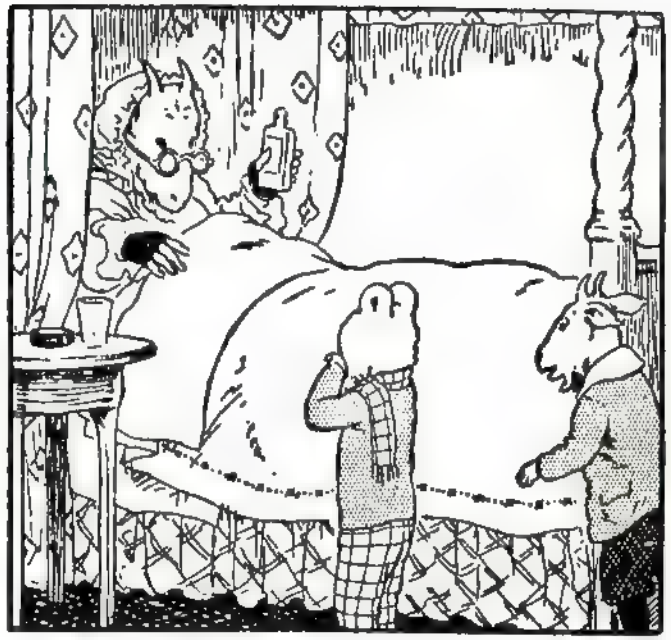

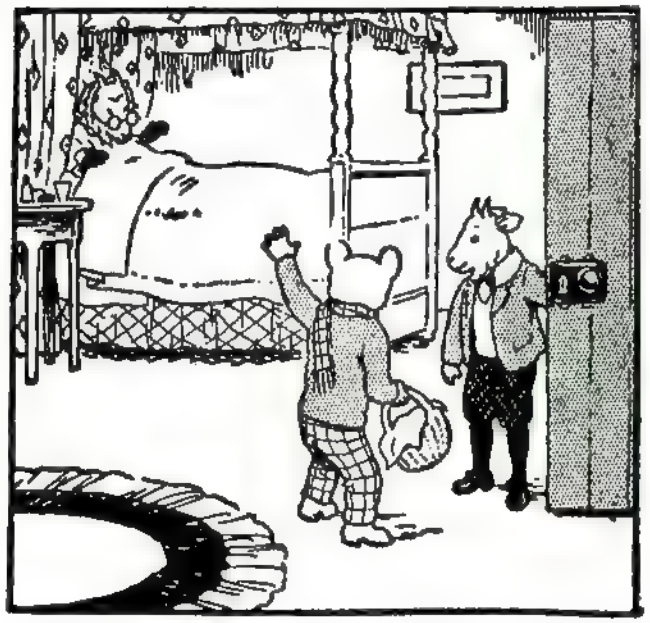

20. Maar Bruintje Beer zit nooit lang bij de pakken neer. Een ogenblik later roept hij: "Met zeuren verliezen we alleen maar tijd. Ik heb een goed idee, mevrouw Geit. Maakt u zich maar geen zorgen. Geef mij die fles maar en ik beloof u een andere in de loop van morgen." Wim Geit dringt er op aan dat Bruintje eerst iets moet gaan eten, maar Bruintje gunt zich geen tijd om er rustig bij te gaan zitten. Hij neemt een boterham in zijn hand, neemt een flinke hap en gaat meteen op stap. Wat is hij toch van plan, die Bruintje Beer? Hij gaat op bezoek bij zijn oude vriend de professor, een zeer geleerd heer.

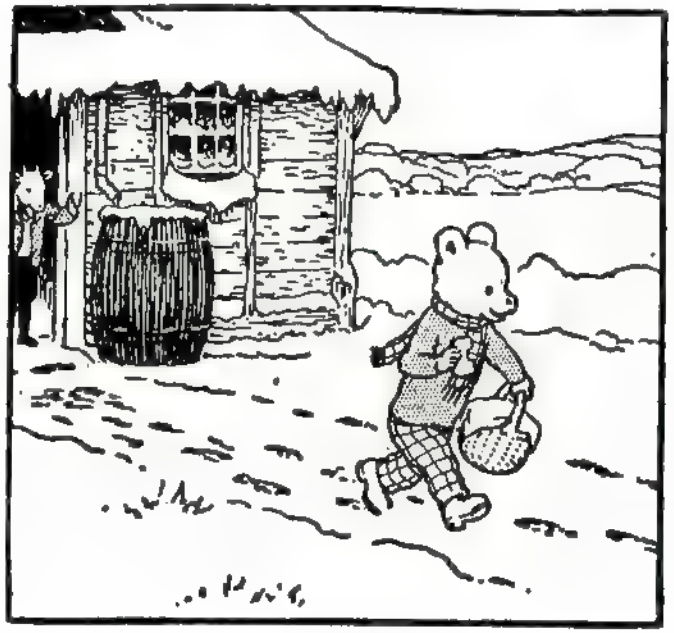

21. Bruintje stapt moedig voort, geheel alleen, wel uren achtereen. Dan ziet hij eindelijk daar in de verte het kasteel staan, waar hij naar toe wil gaan. Bruintje denkt blij: "Gelukkig nu ben ik er gauw." Maar opeens ziet hij dat het donker wordt, de lucht is niet meer blauw. Grote donkere wolken schuiven er overheen en dan meteen breekt er een sneeuwstorm los. Nog voordat Bruintje het kasteel kan bereiken is het zo stikdonker, dat hij niet meer voor zich uit kan kijken. Als dan dikke sneeuwvlokken hem verblinden, is het niet te verwonderen dat hij de goede weg niet meer kan vinden.

22. Hoe langer hoe dichter vallen de sneeuwvlokken neer. Heel langzaam strompelt hij verder, die arme Bruintje Beer. Bij iedere stap zakt hij dieper in het dikke sneeuwtapijt en binnen een paar minuten tijd, zit hij tot aan zijn middel in de sneeuw. Van angst geeft Bruintje een schreeuw... en nog één maar niemand schijnt hem te horen. Het blijft tenminste net zo stil als tevoren. Bruintje probeert zich te bevrijden, maar daartoe heeft hij geen kracht, zo zwaar is die witte vacht... Maar juist als hij wanhopig is, verschijnt er door de duisternis iemand die geheel in bont is gekleed. Zonder een woord wordt Bruintje op zijn schouder gezet en is weer net op tijd gered.

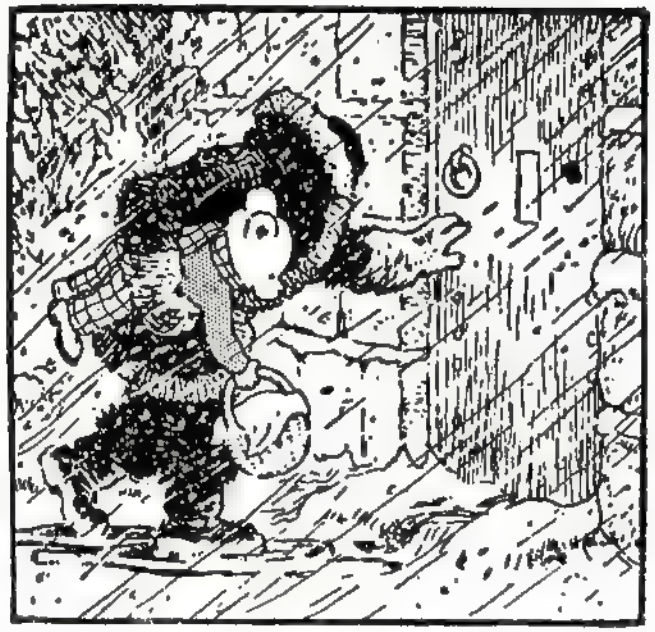

23. Bruintje is de man met de sneeuwschoenen natuurlijk héél dankbaar dat hij hem gered heeft. En hij denkt: "Wie zou dat toch zijn en waar brengt hij mij naar toe." Totdat Bruintje een paar minuten later weer wordt neergezet op de grond. Hij kijkt nieuwsgierig in het rond en vindt dat alles hem zo bekend voorkomt. Hij bevindt zich in een grote hal en denkt: "Ik geloof dat ik hier al eens eerder ben geweest."

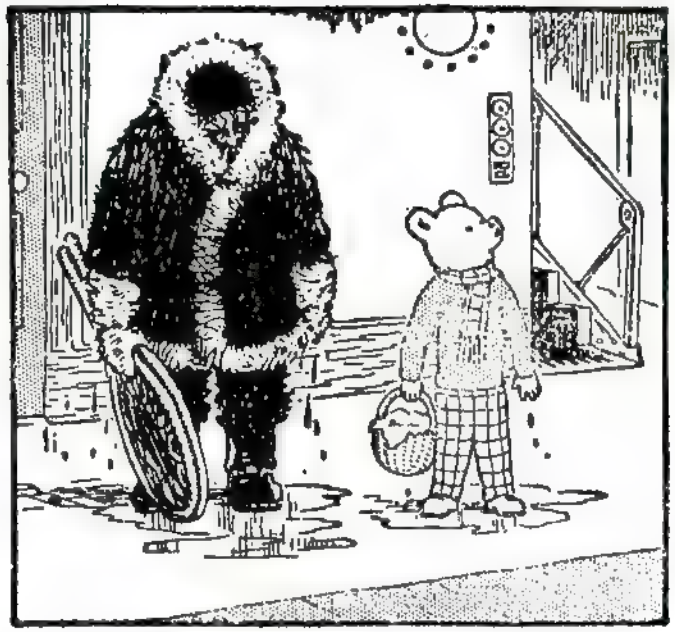

24. En dan ineens herinnert hij zich waar hij is en hij roept blij: "Maar dat is fijn, als ik mij niet vergis ben ik hier bij de professor, net waar ik wilde zijn!" Als dan de man die hem hier heen heeft gebracht, zich heeft ontdaan van zijn dikke vacht, ziet Bruin zijn goede vriend de dwerg, lachend voor zich staan - en daar komt ook al de professor aan! Die is blij dat hij zijn vriendje weer eens ziet. Als Bruintje hem vertelt waarvoor hij komt, ruikt hij eens aan het flesje en zegt: "Dat goedje ken ik niet. Maar ik zal eens proberen of ik kan uitvinden wat of het is..."

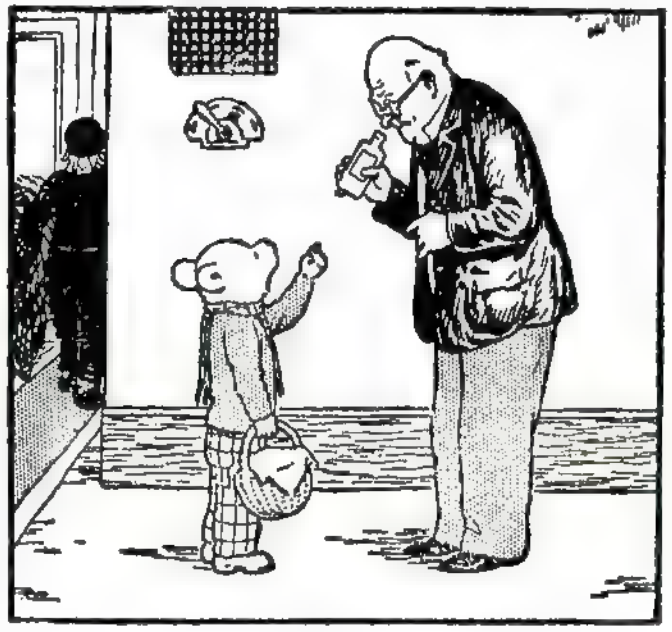

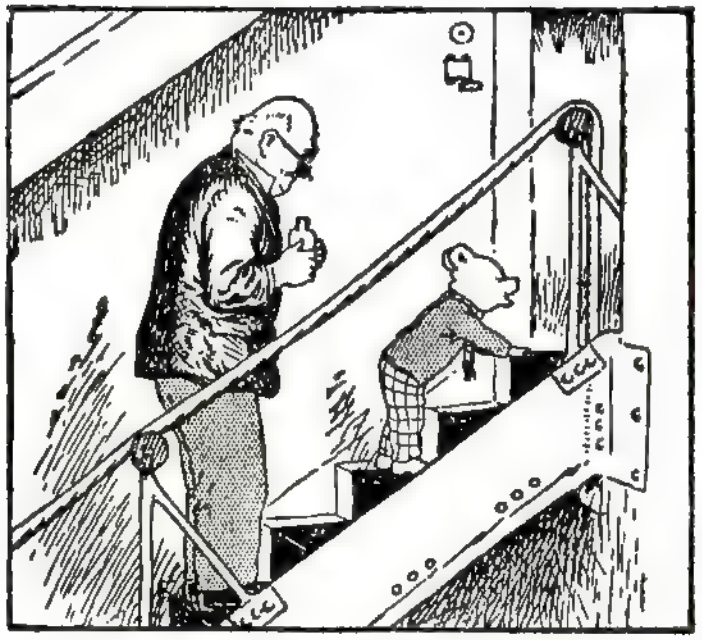

25. Bruintje is dolblij, dat zijn vriend hem goede raad wil geven. "Gelukkig dat er een paar druppels van die drank in de fles zijn achtergebleven," zegt de professor, terwijl ze op een automatische roltrap naar boven gaan. "Het is wel zeker dat ik dan kan ontdekken hoe die drank is samengesteld."
In het laboratorium neemt de professor allerlei proeven. Gemakkelijk is het niet om dit uit te zoeken. Nadat hij alles grondig heeft bestudeerd zegt de professor: "Ziezo, de rest vind ik wel in mijn boeken."

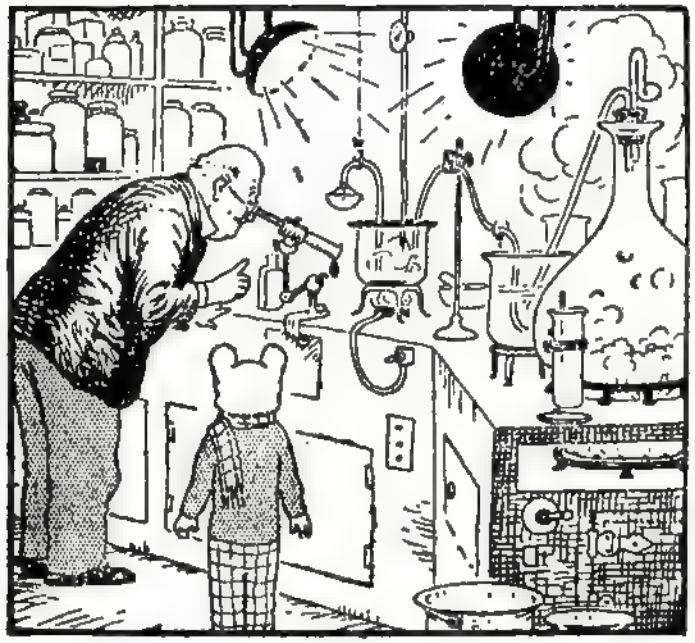

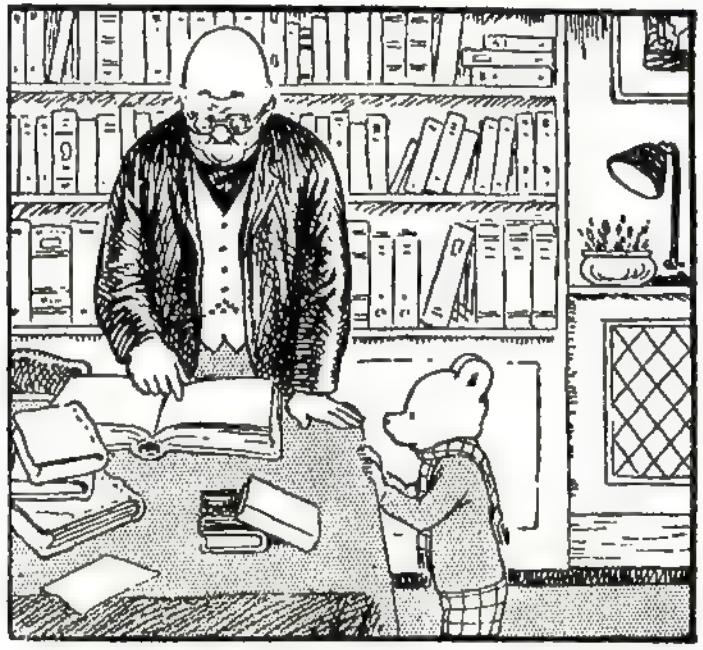

26. Bruintje kijkt aandachtig toe bij alles wat de professor doet. Tenslotte zegt de professor: "Ja nu weet ik wel hoe het moet. Maar ook weet ik, dat het maken van die drank alleen gelukt, als we in het bezit zijn van een plant en dan nog vers geplukt." Verdrietig vraagt Bruintje: "Waar halen we die plant vandaan? Het is op het ogenblik winter, dus er zullen wel nergens planten staan. En dikke sneeuw ligt overal." De professor zegt: "Maak je maar niet bezorgd. Ik beloof je, dat ik die plant wel krijgen zal. We gaan een tochtje maken met de vliegmachine. En waarheen? Dat zal je dan wel zien."

27. Als ze na een lange vlucht de besneeuwde bergen bereiken, gaat de dwerg, die de vliegmachine bestuurt, naar een goede landingsplaats uitkijken. Gemakkelijk te vinden is die niet. De dwerg is blij als hij eindelijk een hoogvlakte ziet.
Veilig brengt hij de machine aan de grond. Ongelovig kijkt Bruintje in het rond - van planten geen spoor. De professor begrijpt wel wat Bruintje denkt en hij zegt: "Ja, ja, alles is bedolven onder de sneeuw. Maar dat heb ik verwacht, daarom heb ik iets heel moois meegebracht." Bruintje begrijpt er nog niets van. "De sneeuw ligt hier meters dik, ik begrijp niet hoe men hier planten vinden kan."

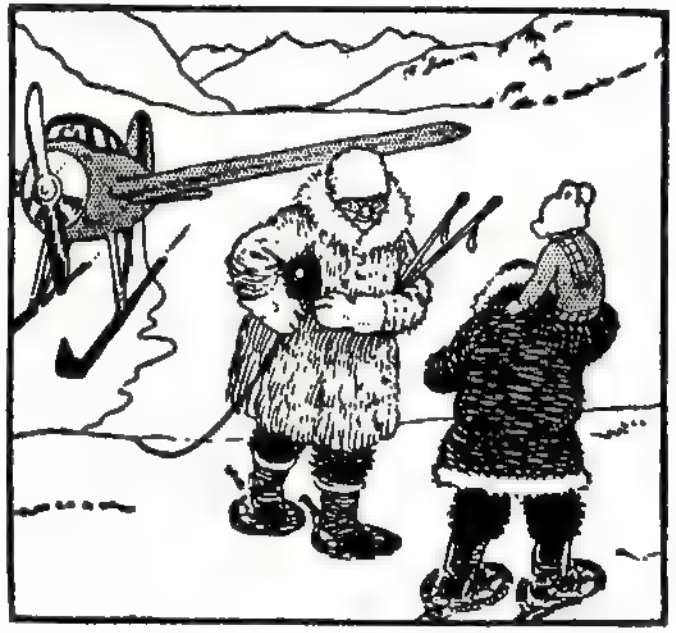

28. De professor haalt uit de vliegmachine een groot rond ding, dat Bruintje nog niet eerder heeft gezien. "Dat is een uitvinding, die ik pas heb gedaan. Binnen een paar minuten zal je zien dat waar nu sneeuw ligt, groene planten staan." De professor draait de lamp aan en het duurt niet lang of ze zien, dat de krachtige stralen de overwinning op de dikke sneeuw behalen. De sneeuw verdwijnt alsof de krachtige zon die beschijnt en daaronder komt de wonderplant te voorschijn die ze zoeken voor het maken van de medicijn.

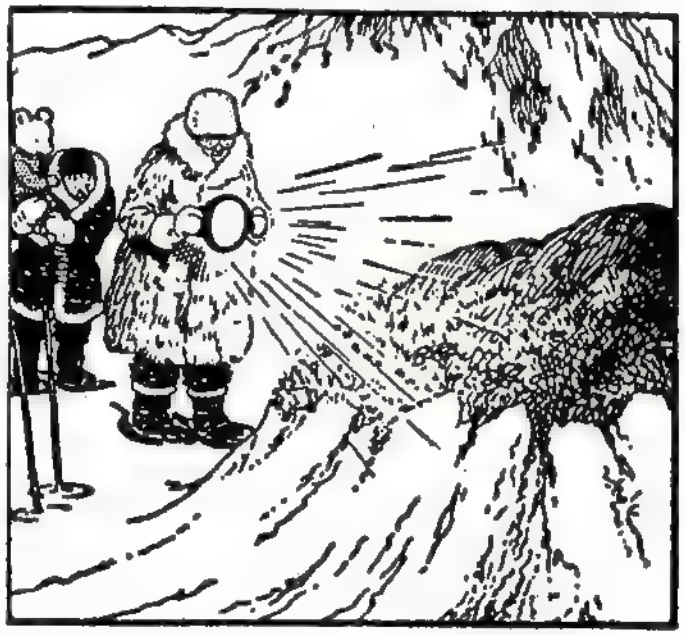

29. Bruintje en de dwerg zijn dadelijk aan het plukken gegaan van de planten, die in grote getale daar op die rotswand staan. "Nu zal die wonderdrank wel spoedig klaar zijn," zegt Bruintje Beer tevreden. Maar helaas, doordat hij heel vlug zoveel mogelijk planten wil plukken, gaat hij zich te ver voorover bukken en valt hij langs de steile rotswand naar beneden.

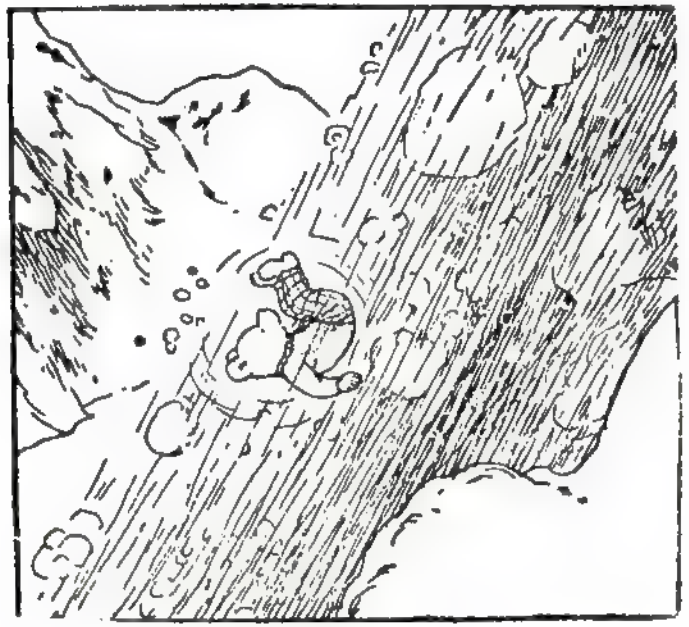

30. Arme Bruintje Beer! Al vlugger en vlugger duikelt hij halsoverkop omlaag langs die steile rotswand. Gelukkig dat die door een dik sneeuwtapijt wordt bedekt, anders zou Bruintje nooit veilig beneden zijn aangeland.
Plof - pang! Het vallen duurt niet lang. Daar ligt Bruintje al op de grond en duizelig kijkt hij in het rond. "Gelukkig," denkt hij, "ik heb me niet bezeerd. Dat was een prachtige val en ik heb nog niet eens skilopen geleerd!"

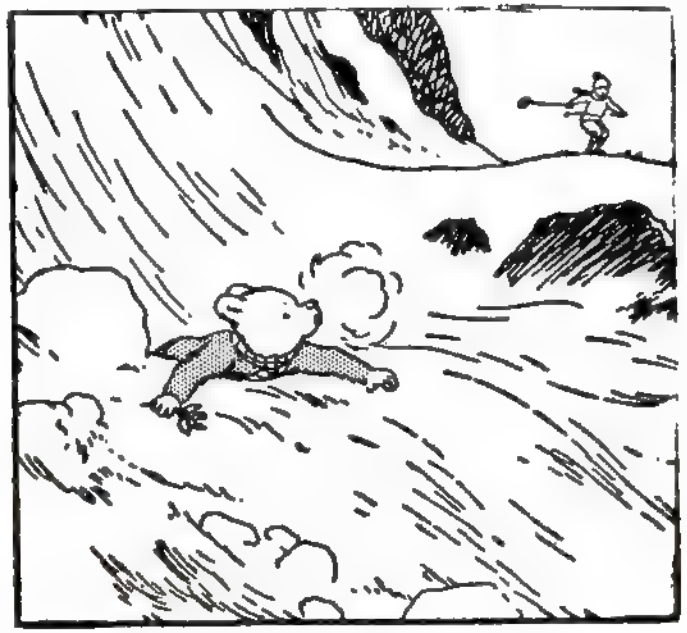

31. Een jongen komt op een paar ski's aangegleden en blijft voor Bruintje staan. Hij vraagt medelijdend: "Heb je je pijn gedaan?" Bruintje vertelt dat hij er goed is afgekomen en hij voegt er aan toe "die sneeuw is zo dik en zacht." "Maak dan maar gauw dat je hier wegkomt," waarschuwt de jongen, "want weet je wat ik hier verwacht? Dat door jouw val een lawine zal losbreken."
Bruintje zegt: "Dat is misschien wel waar, maar wat kan ik doen tegen zo'n gevaar. Want zo vlug kan ik niet lopen - had ik maar een slee."
"Weet je wat," zegt de jongen, "ga maar achterop m'n ski's staan, dan neem ik je met me mee."

32. Vlug glijden ze samen weg. Bruintje vindt het skiën fijn en hij vindt het jammer dat ze zo spoedig bij het doel gekomen zijn. Het is een houten hut waar de jongen blijft staan, om er naar binnen te gaan. Als hij buiten komt, brengt hij een sleetje mee, waarop Bruintje de reis voortzetten kan. De jongen gaat zitten en bindt z'n ski's weer aan. Bruintje zegt: "Mijn naam is Bruintje Beer." "Ik heet Dick," zegt de jongen.
Juist als Bruintje alles heeft verteld, klinkt boven hun hoofden het vliegmachinegeweld. "Het geeft toch niet, zelfs als ze je zien," zegt Dick, "want men kan hier niet landen met een vliegmachine."

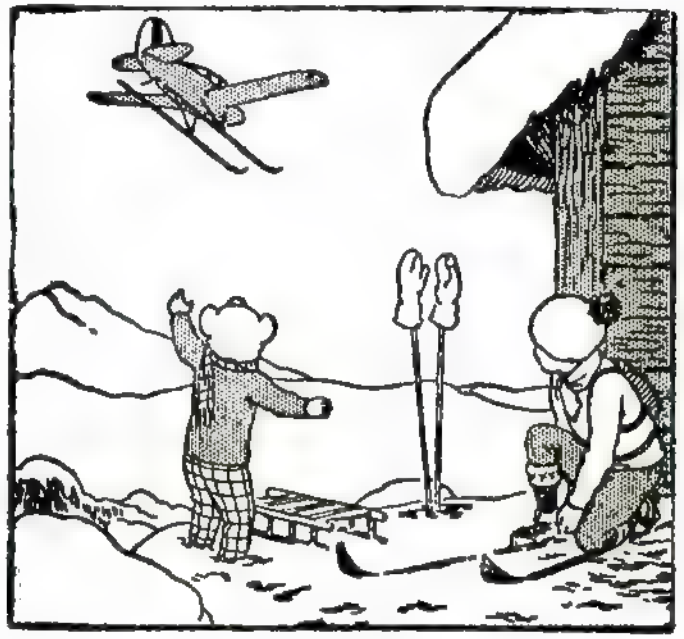

33. Bezorgd zegt Bruintje: "Wat vervelend is dat nu weer. Kon ik mijn vrienden maar vertellen, dat ik veilig ben aangeland. Dan konden ze dadelijk naar huis teruggaan en de medicijn maken van die kostbare plant. Want je moet weten, dat het maken van die drank alleen maar mogelijk is, als de planten pas zijn geplukt en fris." Ik weet wat," zegt Dick. "Ik zal met mijn ski's jouw boodschap in de sneeuw schrijven. Maar ik kan dat alleen maar in het Engels doen." "O," zegt Bruin, "dat hindert niet. Als je maar schrijft dat de professor niet op mij wachten moet, dan begrijpt hij het wel. Hij kent iedere taal even goed."

34. Bruintje blijft vol bewondering staan, als hij ziet hoe handig en hoe zeker die jongen op de ski's aan het schrijven is gegaan. Heen en weer glijdt hij van de ene op de andere ski en met reuzeletters staat er dan in de sneeuw "Don't wait for me." Wat zeggen wil "Wacht niet op mij." De vliegers zijn erg blij als ze dat lezen, want ze weten nu dat Bruintje in veiligheid is. Nog enige malen cirkelen ze boven de plek waar die reuzeletters staan en dan, als ze eindelijk verder vliegen gaan, zegt Bruintje: "Ziezo, het wordt tijd dat ze haar drankje krijgt, die oude mevrouw Geit."

35. Dick zegt: "Natuurlijk zal het uren duren eer je vrienden terugkomen om je te halen. Ga maar met mij mee."
Bruintje krijgt de kleine slee en samen glijden ze naar het dal. Vrolijk suizen ze voort langs de helling naar beneden. Bruintje vindt dat tochtje heerlijk en hij is best tevreden. Maar plotseling, juist als ze een scherpe bocht maken, blijft één van de ski's van Dick aan een boomwortel haken. Met een plof valt de jongen op de grond. Bruintje kijkt angstig in het rond, maar daardoor past hij niet op en glijdt hij van de slede en die glijdt heel vlug zonder passagier naar beneden.

36. Bruintje die zich niet heeft bezeerd, krabbelt overeind en loopt vlug naar Dick toe, die nog niet is opgestaan. Bruintje denkt: "Die heeft zich zeker wel pijn gedaan."
Dick is een dappere vent. Hij heeft veel pijn en toch zegt hij lachend tot Bruintje: "Het is maar goed, dat jij bij me bent. Ik geloof, dat er iets niet in orde is met mijn been. Ga jij nu maar verder alleen en ga hulp voor me halen. Het is een rechte weg en je kunt zeker niet verdwalen."

37. Bruintje weet door ondervinding nu al, dat, als hij door de dikke sneeuwlaag moet lopen, hij het dal nooit bereiken zal. "Weet je wat ik doe," zegt hij tot Dick, "ik glijd op die ene ski die niet is gebroken naar beneden."
"Dat kan niet Bruintje," zegt Dick bezorgd en niet zonder reden, "het is te gevaarlijk als je nooit op ski's hebt gestaan." "Och," zegt Bruintje, "om iemand te helpen heb ik wel meer iets gevaarlijks gedaan. Zeg jij me maar, hoe 't moet." Dick vertelt het hem precies en Bruintje begrijpt het allemaal goed, maar als hij tenslotte de tocht naar het dal aanvaardt is het slechts met moeite, dat hij zijn evenwicht bewaart.

38. Toch gelukt het Bruintje honderden meters voort te glijden zonder dat hij van de wijs raakt. Maar als hij dan zijn eerste duikeling maakt, valt hij met zijn hoofd naar beneden in de dikke sneeuw! Alleen zich daaruit werken kan Bruintje niet - gelukkig maar dat een paar mannen zien wat er geschiedt. Ze trekken hem dadelijk uit de sneeuw, maar omdat hij zo dik onder de sneeuw zit en zo verschrikt kijkt, beginnen de mannen te lachen.
Even hebben ze reuze schik, maar dan vertelt Bruintje wat er gebeurd is met Dick...

39. "Ik ben de vader van Dick," zegt één van de mannen, die bleek is geworden van schrik. "Mijn lieve Dick, mijn kleine vent. Wat een geluk Bruintje Beer, dat jij zo helemaal alleen naar beneden gekomen bent."
Op een grote slee wordt Bruin neergezet en dan begint de moeilijke tocht naar boven door het bos. Toch gaat het heel vlug en binnen een half uur is Bruintje al weer terug op de plek waar hij Dick heeft achtergelaten. Wat is Dick blij als hij zo spoedig hulp ziet opdagen. En z'n vader nog wel er bij! Als de mannen hem voorzichtig naar de slee dragen ziet Bruintje dat hij toch wel veel pijn heeft.

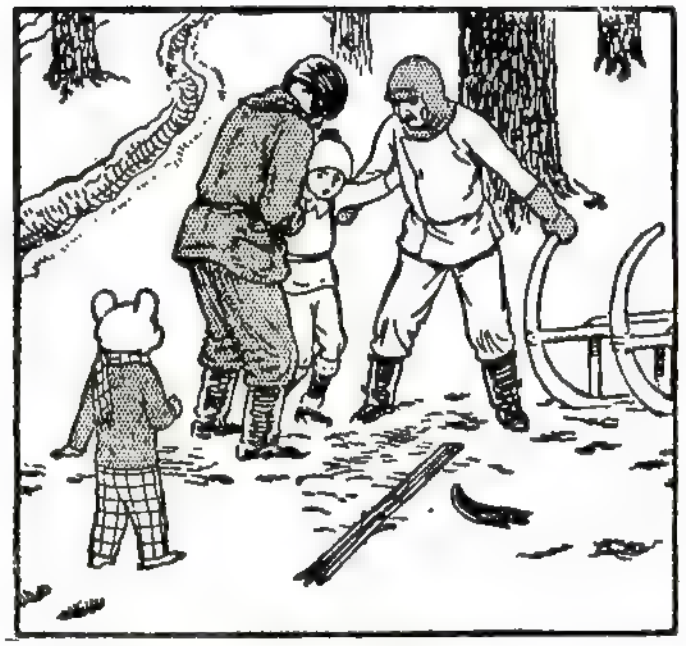

40. Heel voorzichtig en met vaste hand sturen de mannen de slee naar beneden. Wel gaat het heel vlug, maar de slee slingert niet en glijdt niet weg naar de kant. Spoedig bereiken ze nu een hut, die geheel is ingericht en waar men alles vindt om te overnachten. Met een bezorgd gezicht zegt de vader van Dick, als ze de jongen naar binnen dragen: "Nu zullen we je been eens onderzoeken en zien wat er aan mankeert. We weten nog steeds niet of je je erg hebt bezeerd."

41. Dick wordt op een bank neergelegd en dan onderzoekt zijn vader de bezeerde voet. Dick's vader heeft verbandleggen geleerd maar hij kan niet ontdekken wat er aan de voet mankeert en hij zegt: "Ik geloof dat er een dokter aan te pas moet komen. We gaan er nu meteen maar heen." Tot Bruintje zegt hij: "Natuurlijk ben jij moe. Eet eerst wat van alles, wat hier staat en dan is het 't beste dat je maar naar bed toegaat. Maar denk er aan dat de kachel moet blijven branden zodat het warm is als hier verkleumde reizigers belanden." Bruintje zegt: "Daar kunt u van op aan. U kunt gerust met Dick naar de dokter gaan."

42. Heel vroeg de volgende morgen al wordt Bruintje gewekt door het gebrom van de vliegmachine. De professor en de dwerg zitten er in. Als ze Bruintje nu eens niet zouden zien...
Om dat te voorkomen, klimt Bruintje in een van de hoogste bomen. Met zijn zakdoek zwaait hij heen en weer. Gelukkig zien ze Bruintje Beer.
Waarna ze vlug dalen om hem op te halen. Als Bruintje veilig in het vliegtuig zit vertelt hij zijn vrienden zijn avonturen. En dan, na een paar uur landen ze bij het kasteel van de geleerde mijnheer, die zegt: "Nu gaan we gauw kijken of de drank gelukt is, Bruintje Beer."

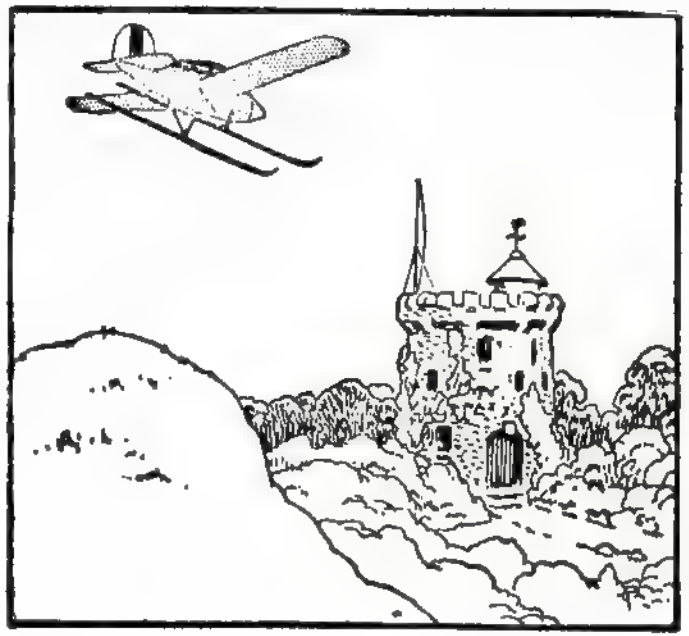

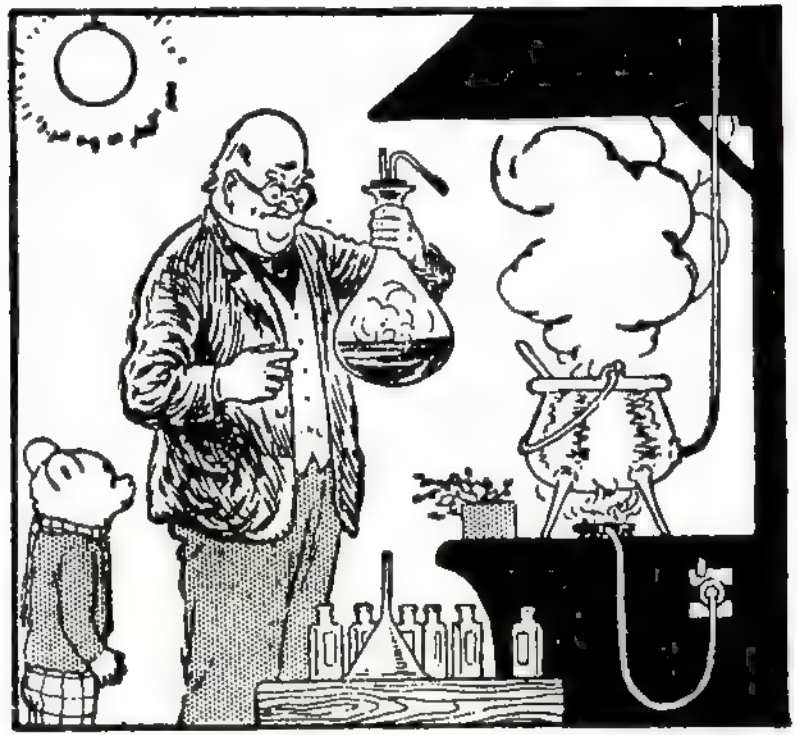

43. Tijdens de afwezigheid van de professor had de drank goed staan koken en kant en klaar staat nu het wondermiddel klaar. Vlug wordt het drankje in een fles gedaan, zodat Bruintje er onmiddellijk mee op weg kan gaan.
Bruintje bedankt de professor en een eindje door de dwerg begeleid, gaat hij naar het huisje van mevrouw Geit.
Zodra hij daar is aangekomen, heeft de oude vrouw een slok van de drank genomen en zegt daarna: "Dank je wel voor alle moeite Bruintje Beer, ik voel me ineens helemaal niet ziek meer." Als Bruintje thuis komt zijn z'n ouders erg blij en zo is Bruintje's sneeuwavontuur weer voorbij.

Reeds verschenen:

deel 1	**ISBN 90-762-6805-3**	**Bruintje Beer en de gulzige prinses.**
		Bruintje Beer en de zwarte ridder.
deel 2	**ISBN 90-762-6806-1**	**Bruintje Beer in dromenland.**
		Bruintje Beer en de zeerovers.
deel 3	**ISBN 90-762-6807-X**	**Bruintje Beer en de koppige prinses.**
		Bruintje Beer en de zwarte poes.
deel 4	**ISBN 90-762-6808-8**	**Bruintje Beer en de kleine prins.**
		Het avontuur met de vliegmachine.
deel 5	**ISBN 90-762-6809-6**	**Bruintje Beer en Willie Veer.**
		Bruintje Beer en het mannetje in het groen.
		Bruintje Beer op school.
deel 6	**ISBN 90-762-6810-X**	**Bruintje Beer en Spikkel, de wonderpony.**
		Bruintje Beer en de toverparaplu.
deel 7	**ISBN 90-762-6812-6**	**Bruintje Beer en Beppo, de aap.**
		Bruintje Beer en de toverfluit.
		Bruintje Beer en de witte ridder.
deel 8	**ISBN 90-762-6813-4**	**Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie.**
		Het bezoek van Beppo, de aap, aan Bruintje Beer.
		Bruintje Beer beoefent de wintersport.
deel 9	**ISBN 90-762-6814-2**	**Bruintje Beer gaat uit logeren.**
		Bruintje Beer wordt winkelbediende.
		Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.
deel 10	**ISBN 90-762-6815-0**	**Bruintje Beer raakt zoek.**
		Het avontuur van Bruintje Beer en Kleine Net.
		Bruintje Beer's boodschap aan het kerstmannetje.
deel 11	**ISBN 90-762-6816-9**	**Bruintje Beer in het geheimzinnige bos.**
		Het sneeuwavontuur van Bruintje Beer.
deel 12	**ISBN 90-762-6817-7**	**Bruintje Beer op reis tegen wil en dank.**
		Bruintje Beer met Tommie op avontuur.
		Bruintje Beer toont zich een held.

UITGEVERIJ SOLO - MEMPHIS BELLE INTERNATIONAL

ISBN 90-76268-16-9